

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΛΑΘΩΝ

ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

Ως ιδιόγραφον

ὑπὸ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΑΡΙΤΩΚΗ

Τακτικού καθηγητῆς ἐν τῇ Ὑπαιχίᾳ Γαλλῶν
Οικονομικῶν καὶ Ἑμπορικῶν Ἐπιστημῶν.

ΤΕΥΧΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Μέρος Πρῶτον

Βιβλίον Τρίτον. Κυκλοφορία αγαθῶν Μέρος
Πρῶτον καὶ Δεύτερον. — Ἀθήναι, Τίμη.

(Κυκλοφορεῖ ἀπὸς κρεῖσσιν
τῶν καὶ Ἐπιστημονικῶν τῆς ἡλικίας.)

ΑΘΗΝΑΙ

1933

ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΓΛΩΣ

Μέρος Πρώτον Αΐα

Bibliographie: Philippovich a. 242-254, Menges a. 102-106, Wagner a. 110-115, Böhm-Bawerk, Wert H.W.St. z. 8te Ind. 4te 1918 a. 989-1007, v. Wiesner Gesamm. Schriften H.W.St. z. 3 Ind. 3te 1910 a. 56-66, Pesche a. 5te a. 8-15, Cournot a. 89-99, Marshall J. o. 264-282, Ad. Weber a. 203-212 v. Wiesner a. 229-231.

Κεφάλαιον Αΐ

Γενικά περί όβιας.

Η έννοια τής όβιας δέν είναι μόνον είκονομητική αλλά συναντιόται εις πάσαν θρόον τού άνθρώπου ες όσον έρυνόται όπως δόκει και υπό σφινολήποτε μορφών ή έξυπορέτησις άναντων τού άνθρώπου. Ες τό κατωτέρω θά έρυνήθ ή έννοια τής όβιας μόνον από είκονομητική απόφωσις κατά τήν ένδειξις ή τών εικονοματικών μέτρων έξυπορέτησιν των άναντων τού

Κεφάλαιον Β!

1. Θεωρίαι περί ὀξίας

Ἡ περί ὀξίας θεωρία εὐσιπὸν ἔχει τὴν ἔρευναν τοῦ προ-
βλήματος τῆς διαμορφώσεως τῶν διαφορῶν ὀξίας τῶν ἀγαθῶν
καὶ οὐκ τὴν τοῦ προβλήματος τοῦ μεθυσ τοῦ ὀξίας. Ἡ θεω-
ρία δὲ τῆς ὀξίας ἐρευνᾷ τὰ πρότερα τοῦ σύμμετρου
τοῦ ὀξίας τῶν διαφορῶν ἀγαθῶν.

Ἡ ὀξία τῶν ἀγαθῶν εἰς τὴν εὐσταθιατικὴν εἰσοδικίαν
δύναται νὰ ἱσχυρῶς διαμορφώσῃ τὸ πρῶτον εἰς αἰσθη-
τικὴν καὶ εἰς τὴν ἀνθρώπου, εἰς ἀνθρώπου ἀνθρώπου
εἰς τὴν ἀνθρώπου. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἔχοντες ἀντι-
μετρικὴν περί τῆς ὀξίας θεωρίαν, εἰς τὴν δεύτεραν πλα-
σματικὴν. Ἐν τῇ ἀντιμετρικῇ θεωρίᾳ εἰσέρχεται ἰδίως
τὸν προσκομὸν πρὸς τὴν εὐσταθιατικὴν ὀξίαν τῶν ἀ-
γαθῶν, ἡ ἀντιμετρικὴ ἀπερρίπτει ἰδίως πρὸς τὴν ὀξίαν
κρίσεως. Ἡ πρώτη ἔχει ὡς ἀπερρίπτει τὴν παραγωγὴν
τῶν ἀγαθῶν, καὶ οὐ τὴν ἀνθρώπου τοῦ ἀπορριπτῆ, δὲ
δὲ τῶν προσκομῶν τῶν ἀγαθῶν, ἡ δεύτερα ἔχει ὡς ἀ-
περρίπτει τὴν προσκομῶν αὐτῶν.

Εἰς τὴν εἰσοδικίαν εἰσέρχεται ἕκαστος ἀπορριπτῆ
δὲ ἀντιμετρικαὶ θεωρίαι περί ὀξίας, ὅ τῶν κόστους τοῦ
παραγωγῆς καὶ ἡ τῆς ἔργασίας καὶ ἡ θεωρία ἐπονη-
τικὴ ἡ τῆς ἰσοκρίσεως προσκομῶν.

Τελευταίος εἶδος θεωρία προσκομῆ καὶ εὐσταθίας τῆς
ἀντιμετρικῆς θεωρίας μετὰ τὴν ἀντιμετρικὴν.

1. Ἀντιμετρικαὶ περί ὀξίας θεωρίαι.

1. Θεωρία τοῦ κόστους

(θεωρία κόστους παραγωγῆς καὶ θεωρία κόστους ἀπορριπτῆς)

Ἡ θεωρία τοῦ κόστους διαμορφώθη κυρίως ἀπὸ τῶν
κλασσικῶν φιλελευθέρων σχολῶν τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας.

Καὶ τὸν *Robert Smith* (1713-1796) ὁ ὅτις τῶν ἀγα-
θῶν εἶναι ἴσον πρὸς τὰς βουίαις καὶ καταλήθησαν διὰ τὰ πα-
ραβολὰς καὶ διδαγμένας ἀγαθὰ, ἀπὸ τῶν ἐκείνου τοῦ παπα-
ρχοῦ τῶν *Presbyterian* καὶ *Hester* λ. Κόσταρ δὲ τῶν παπαρχοῦ
γὰρ εἶναι καὶ τὸν *Smith* καὶ ἄλλων τῶν δοκούντων καὶ κα-
ταλήθησαν διὰ τὰς κακοποιῶν διδαγμένων ἀγαθῶν ἑσθ' ἡμεῖς
τὸν κατατάξωμεν, ἕσθ' ἡμεῖς διὰ τὰ παραδείτῃ εἰς τὴν ἀγο-
ράν.

Εὐ δὲ δαδόντες παραγωγὴς εἰς μὲν τὴν προσηγορίην κατὰ
 ἀνάγκην τῆς παραγωγῆς ἐνίστασθαι ἔπρεπε εἰς τὴν ὑπερστροφὴν
 ἐργασίαν εἰς δὲ τὴν ἐξηρησμένην αἰσθησίαν τὴν ἐργασίαν δὲ τὴν
 νύκτι μορφοῦντος δαδόντος παραγωγῆς, ὅλβια ἀφαιρῆσθαι καὶ
 ἄλλας ἀδιδόντων δαδ. ὁ δὲ λόγος τοῦ χρησιμεύοντος αἰσθητικῶς ὡς
 αἰσίου καὶ τὸ ἔργον αἰσθητικῶς τοῦ προσηγορευομένου ἐξαι-
 ρήσεως.

Επομένως, εις τὸν ἀριστοτελικὸν ἀντικειμένον οὐκ ἔστι τῶν ἀρετῶν εἶναι, ὡς καὶ τὸν κατὰ-λυθιστον ἀριστοτελικὸν ὅτιον διὰ τοῦ ἐργασίου, ὁ ἴσθις δὲ ἐννοεῖ τὸν ἐργασίαν καὶ ἐκ-
τέλεσιν διὰ τὸν παραρρηγνόν τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ τὸν ἐργασίαν καὶ ἀναρρεῖ καὶ καὶ ἀναρρεῖ (ὁ μᾶλλον ἀναρρεῖ) διὰ
τοῦ ἀρετῶν καὶ καὶ. Εἰς τὸν παραρρηγνόν ἀντικει-
μένον αἱ ἀρεταὶ παραρρηγνὲς εἶνε κατὰ τὸν ἴσθις καὶ
ἐργασία, τέχνη, ἐργασία ἀρετῶν, καὶ ἀρετῶν, αὐτὰ
εἶναι καὶ καὶ ἀρετῶν καὶ κατὰ τὸν ἴσθις τῶν ἀρετῶν

Ὁ μακάριος καθολικιστὴς τῆς ἐκείνης ἀποστολῆς τὸν Θερίαν καὶ κόκορον (Kostas theorie) ὃ Θερίαν τῶν παρρηγιανῶν ἀποστολῶν.

The Burpee and Hargrave and Smith families observed several other noted Nicotiana (1882-1883) John Stuart Mill (1886-1893), John Miel Cairnes (1885-1895) and Mary Charles Carey (1893-1899). The Burpee and Hargrave families observed several other noted Nicotiana (1882-1883) John Stuart Mill (1886-1893), John Miel Cairnes (1885-1895) and Mary Charles Carey (1893-1899).

a) Li_2 is a diatomic molecule with a bond length of 0.357 nm.

καὶ ὁ ἀῖμα ἀνταλλαγῶς. Ἡ πρῶτη ἐφορίζεται ἐν τῷ ἀποκατα-
στατικῷ τῶν ἀγαθῶν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀῖμα ἀνταλλαγῶς
τὰ ἀγαθὰ διαμερῶνται εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας.
Πρῶτον, τὰ ἀσάνη καὶ μοναδικὰ ἀγαθὰ ποῦ δὲν δύναται
ὁ ἄνθρωπος νὰ παραγάγῃ καὶ πρῶτον (ὡς π. ἡγε-
μονικὰ εἰσάγει τὰ ἀγαθὰ κατὰ ἐκείνην καλλιπείαν) καὶ
τὰ δευτέρω καὶ καὶ ποσοτικῶς ὅσον, τοῦτων δὲ τὸ ἄ-
ῖμα ἐφορίζεται ἀπὸ τῶν ἐννοιῶν τῆς ἐκτενείας τοῦ ἀπο-
καταστατικῷ καὶ τὰ ἀποκαταστατικῷ, ἀπὸ τῶν ἀποκαταστατικῶν τοῦ ἀποκα-
ταστατικῷ, ὡς καὶ ἀπὸ τῶν ἀποκαταστατικῶν.

β) Ἡ δευτέρα κατηγορία τῶν ἀγαθῶν περιλαμβάνει
τὰ ἀγαθὰ τὰ δευτέρω δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ τὰ παραγάγῃ
καὶ τοῦ ἀποκαταστατικῷ κατὰ πρῶτον καὶ παραγωγῶν. Ἡ ἀῖμα
αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν καθορίζεται ἀπὸ τὸν ποσόν, δηλ. τῶν
ἀποκαταστατικῶν. Καὶ πᾶν τὸ ἀῖμα αὐτῶν διαμερί-
νεται εἰς τὸν "τυκτικόν" καὶ τὸν, δηλ. τὸν ἀποκαταστατικῶν
διδόμενον ἀγαθόν. ἔχει διαμερίσθαι, καὶ τὸν ἀποκα-
ταστατικῶν ἀῖμα, τὸν ἀποκαταστατικῶν ἀποκαταστατικῶν
καὶ κατεργασίας τῆς ἀποκαταστατικῶν καὶ τῶν ἀποκαταστατικῶν.
Οἱ κατεργασίας ἀποκαταστατικῶν ἔχουσιν ἰδιόφυτον σημασί-
αν εἰς τὸν ἔργον τῶν ἀποκαταστατικῶν τῆς ἀποκαταστατικῶν
φυσικῶς καὶ τῆς, ἀποκαταστατικῶν δὲ τῆς ἀποκαταστατικῶν, τὸ
ἀποκαταστατικῶν τὸν τυκτικόν καὶ τὸν κατεργασίας εἰς
τὸ ἀποκαταστατικῶν εἰς τὸ ἀποκαταστατικῶν, αἱ ἀποκαταστατικῶν
ἀποκαταστατικῶν ἀπὸ τῶν τῆς ἀποκαταστατικῶν, καὶ ἀπὸ τῶν
ἀποκαταστατικῶν (ἀποκαταστατικῶν) τοῦ ἀποκαταστατικῶν.

γ) Περιλαμβάνει ἀποκαταστατικῶν εἰς τὸ ἀποκαταστατικῶν
καὶ πᾶν τὸ ἀποκαταστατικῶν καὶ ἀποκαταστατικῶν καὶ τῶν ἀποκαταστατικῶν
καὶ ἀποκαταστατικῶν ἀποκαταστατικῶν ἔχουσιν καὶ τὸν ἀποκαταστατικῶν,
ἀλλὰ καὶ καὶ ἀλλὰ ἀποκαταστατικῶν ἔχουσιν. Ἡ ἀποκαταστατικῶν
ἀποκαταστατικῶν ἀποκαταστατικῶν εἰς ὅσον ἀποκαταστατικῶν ἀποκαταστατικῶν
ἀποκαταστατικῶν τοῦ ἀποκαταστατικῶν, ἀποκαταστατικῶν εἰς ὅσον
ἀποκαταστατικῶν τῶν ἀποκαταστατικῶν, ἀποκαταστατικῶν ἀποκαταστατικῶν, ἀποκαταστατικῶν εἰς ὅσον.

εις διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀξίας τοῦ δεδομένου ἔργου.

Κατὰ τὸν Πισογλο ἡ ἀπόκρισις ἔφορτῶται ἐν τῷ μνημόνῳ κατὰ πᾶσαν μὲ ἀρκετὴν διασαφηνεῖται διὰ τὸ ὅτι κατὰ προτίκταιν ἀναστροφῇ τοῦ ἀγαθοῦ ἔ' ὅτι. Ἐ' ὅσον πρόκειται περὶ ἀγαθῶν τῶν ὁμοίων δὲν εἶναι δυνατόν ὅ κατὰ προτίκταιν ἀναστροφῇ, ὅ ἀξία τοῦτων καθορίζεται ἐπὶ τῷ πᾶσι τῶν μερίστων παραγωγῆς διασάφους, διότι ὡς πρὸς αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ, δὲν εἶναι δυνατόν τὰ ἐλαττωθεῖν αἱ τιμαὶ διὰ τοῦ ἐκθύρου ἀναγωγῆς. Ἐ' ὅσον δὲ πρόκειται περὶ ἀγαθῶν ἀναγόμενων κατὰ προτίκταιν νὰ ἀναστροφῇ, ὅ ἀξία τοῦτων καθορίζεται ἐπὶ τῷ πᾶσι τῶν ἐλαττωμένων παραγωγῆς διασάφους, διότι τὸν καθορισμὸν ἀντίθετα, ὅ ἐκθύρου ἀναγωγῆς θὰ προηλαττω ἐλαττωσιν τὸς τιμὰς.

δ) ὅταν δὲ πᾶσι τῶν ἀξίας διαρρέωνται τὰς ἀσάφους τῶν παραγωγῶν, πρῶτον μὲ ἑαυτὴν ὑπὸ ὅτι εἰ αἱ ἀσάφους αὐταὶ δυνατόν μὲ τὸν παρόν τοῦ κέρπου νὰ ποιῶνται (μὲ τὰς τιμὰς πρᾶτους, αἱ ἀσάφους ἐλαττωσιν) καὶ τότε γίνεται τὸ ἐρώτημα κατὰ ἀσάφους θὰ λαμβανῶν ὡς πᾶσι τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἀξίας. Ὁ ἑαυτὴ καθόριζον ὅτι πᾶσι πρὸ καθορισμὸν τῆς ἀξίας δὲν διαρρέωνται αἱ κατὰ τὸ παρὲλθόν πραγματικῶς καταβληθεῖσαι ἀσάφους πρὸς παραγωγὴν τοῦ προέοντος, ἀλλὰ αἱ ἀναγκαζόμεναι ἀσάφους διὰ τὸν κατὰ τὸ παρὲν παραγωγὴν τοῦ ἀγαθοῦ, αἱ ἀσάφους ἀναστροφῆς.

Κατὰ τὸν σύγκριτον ἐρωτῶν οἱ σαφηνέμενοι τὸν θεωρίαν τοῦ κόστους ἀποδείκνυνται αὐτὸν ὡς θεωρίαν τῶν ἀσάφους ἀναστροφῆς.

2. Θεωρία τῆς ἐργασίας

Ἡ θεωρία τῆς ἐργασίας εἶναι σαφὲς ὡς θεωρία

τοῦ κόσμου, καθέστιν ἀσφαλὲς θεωρεῖν τοῦ κόσμου ἐκ τῶν ἐπιφανῶν ὅπως διδάσκονται ὅτι πᾶσι οἱ ἀνθρώποι οἱ καθολικοὶ σὺν τῶν ἀξίων τῶν ἀγαθῶν ἐν αἰδεί ἐσφύονται ἐν τῷ ἔργασίᾳ.

Ἦδε ὁ Sir William Petty (1623-1687) διακρίνει εἰσπρασίαν (intensive) ἀξίαν, δηλαδὴ δυνάμειν ἀξίαν τῶν ἀγαθῶν καὶ ἐξπρασίαν (extensive or accidental) ἀξίαν, δηλαδὴ ἐξ ἀγοραίων ἀξίαν, καθορίζει ὅτι ἡ ἀφαιρὶς ἀξία τῶν ἀγαθῶν ἐκ τῆς μὴ τῶν ἐργασιῶν καὶ ἐκπροπίκεται εἰς τὰ ἀγαθὰ.

Καὶ ὁ Smith παρεδέχθητο ὡς ἰδίαν τὴν θεωρίαν τῆς ἔργασίας, ἀλλὰ μόνον διὰ τὰ πρῶτον ἐκείνην ἀνάγκη τῆς παραγωγῆς.

Ὁ David Ricardo (1772-1823) εἶναι ὁ κυρίως διαμορφώσας τὴν θεωρίαν τῆς ἀξίας ἔργασίας (Arbeitswerttheorie).

Ὁ Ricardo ἀποδεχόμενος τὴν διδασκαλίαν τοῦ Smith (ὅτι ἡ ἀναίρεσις θεωρεῖται καθυπόθεσις) διακρίνει ἀξίαν πρὸς χρήσιν (value in use) καὶ ἀνταλλακτικὴν ἀξίαν (value in exchange). Ἡ ἀξία πρὸς χρήσιν καθορίζεται ἀπὸ τὴν χρησιμότητος, ἀλλὰ ἐξαιρουμένην αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐκπροπίσεως ἀπὸ τῶν συναλλαγῶν, θεωρομένου ὅτι ἐκπροπύεται πρῶτον ἐν τῇ ἐκπορῇ μεγάλων ἀνταλλακτικῶν ἀξίων.

Ἡ προσοχὴ τοῦ Ricardo εὐρίσκεται ἐκτενέστερον πρὸς τὴν ἀνταλλακτικὴν ἀξίαν, καὶ ρυθίζεται τὴν ἀξίαν τῶν ἀγαθῶν εἰς τὰς συναλλαγὰς. Διὰ τὴν καθορισμὸν τῆς ἀνταλλακτικῆς ἀξίας πρέπει νὰ γινῇ ὡς ἰσότης διάκρισις μεταξὺ ὁμοίων ἀντικειμένων καὶ ἀγαθῶν καὶ δύναται νὰ ἀναπαράσθῃ κατὰ ρυθμίσειν. Περί τῆς ἀξίας τῶν οὐσιῶν ἀντικειμένων, ἱσχύουν ὅσα ἀνωτέρω ἐξηγήσαμεν. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὰ κατὰ ρυθμίσειν ὑπόμεινα νὰ ἀναπαράσθῃ ἀγαθὰ, ἡ ἀξία τούτων καθορίζεται ἀπὸ τὴν δια-

πανῶν παραγωγῶς. Ὁ Smith εἶπεν ἱκανοφάνει, ὡς ἐλάττω ἀνωτέρω, ὅτι αἱ δαπάναι παραγωγῶς ὄντι τρεῖς εἴδη, ἑκάστη κεφαλαίου, ἔργου καὶ πρὸς πρὸς ἐλάττω. Ἐν τῶν τριῶν αὐτῶν στοιχείων τῶν δαπανῶν παραγωγῆς, ὁ Ricardo θέλει ἐντελέσει κατὰ μέρος τὸν ἔργου πρὸς πρὸς, τὸν πρὸς πρὸς θεωρεῖ ὅτι ἀφορμὴν καὶ διαφορῶν καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀγαθῶν ἀπὸ ἀποτελέσματος τῆς αὐτῆς καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἀγαθῶν (1). Ἐπειδὴ δὲ ἂν καὶ ἀναγνωρίζῃ πλήρως ὅτι τὸ κεφάλαιον συνετελεσθὲν τὸν παραγωγὸν καὶ ἀποτελεῖ ἐπομένως ὁ τῶν τοῦ κεφαλαίου παραγωγικὸν δαπάναν, ἐν τούτοις ἐν τῷ διατηρῶναι τῶν περὶ ἀξίας ἐκείτων του, ἔθετον τὸ κεφάλαιον εἰς τὸς αὐτῶν καὶ πρὸς, ἔπειτα δὲ τοσοῦτον τὸν σημασὶν καὶ ἔργου, ὡς παραγωγικὸς δαπάνης, ὥστε ὁ Ricardo ἂν καὶ κατὰ μέρος εἶναι ὁ παρὸς τῆς θεωρίας τοῦ κατεστῶτος. τὰ θεωρεῖται ὅτι ὁ κριτικὸς ὑπόστασις τῆς θεωρίας τῆς ἔργου.

Μετὰ τὸν ὅρον ἔργου ὁ Ricardo ἔπειτα ὁποῖε ὅτι μὲν τὸν πραγματικὸν διὰ τὸν παραγωγὸν δεδομένον ἀγαθὸν κατὰ τὴν θεωρίαν ἔργου, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔργου κατὰ τὴν θεωρίαν διὰ τὸν παραγωγὸν τὸν πρὸς καὶ τῆς παραγωγῆς, δαπάνης τῶν ἔργου, καὶ τῶν κατὰ τὸν ὅρον. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν διαφορὸν ποιότητα ἔργου, καὶ τὸν διαφορὸν ἀξίαν καὶ τῶν κατὰ τὸν διαφορὸν ἔργου, ὁ Ricardo περιγράφει καὶ εἶπεν ὅτι εἰς τὸς συναλλαγὰς λαμβάνει χώραν ἱκανοφάνει τῶν διαφορῶν αὐτῶν ἀξιών.

Ἐπειδὴ δὲ περιώρτησεν ὁ Ricardo ὅτι ὁποῖε καὶ ἀγαθὰ μὲν τὸν πρὸς πρὸς αὐτῶν καὶ ὁποῖε

(1) Περί τῆς ἔργου πρὸς πρὸς καὶ τῆς διαφορῶν λόγος κατωτέρω εἰς τὸ περὶ τῆς τμήμα τοῦ συντελέσματος.

]ιαν, κυρίως ὅ αὐ]ποι αὐτῷ πᾶσι ἀ]ίαι, καὶ ἀπειλεῖται
εἰς ὠφελήτην ἐργασίαν (ἀ]ια παλαιῶν εἰνων, παλαιῶν
]υλίας), συμπεριλαμβανόντων θεωρίαν του, καθώρισεν δι
ὅ ἀ]ια τῶν ἀγαθῶν ἐ]αριῶται α) ἐν τοῦ πρῶτου ἐργασί
ας καὶ κρείσσειται διὰ καὶ παραθεῖν, καὶ β) ἐν τοῦ
κρῆντος διασπάραιτο καὶ παραθεῖται διὰ καὶ παραθε
θῇ τὰ ἀποδείγματα τοῦ ἐργασίας εἰς τὸν ἀγαθόν.

Ἡ ἀποδοτὴ εἴη καὶ κινεῖται ἐπὶ τὸν ἀγαθόν ἀποδο
θεῖ καὶ καὶ οὕτως διεικνύει τὰς ἀρετὰς τοῦ θεωρίας ἐρ
γασίας, κρίνει μάλιστα καὶ θεωρίας ὡς κατὰ τὸν ἀ
ποδείκνυται τὸν θεωρίας τῶν παραγωγικῶν ἀποδοτῶν.

Ἡ θεωρία τοῦ ἀ]ίαι-ἐργασίας, ἀπαιτῶν κα
τὴν κυρίως ἀ]αίαιων ἐν τῶν εἰκαστικῶν, καὶ δι
]ήκοντων κριτικῶν τοῦ κρῆντος ἀποδοτῶν ἀποδοτῶν
ἐργασίας, καὶ εἴρηκεν εἰς τὸν θεωρίας αὐτῶν ἀπο
δοτῶν ἀποδοτῶν διὰ καὶ δι]ον τὸν ἀποδοτῶν τοῦ κρ
τούς εἰκαστικῶν, καὶ ὡς καὶ οὕτως ὅ ἐργασίας εἶναι
ὅ ἀποδοτῶν τοῦ ἀ]ίαι τῶν ἀγαθῶν, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀποδο
ταί μέρει μόνον μέρος ἐν τῶ ἀ]ίαι αὐτῶν, τὰ δὲ μέρει
μέρος ἀποδοτῶν ὅ κεφαλαιώδεις. Ἡ θεωρία τοῦ ἀ]ίαι
-ἐργασίας, συνδέσκει καὶ γενικώτερος ἀνθρωπολογικῶς καὶ
ἰσθμικῶς θεωρίας, σύμφωνα μὲν τὰς φασίας κρίνει εἰς τὸν
ἀποδοτῶν ἀ]ίαι καὶ εἰς τὸν ἐργασίας τοῦ ἀποδοτῶν τὰ
ἀποδοτῶν ὅ κρῆντος σημασία, ὡς ὅτι γέννηται ἱ
δοσοτ ἀποδοτῶν εἰκαστικῶν ἀποδοτῶν μὲν δ
καταγωγὴν μάλιστα παρακινῶν, καὶ συνδεσμένην μὲν
σημειωμένους πολιτικῶν σημασίας. Τὸ εἰκαστικῶν
τοῦ ἀποδοτῶν τοῦ ἀ]ίαι καὶ ἐργασίας ἐκδοτῶν
δὲν εἶναι δυνατὸν καὶ ἀμφισβητῶν, προκειμένου
ὅπως καὶ τοῦ καθορισμοῦ κοινωνικῶν ἀ]αίαιων
καὶ θεωρίας δὲν εἶναι δυνατὸν οὕτως δικαίων καὶ δ
θῶ μεγαλειότερα σημασία εἰς ὠφελόμενον ἀποδο
εἶναι εἰς βάρος ἄλλου. Συμμεριμένους δὲ ὅσον

ἀφορᾷ τὰ εἰκονομητὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν ἁΐαν τὴν, σαφαινομένην ὅτι ὁ θεωρία τῆς ἁΐας-ἐργασίας εἶναι δύναται ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀποδιδουμένην εἶναι διὰ τὴν ἀφάνειαν τῆς εἰκονομίας καὶ τῆς κατασκευῆς τῶν ἀγαθῶν, διότι ὁ θεωρία αὐτὸ εἶναι ἀποδείξει εὐλόγως δίδωται ἐν ὅλῳ τῷ συντελεστικῷ τῆς παραγωγῆς, ὅτε τε παρίκει ημεῶν καὶ ἀνθρώπου εἰκόνα τῆς παραγωγῆς καὶ τοῦ ἐφύσσιν τῆς διαμορφώσεως τῶν ἁΐων.

Βλακτοφρόνως μισοῦν ἔχουσι οἱ ὁ ἐργασία εἶναι σκοτεινίστατος συντελεστὴς τῆς παραγωγῆς, ἀλλὰ οὐκ οὐκ τούτων ὑπάρχουσιν καὶ οἱ ἄλλοι συντελεστικὰ τὰ ἔδαφος καὶ τὰ κρεμναίον, καὶ συμμετέχουσιν αὐτοῖς ἐν τῇ παραγωγῇ, καὶ καὶ ἐκφυματίζονται εἰς τὴν εἰκονομικὴν ὁρμήν οἱ ἀφισκίοντες ἀπομνηστικῶν περιουσιακῶν δικαιωμάτων, δικαιουμένων καὶ συμμετοχῶν ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν προϊόντων τῆς παραγωγῆς. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁρᾷς εὐρηγὸν παραδιδώμεν ὅτι ὁ ἐργασία εἶναι ὁ μόνος εἰδικὸς συντελεστὴς τῆς παραγωγῆς, καὶ οὐ τὸ κεφάλαιον καὶ τὸ ἔδαφος εἶναι συμμετέχουσιν ἐν τῇ παραγωγῇ ἀφορμὴν καὶ τῆς ἐργασίας, εἶναι ἀποτέλεσμα ἀποδοτικῆς ἐκτέλεσης μεταμύσεως τῆς ἐργασίας, καὶ καὶ ὁ ἐκδοτικὸς αὐτὸς εἶναι καὶ καὶ τὴν θεωρίαν τῆς ἁΐας-ἐργασίας καὶ τὰς ἀφάνειαν ἀντιλήψεις περὶ παραγωγῆς τοῦ παύσιον, καὶ ἐν αὐτῷ βασιζόμενοι. Αὐτὸ καὶ ὅτι ἀποδείκνυται ὅτι ὁ ἐργασία, καὶ μόνον αὐτὴ, παράγει τὰ εἰκονομητὰ ἀγαθὰ, εἶναι ἀνὰ μέντοι καὶ παραδιδώμεν ὅτι μόνον ὁ ἐργασία παράγει τὴν ἁΐαν τὴν ἀγαθῶν, δεδομένου ὅτι ὁ ἁΐα τῶν ἀγαθῶν εἶναι καὶ διόφορον τῆς παραγωγῆς αὐτῶν, καθόσον ὁ ἁΐα εἶναι εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς παραγωγῆς ἀλλ' ἀποτέλεσμα τῆς αἰτίας ὡς τὴν ἀνθρώπων ὁρᾷ τὰ ἀγαθὰ, ἀέκλειτος ὅτι οὐκ συμμετέχουσιν ἡμέτερος ὁ ἐκτέλεσις ἐν τῇ παραγωγῇ.

ἐκείνουθεν ἐκ δ' αὖτις διὰ τῶν ἀποκρίσεων παραφρασεύσας ἡ ἐκρηκτικὴ ἰκονογραφία, γίνονται ἀληγώτερον ἱερουργεῖν, ὅταν δὲ ἐκείνη εὐχόροι, τότε δι' αὐτὴν αὖ-
τον καθεύδων ἐκρηκτικῶς.

[illegible]

Επί τῶ παλαιῦ τῶν πατριάρχων αὐτῶν κα-
θολικῶν καὶ παλαιῦ τῶν Οὐκραϊαν τῶν ἁγίων, ὁ καταργεῖσθαι
τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ ἀνακαταστήσῃ τῶν παθόντων καὶ ὑπο-
μαρτυρῶν ἰσχυροποιήσεται αὐτῶν

Ἐπὶ δὲ ταῖς αὐτῶν δυνάμεσιν τὴν ἀρετὴν αὐτὴν πρὸς τὸ μέγιστον οὐ τὰ ἡμέτερά τῶν ἀγαθῶν εἶναι καὶ αὐτὴ διαφέρει τῶν ἐνδεχόμενων ὡς ἀποδείκνυται τὴν αἴτιαν τῶν ἀγαθῶν τοῖς διόλῳ καὶ συγκριμένοις πάσις ἀφ' ἑνὸς τοῦ τοῦ ἐνδεχομένου τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ τοῦ ἀποδείκνυται τῶν ἀγαθῶν πρὸς τὴν οὐσίαν αὐτῶν ἀγαθῶν, ἐκ τοῦ ἀποδείκνυται

ἀντίρρουν ἔνστατον. Πάντως γὰρ περιωρισμένον ἀπό-
θημα ἀγαθῶν μέρος μόνον τῶν ἀναγκῶν ἐκείνου ἵ-
κανοποιεῖται. Ἐὰν ὅσον δι' μέρος τοῦ ἀποθέματος
ἀγαθοῦ τινος κατασκευασθῇ, τότε μὲναι ἀνεκανοποι-
οῦται ἀνάγκη ἢ μέρος ἀνάγκης, ἐν τῷ ἀδύνατον
ἐπιτακτικῶν ἀναγκῶν, ἀκριβέστερον δὲ μὲναι ἀνε-
κανοποιεῖται ὁ ἀνάγκη ἐκείνη καὶ ὅν περιέχεται
ἀκρίβειαν τοῦ ἀποθέματος, θὰ ἵκανοποιεῖται τελω-
τικῶς.

Ἡ ἀΐσις τοῦ κατασκευασθέντος κώματος τοῦ
ἀποθέματος ἀγαθῶν καθορίζεται σύμφωνα μὲν τῷ ἔ-
τασιν καὶ ἐπιτακτικότητι τῶν ἀναγκῶν τοῦ μὲν ἀνε-
κανοποιήτου. Ἡ δὲ ἀΐσις τοῦ ὅλου ἀποθέματος διευκρί-
νου ἀγαθοῦ καθορίζεται ἐκ τῆς φύσεως τῆς κρησιμότητος
τοῦ τελωτικοῦ κρησιμοποιήτου κώματος τοῦ ἀγαθῆς
ἔτασος διὰ τελωτικῶς ἵκανοποιεῖται. διὰ τοῦ τελω-
τικῶν κώματος ἀγαθοῦ, ἡ τελωτικὴ ἀκριβέστερον
ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη, ἔτασος ὅν τῇ κρησιμότητι τοῦ τε-
λωτικοῦ κώματος εἶναι ὁ ἐλαττοῦς, καὶ ἐπομένως
ἀέρεται ἐν τῇ ἀΐσι τοῦ ὅλου ἀποθέματος καθορίσει
ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐλαττοῦς κρησιμότητος, ἡ ὅσηρ
ἐκ αὐτῆς, ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐκείνου τοῦ ὅσος τοῦ ἀποθέ-
ματος ἵκανοποιουμένης ἀκρίβειας καὶ ἔνστατον
ἀνάγκης. Ἐπομένως κατὰ τὸν θεωρίαν τῆς ἐλατ-
τοῦς κρησιμότητος ἡ ἀΐσις τοῦ ὅλου ἀποθέματος
καθορίζεται ὑπὸ τῆς ἐκείνου τῆς ἀκριβέστερον ἔτα-
σος ἀνάγκης ἐκ παλαιῶν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἵκανο-
ποιήτου, ὑπὸ τοῦ ὅλου ἀποθέματος, ἡ δὲ ἀΐσις
ἐκείνου τινος ἐφαρμόζεται ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ
πρώτου καὶ ἵκανοποιεῖται ἀπ' αὐτοῦ.

Ἡ ὑποθέσωμεν (Philosophie) ὅτι γινώσκος
εὐρισκόμενος ἐπὶ ἀποκαταμένον κώμα, παρῶνται ἀ-
ριστήριον ποσότητες εἶτος. Διὰ τοῦ εἶτος αὐτοῦ πρί-

ρισσότερον τῶν 10 καὶ μὴν ὑμερησίως, ὅπου τὸ περι-
σσεύον εὐκταί ἐπὶ τὴν θάλασσαν, τότε τὸ ὕδωρ συνάγειται
ἐπὶ ἄβυσσον διὰ τὸν κατείσκον τῆς γῆς, καὶ τὸ ὕδωρ
αὐτὸ ἔχει δι' αὐτὸν τὸν κατείσκον αἰκονομικῶς ἀγαθὸν.
Τὸν ὅμως ἐλαττωθὲν ὁ ὑμερησίως ἀποδίδει τῆς γῆς, καὶ πε-
ριεπιπύει μόνον 70 καὶ δυνὲν ὕδατος καὶ ὑμερῶν, τότε
καὶ τὰ καὶ δυνὲν ὕδατος θὰ κρηνημοποιεῖθῃ ὑπὸ τοῦ κατεί-
σκου τῆς γῆς διὰ τὸν ἐλαττωθέντα ἀνάγκης καὶ ἐπιπύ-
ει. ὁ ὅλος ποσὸς τοῦ ὕδατος, θὰ ἀπομεινῇ δι' αὐτὸν ἄβυσσον
τὸν πόρον θαλάσσης καὶ καθορισμὸν τῶν ἄβυσσων ἀπομει-
νῶς ποσότητες ὕδατος, αἱ ὑποβυθισμέναι 10 καὶ μὴν, περι-
καὶ ἐπεπύεισθαι μὲν ὅσαι ἀνάγκαι τοῦ κατείσκου τῆς γῆς
θὰ μένουν ἀνεκδοκοποιεῖται τὸν λατῶν ἐπὶ τῶν 70 καὶ
δυνὲν οἱ 10 καὶ δυνὲν, καὶ ὁ μὲν ἄβυσσος τῶν 10 καὶ δυνὲν ὁ ἀνε-
θορισθῇ ἐπὶ τῇ ῥάσει τῆς ἐκδοκῆς τῶν ἀναγκῶν καὶ
θὰ μένουν ἀνεκδοκοποιεῖται, καὶ δι' ἄβυσσος τῶν ὑποβυθισ-
μένων 70 καὶ δυνὲν θὰ καθορισθῇ ὅπως τῆς ἐκδοκῆς τῆς
τελευταίας ἀναγκῆς οὗς δ' αὐτῶν ἐκπορεύεται. ὅσοι
καὶ δυνὲν ἐπὶ ὅσον ἡ ποσότης τοῦ ὕδατος ἀνέκεται
εἰς 70 καὶ δυνὲν ὑμερησίως, ὁ ἄβυσσος αὐτὸς εἶναι οὐκ ἐπιπύει
μικρὰ δίδει δι' αὐτῶν ἡκανοποιεῖται, καὶ καὶ ἐκδοκῆς
καὶ τοῦ κατείσκου τῆς γῆς ἀνάγκαι (ὡς ὁ καὶ ἐκ-
δοκῆς ἀνέκεται). Ἐπὶ ὅμως ὁ ἀποδίδει τῆς γῆς
ἐκπορεύεται ἐλαττωμένως καὶ περιεπιπύει εἰς 20
καὶ 15 καὶ δυνὲν ὑμερησίως, τότε ὁ ἄβυσσος τοῦ ὕδατος
θὰ αὐθιγῇ ἀπομεινωτάτα ὅσον δι' αὐτοῦ μόνον ἐ-
κπορεύεται τοῦ κατείσκου ἀνάγκαι ἡκανοποιεῖται.
Ὅμοιως τὸν καθεὺν τὰ τρέφειμα ἡκανοποιεῖται
πλήντως εἰς τὴν ἀναγκαίαν θάλασσαν, περιεπιπύει δὲ μόνον
μικρὰ ποσότης ἀπυρίτου πόσις ἡκανοποιεῖται
διὰ τὸν ἀναγκαίαν τῶν ἐκπορεύων πόσις τοῦ πόσις
τοῦ πόσις, ὁ ἄβυσσος τῆς εἰς ἡκανοποιεῖται πόσις ἀναλο-
γούσης περιόδου ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ἀπυρίτου θὰ εἶναι

μερίων, διότι ὁ ἀντιπροσωπεύει δι' ἑκάστην ἐπιρά-
ων τὸν εἰς τὸν Ἰωὴν ἀντιπροσέει του διότι δι' τὸν
ἐπιράων θὰ δευθῇ ἰσὺ καὶ ἀπὸ μερίων κρημάτων
καὶ πασὸν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν μερίδα ἐπὶ τὸν προ-
εἶναι ὑποκείμενος. Τὸν ὅμως ἀντιπροσέει ἡ αἰφ-
νης ἐντὸς τοῦ ἰσοφύρου ἀφ' ὧν προέει διὰ τὴν
τοῦ, ὑπερβαρύνουσα διὰ τὰς ἀνάγκαις ἀντιπροσέει τὸν
ἐπιράων καὶ ὅλον τὸν πλοῦν, τότε προφανῶς ἡ ἁ-
λῖα τοῦ διπυρίου θὰ ἐλαυνθῇ σημαντικῶς, διότι
δι' αὐτοῦ πλοῦν τῇ ἀνάγκῃ τὰς ἀντιπροσέει τὸν ἰω-
ν τὸν ἐπιράων θὰ ἐκτελέσῃ καὶ ὁ καταστροφ-
ὴ αὐτῶν πλοῦν.

Ἡ θεωρία τοῦ καθορισμοῦ τῇ αἰφῇ τοῦ πλο-
ου τῇ ἐλαύνουσι χρησιμώτατος χρησιμεύει πρὸς τὴν
ἐκτίμησιν τῆς αἰφῆς ἀπ' ἐνὸς μὲν τὸν ἰσὺν τὸν ἰσὺν
κατασκευάσας διὰ τοῦ πασὸν τὸν ἀγαθὸν ἀπορρίπτει
καὶ ἀπ' ἑτέρου τὸν διαδίσκον ἐν τοῦ ἀγαθοῦ πασ-
τητα, τὸ ἀπορρίπτει.

Διὰ τὴν θεωρίαν τῇ ἐλαύνουσι χρησιμώτατος
διὰ τὴν θεωρίαν τῇ ἐλαύνουσι ἀπ' ἑτέρου αἰφῆς, τὸν ἀπο-
ρρίπτει καὶ τὸν αἰφῆς.

Χρησιμώτατος εἶναι ἡ κρίσις τοῦ ἀνθρώπου
πρὸς τὸν ἰσὺν τὸν ἀγαθὸν νὰ ἵκανοποιήσῃ ἀνθρω-
πίνους ἀνάγκαις. Ἡ κρίσις αὐτὴ εἶναι γενικὴ καὶ θα-
ρηκτικὴ φύσεως, ἐξιστοῦσα καὶ ἀπὸ τὴν τὴν θεωρίαν τοῦ
ἀγαθοῦ ἐν αἰφῇ μὲν τὸν ἀνθρώπου τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν
αἰφῆς εἶναι ἡ κρίσις πρὸς τὸν ἰσὺν τὸν ἀγαθὸν τὸν
ἀπορρίπτει ἀγαθὸν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ἀγαθὸν ἀπορρίπτει
ἀνθρώπου, ἀπορρίπτει τοῦ ἀνθρώπου ἀνθρώπου. Ἡ αἰφῆς
δὲν ἐξιστοῦται μόνον ἐν τῇ χρησιμώτατος ἀλλὰ καὶ ἐν
τῇ ἀπορρίπτει ἀγαθὸν ἀπὸ, ἐν τοῦ διαδίσκου ἀπορρίπτει
αὐτοῦ καὶ χρησιμώτατος ἀπορρίπτει ἀπορρίπτει, ἡ αἰφῆς
ἀπορρίπτει πρὸς ἀγαθὸν κρίσις.

[illegible]

Κατά τόν Βόνην Βουρεϊκ εἶπαν τόν ἀποειρη-
νυμένον ἄϊαν, δηλαδή τόν ἄϊαν ἀγαθοῦ ἐναείας, μέγερ
ἐκκαυθέντων ἀναγνάν. Ὀριζήμενον ὁποειρημένον σθε-
νορίας, ὅσον καί τόν ἀνειπειρηνητόν ἄϊαν δηλαδή
τόν ἐκκαυθέντα ἀγαθοῦ καί ἐνδύεον ὀριζήμενόν ἡλικ-
ρικῶς ἀποειρημένον. Συνέμαθε καί διαπρήνυμεν εἰς
ἄϊαν καταναλωθέντα (ρασ)νητόν ἐπ' αὐτοῦ, ἀμύτου κρη-
σμοσειδέως τοῦ ἀγαθοῦ), ἄϊαν παραγωγῆς (κρη-
σμοσειδίου ἀγαθοῦ καί παραγωγῶν ἔργων) καί ἀν-
ταλλασμένον ἄϊαν (κρησμοσειδίου ἀγαθοῦ καί ἀντα-
λλόμενόν ἐν ἀνταλλομένῳ).

Ἡ θεωρία τῆς ἀποστολικῆς κροσολογίας εἶ-
ναι ἰδιαιτέρως σημαντικὴ διὰ τὸν ἕλκον θεωρίαν τῶν
ἐκκλησιαστικῶν φαινομένων, διότι διὰ αὐτῆς εἴτι μόνον εἶ-
σὶ διακρίφονται τὰς ἀγίας τῶν ἀποστόλων ἐκκλησίας καὶ δια-
κριθεῖται ἀλλὰ καὶ ἡ ἀποστολικὴ ἐκκλησία ἀποσπᾶται ἐκ
τοῦ κόσμου (καὶ ἐκ τῆς τοῦ ὁμογενοῦς), καὶ ὡς εἶναι ἀπο-
στατικὴ ἀποσπᾶται τῶν ἐκκλησιαστικῶν φαινομένων καὶ
ἀποσπᾶται ἐκ τῆς ἀποστολικῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκ τῆς ἀποστολικῆς
ἐκκλησίας καὶ ἀποσπᾶται ἀπὸ τῆς ἀποστολικῆς ἐκκλησίας

Ἐκκαρπὸς τῆς ἀφαιρέσεως τῆς ἀπορίας
 καὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀπορίας ἐκ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἀφαιρέσεως

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς γυναικὸς αὐτῆς ἐκθέσταις
τῆς θεωρίας τῆς ἀΐας ἐπὶ τῷ πόντῳ τῆς ἐκείνης ἐρησι-
κότοιοι ὁρμηθέντες καὶ αὐτὴ ἐπὶ τῆς ἀσπιδιοφόρου.

ἡ κροτάφωσις τῶν ἀγαθῶν καὶ ὁ ἀσθε-
νηὸς τῆς οἰκίας αὐτῶν πινεται συρφετῶς μὴ τὸν ἴστον

τῶν ἀναγκῶν ἐκείνου ὑποκειμένην οἰκονομίαν. Θί ἀνδρῶν ἐκείνου ὑποκειμένην οἰκονομίαν καταδε-
σονται ἀναλόγως τῆς ἐκείνου αὐτῶν καθ' ὅρισ-
τον ᾤψιν, τὴν κλίμακα τῶν ἀναγκῶν (Bedürfnis-
skala), ἣ δὲ ἐπιδείξει τῶν ἀγαθῶν ἵσταται συμφώνως πρὸς
τὴν κλίμακα αὐτῶν. Ὅταν δὲ ἕνα εἰσπράττειται ἄνθρω-
πος μεταβληθῇ ἡ κλίμακα τῶν ἀναγκῶν τότε ἀλλάξει
ἀπαιτήματα ἢ προστάθαι πρὸς ἀσφάλειαν ὁ-
ραθῶν.

Ὅταν αὐτὰν ἡ διαβίτης πολλοὺς ἀγαθῶν ἐπὶ
τοσοῦτον ἡτανουρήσῃται, ὡς αὐτῶν περισσεύει καὶ ὀλίγῳ
εἶπεν ἡτανουρήσας ἀνδρῶν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἀγαθὰ εἰς τὴν
προηγμένην οἰκονομίαν ἀπελευθερίας, ἡ δὲ καὶ κτήμα-
τος ἐξ' ὅσων τὸ διαβίτην ὑπὸ ὀρεκτικῶν ὑποκειμένην
οἰκονομίαν κτῆμα αὐτῶν, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ὑποκειμένην
αὐτῷ ἡτανουρήσας ὀλιγωτέραν ἡτανουρήσας καὶ ἡτανουρήσας
ἀπέναντι καὶ ἐπομένως ἐπὶ τοσοῦτον δι' αὐτὸ ἐλαττω-
σεται ὁ ἀξία τοῦ κτήματος. Ἡ ἀξία ἐκείνου ἀγαθοῦ
ποικίλλει ἀναλόγως τῶν χρηματικῶν μέσων καὶ ἐκ-
είνου ἐκείνου ὑποκειμένην οἰκονομίαν. Ἐκείνους τῶν αὐ-
τῶν χρηματικῶν τῶν παρατηρεῖται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀκ-
τινῆς ὁμοιομορφία τῶν διαβιτικῶν χρηματικῶν
ποσῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀκτινῆς ὁμοιομορφία τῶν ποσῶ-
ν ἀγαθῶν. Ἐπὶ τῇ ὁμοιομορφίᾳ αὐτῶν ποσῶν ἡ
παρατηρή καὶ ἀποκρί ἀκτινῶν εἰσθερμότητα.

Ἐφ' ὅσον τὸ ἀπόθεμα ἀγαθῶν, ἔστω καὶ
χρηματικῶν, εἶναι μέγα, ἡ ἀξία τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν
εἶναι ἀκτινῶς μικρά, ὅπως π.χ. ὅταν ὑπάρξῃ ἀφθονία
ἀπόθεμα οἴκου, δίδει μὲν τὸ μέγα ἀπόθεμα ἢ ἡτανου-
ρησῶνται πᾶσαι αἱ ἀνδρῶν ἢ αἱ παραμένοντες ἀη-
τανουρήσας εἶναι μικρὰς ἐντάσεως. Τὸ αὐτὸ συμβαί-
νει ὅταν δὲν ὑπάρξῃ μὲν μέγα ἀπόθεμα ἀλλ' ὑπάρξῃ εὐ-
κολία ἀποκλήσεως τῶν ἀγαθῶν εἰς τὴν ἀπὸ τῆς παρατηρή

εἶνε ἀάφορος, καὶ ἐς τὴν περιττωσὶν αὐτὴν ὁ ἀΐσις τὴν ἀγαθὴν, ἔστω καὶ χρησιμώτερον εἶναι αἰσινῶς μικρὰ.

Πῶς καθορίζεται ὁ ἀΐσις τῶν συνθέτων
καὶ συμπληρωματικῶν ἀγαθῶν.

Πλείστα ἀγαθὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ πολλῶν στοιχείων, καὶ συνθέτονται, διὰ τὰ ἐκ στοιχειωσικῶν καὶ οἰκία ἀποτελεῖται, ἀπὸ τῶ ἐκ στοιχείων καὶ ἐκ στοιχειωσικῶν ἀδικῶν, ἢ ἁμαρτῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἁμαρτῶν καὶ τοῖς ἡμετέροις, ὁ θεοφύλακτα ἀπὸ τὴν θεοφύλακτον ἐκκαταστάσας καὶ τὴν καύσιμον ἔστω. Τὰ τοιαῦτα ἀγαθὰ ἀποκαθίσταται σύνθετα ἀγαθὰ, τὰ δὲ ἀποτελοῦνται αὐτὰ ἀγαθὰ ἀποκαθίσταται συμπληρωματικά (κομπληρωματικά) ἀγαθὰ. Ἡ ἀΐσις τῶν συνθέτων ἀγαθῶν καθορίζεται ἀπὸ τῶς συνθέτου ἐλακίστως χρησιμώτερος τὴν ἀπορίαν τὰ εἶναι συνθέτου ἀπορίαν συμπληρωματικὰ ἀγαθὰ ἀπορίαν.

Ἡ δὲ ἀπορίαν τῶς ἐλακίστως χρησιμώτερος τῶν συμπληρωματικῶν ἀγαθῶν, ἐφαρμόζεται ἐκ πενήτων συνθέτων. Ἐάν δὲ συνθέτου συμπληρωματικὸν ἀγαθὸν εἶναι ἀπορίαν καὶ συνθέτου, τότε χρησιμώτερος ὡς συνθέτου ἀγαθὸν θὰ ἔκω μικρὸν ἀΐσιαν. Ἐπειδὴ δὲ συνθέτου τὰ συμπληρωματικὰ ἀγαθὰ χρησιμοποιοῦνται καὶ αὐτὰ κατ'ἑαυτὰ, ὁποῖα δὲ χρησιμώτερος, τότε μόνον χρησιμοποιοῦνται ἐπὶ τὸν σκοποῦσιν τὸν συνθέτου ἀγαθῶν ἐπὶ τὸν σκοποῦσιν εἶναι ἐπὶ τὸν σκοποῦσιν ὡς εἶναι χρησιμοποιοῦνται μικρὸν. Ἡ ἀΐσις δεδομένου συμπληρωματικῶ ἀγαθοῦ ἐφαρμόζεται ἀφ' ἑνὸς ἐν τῶς εἰσὶν ἀΐσις τοῦ συνθέτου ἀγαθοῦ ἀφαιρέσας τὸν ἀΐσις τῶν ἀπορίων συμπληρωματικῶν ἀγαθῶν.

Πῶς καθορίζεται ἡ ἀξία τῶν μέσων παραγωγῆς.

Τὰ ἀγαθὰ ἐν γένει διακρίνονται εἰς ἐκείνην ἣ ἐπι-
λεξιμὰ ἀγαθὰ, καὶ ἀραιομένον ἐν ἰκανοποιᾶσθαι τῶν ἀνερ-
γῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς αὐτὰ ἀγαθὰ, τὰ μέσα παραγωγῆς,
καὶ οὗτοι παραγωγικοὶ συντελεστοὶ, καὶ ἰκανοποιῶν ἐκ-
μίσθως τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀξία τῶν μέσων παρα-
γωγῆς ἐφαρτάι ἐκ τῆς ἀξίας τῶν ἐκ αὐτῶν παραγερμένων καὶ ἀπὸ τῆς
τοῦ ἀνθρώπου προσημασιότητος ἀγαθῶν.

Διὰ τὴν ἐκτίθεσθαι διακρίσεως τὴν θεωρίαν τοῦ
καθορισμοῦ τῆς ἀξίας τῶν μέσων παραγωγῆς (συντελεστῶν πα-
ραγωγῆς) κρίνουσ' ἕωμεν πρὸ τῆς τὴν διάκρισιν αὐτὴν πε-
ρὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου λόγου ἀποκρίναι εἰς τὸ σφί παραγωγῆς
καὶ ποσικῶς κεφάλαιον εἰς μοναμερὲς μέσα παραγωγῆς,
καὶ δύναται καὶ προσμετροῦσθαι διὰ τὴν παραγωγὴν
ἐκὸς μέσον προέχοντες, καὶ εἰς πολυμερῆ, καὶ δύναται
καὶ νὰ προσμετροῦσθαι εἰς τὴν παραγωγὴν ἀραιοποιήσαν
ἀγαθῶν.

Ἡ ἀξία τοῦ μοναμεροῦς μέσου (ἢ συντελεστοῦ παραγωγῆς, ἐφαρτάι
καὶ εἰς ἐκείνην, ἢ ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ ἐκ αὐτοῦ παραγερμένου ἀγα-
θοῦ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ δύναται καὶ εἶναι δια-
φοροποιήτως χρῆσιμον, ἡ ἀξία τοῦ αὐτοῦ καθορίζεται
ὑπὸ τῆς ἐλαχίστης αὐτοῦ χρησιμότητος ὥστετι θεὸς καὶ
ἡ ἀξία τοῦ μοναμεροῦς συντελεστοῦ καθορίζεται ὑ-
πὸ τῆς ἐλαχίστης χρησιμότητος τοῦ ὑπ' αὐτοῦ παρα-
γομένου προϊόντος.

Ἡ δὲ ἡμῶν ἐκτιμώμενη τὴν καθορίζεται ἡ ἀ-
ξία τῶν πολυμερῶν συντελεστῶν. Τέτοιαι πολυμε-
ρεῖς συντελεστοὶ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, διάφορα μέταλλα,
τὸ ἔρπον, ὁ πόρμος κ.λπ. καὶ ἰδίως ἡ ἐργασία τοῦ ἀν-
θρώπου. Οἱ πολυμερεῖς συντελεστοὶ χρησιμεύουσιν
ὥς εἶναι φανερόν, εἰς τὴν παραγωγὴν ἀγαθῶν ὅ

ἴσχυονται καὶ διάφορον βαθμὸν ἐκπύουσι, καὶ τοῦ ἔκ-
 κενου ἑκάστου διάφορον ἑλατύνουσι χρησιμότητά, καὶ
 ἐκπύουσι διάφορον ὁρίαν. Οἱ πολυμερεῖς συντελεσθεὶς
 ἐφ' ὅσον φυσικὰ εὐρίσκονται διαβάσιμα εἰς σφαιρι-
 κήντην καὶ ἀντισφαῖκα πρᾶξις, χρησιμοποιοῦνται
 κατὰ προτίμησιν διὰ τὸν παραγωγὸν τῶν καλλῶν
 ἱσομετρίων ἀγαθῶν. Ἐκπύουσι, ὁ καταναικὸς τῶν δι-
 φέρων πολυμερῶν συντελεσθῶν ἢ πρὸς τὰ διάφορα ἢ
 αἰτῶν παραγόμενα ἀγαθὰ εἶναι ἄντικα, ἐφαρμοζομαι
 εἰς τοῦ προκειμένου ὁ εἰκονομητὴ ἀρετῶν, δηλαδὴ
 ἔκαστος πολυμερῶν συντελεσθῶν χρησιμοποιοῦται εἰς
 μεγαλειότητα πρᾶξις εἰς τὸν παραγωγὸν ὁφειμένου
 ορεῖντες, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς τοιαύτης χρησιμοποιοῦσας
 του, ἀρετῆς ἰσχύουσι τὸν μέγιστον αὐτῶν χρησιμότητα
 ἢ χρησιμοποιοῦσι πολυμερῶν συντελεσθῶν εἰς τὸν
 παραγωγὸν ὁφειμένου ἀγαθῶν ποῖον, ἐφ' ὅσον ὁσά-
 ρκει δυνατότητας ὁ αὐτὸς παραγωγὴς συντελεσθῶν καὶ
 χρησιμοποιοῦσας εἰς τὸν παραγωγὸν ἄλλου ἀγαθῶν ἔκ-
 τας μεγαλειότητα ἑλατύνουσι χρησιμότητα, ἐκπύ-
 ουσι μεγαλειότητα ὁρίαν. ἢ ὁρίαν ἑκάστου πολυμερῶν
 συντελεσθῶν πρᾶξις καὶ τὰς καταναικῶν τῶν ἑλατύν-
 σων χρησιμότητων αὐτῶν ἔχον τὰ διάφορα δι' αὐ-
 τοῦ παραγόμενα ἀγαθὰ.

Οἱ πολυμερεῖς συντελεσθεὶς ἔχον τὴν ἰ-
 σότητα καὶ ἀρετῶν ορεῖντες ἐξίσωσιν τῶν τι-
 μῶν τῶν αὐτῶν παραγόμενων ἀγαθῶν, ἢ καὶ τὰ
 ἀγαθὰ αὐτὰ ἔχον διάφορον ἑκάστην χρησιμότητα.
 Ὡς οὕτως, ὅλα, οἰκτικὰ οὐκ, ἐργασίᾳ τοῦ παρῶ-
 ντος διὰ εὐδότητος καὶ ἐργασίας, καίτοι ἔχον διά-
 φορα ἑκάστην χρησιμότητα, θὰ ὁφειλόσθω τὴν αὐ-
 τὴν τιμὴν ἐν αὐτῇ καὶ τὸ οὐκ οὐκ εὐδότητος καὶ ἐργασίας
 τοῦ παρῶντος ἢ μονὰς ὅλας τοῦ εὐδότητος καὶ
 τῆς ἐργασίας ἔχει τὸν αὐτὸν ὁρίαν εἶναι χρησιμότητα.

εἰς τὸν κατωτέρω κλίμα. Ἀρκετοὶ δὲ οἱ ἀνταλλάσσοντες
προσπορεύουσι εἰς τὸν ἀνταλλάκτον δόξαι ἕκαστος μετῴκει
δοῖ διὰ τοῦ ἀνταλλάκτου λαμβάνει ἀγαθὸν μείζονος ἀ-
ξίας ἑκείνου τὸ ὅποιον ἔδωκεν.

Ἡ δὲ θεωρία τοῦ ἐλαττωτοῦς κρημνισμοῦ
παρουσιάζει καὶ ἀρκετὰς ἀδυνατίας αἵτινες μὲν τὸν
ἄλλοι ὥς βελτίονος αἰ ἐξῆς.

1. ὅτι εἰς τὴν ἀγορὰν λαμβάνουσιν κέραι συνα-
λλαγὰς ἐπαρτάζονται ἐπιδόσεις καὶ ὅτε ἀναιμικτικῶν
ἐπικρίσεων καὶ συνθηκῶν εἰς τὴν ἀγορὰν συμπεριλαμβάνεται
ἀπ' ἐξῆς οἱ ἀγορευτοί, ἐπιθυμοῦντες καὶ ἀποκηλίσκουν
δοῦν τὸ δυνατόν ἐξουσιώτερον καὶ ἀπ' ἐξῆς οἱ συ-
ληπταὶ ἐπιθυμοῦντες τὰ πλεονέκουν δοῦν τὸ δυνατόν
ἀκριβέστερον. Τὰ ἀποκρίσματα αὐτῶν τῆς συμπεριφο-
ρᾶς ἐφαρτίζονται κυρίως ἐκ τοῦ προσῶ τῶν πραγματικῶς
ἰσοτιμικῶν καὶ προσφερομένων, καὶ οἱ αὖτε τῶν ὑ-
ποτιμικῶν διαδίδου. Ἐκείνου τῶν συμπεριλαμβανόμε-
νων ὅπως ὁ ἀποκρημνισμὸς ἀφ' ἑαυτοῦ ἀντὶ τοῦ ἐπαρτάζοντος καὶ ἐπι-
νοήματα τῆς ἀγορᾶς ἐπαρτάζονται ὅσο οὐκ ἐξῆς.

2. Ἐκείνου ἄριστος κατεστρώμενος τὸν ἴδιον
προϋπολογισμὸν ἐκείνου καὶ ἐξ ὁμοῦ, ἔκον φυσικῶς ἀπὸ
αὐτοῦ ἀπ' ἐξῆς τῶν ἰδίων ἀνάγκων καὶ τῶν διαθέσεων
ἀνταλλακτικῶς μέτρα. Ἡμετέροισι οἱ αὖτε τῶν δι-
κρίσεων τῆς ἐλαττωτοῦς κρημνισμοῦ ἀρκετὴ φυσικῶς
τὰ παραδεικνύμενα ὅτι ὁ κατεστρώμενος αὐτὸς τοῦ προϋπο-
λογισμοῦ γίνεται ἐπὶ τῶν ὁμοῦ τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώ-
που, καὶ οἱ οἱ προϋπολογισμοὶ αὐτοῦ τῶν διαφορῶν
ἀνάγκων καθορίζουν ἀπολύτως τὴν στάσιν τοῦ εἰς τὴν
ἀγορὰν. Τοῦτο ὁμοῦ φαίνεται ἀληθὲς μόνον διὰ τὰ
ὁρῶντα σημεῖα τῆς ἐξελίξεως τῆς οἰκονομίας, μὴ τὸν
ἀνάγκη τῶν συναλλαγῶν, οἱ ἀποκρημνισμοὶ ἀποκρημο-
ρισμοὶ φαίνονται μᾶλλον τὰ ἐπαρτάζοντα ἀπὸ τὰ ἐπι-
νοήματα τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ τὰ καθορίζουν αὐτὰ. Ὅπως

ἐν αὐτῇ ὁ ἀποκόμπος τῆς ἁγίας διὲν γίνεται τοι ὑπόθεσις ὁ
 ποικιλομενῶν στοιχείων ἀλλ' οἱ τοῦ πάσης τῶ σπουδαίου
 Ἰησοῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ ἐκπονήσαντες.

3. Ὁ καθορισμὸς τῶν διαφόρων ποικιλομε-
 νῶν ἁγίων καὶ τοῦ διδομένου ἀγαθὸν εἶναι ἀδύνατον.
 Θεωροῦμεν διὲν δύναται πράγματι καὶ παρῆνται
 οἱ τοιαύτης ποικιλίας πάσης ἀλλ' ἀναγκαστικῶς ἐπὶ
 παρθενοῦ τοῦ θεομητορῶν στοιχείων ἀποδοῦναι τῆς θε-
 οσεως καὶ ἀποδοῦναι σπουδατικῶς τὸ ἀγαθὸν εἰς τὴν ἀρε-
 τὴν διὰ τῆς προσφορᾶς καὶ ἰσοστάσεως.

4. Ἐκπορεύονται καὶ οἱ ἁγιοὶ ἐν αὐτῇ καὶ ἀρε-
 τῇ εἶναι σπουδατικῶς, ὁ ὑποκειμενικὸς ἵστος τοῦ
 πούτων ἁγία ἐκπορεύεται ὑπὸ τῆς ὑποκειμενικῆς ἀρε-
 τῆς τῶν ἁγίων ἀγαθῶν.

5. Ἡ θεωρία τῆς ἐλαχίστης χρησιμότητος δι-
 μόρφωσις θεωρίαν τῆς ἁγίας τῶν ἡμετέρων παρανο-
 μῶν διὲν εἶναι πολὺν χρόνον καὶ ἐν τῇ κίτῳ ἐκπο-
 μίνῃ, διὰ τοῦτο τὴν σπουδατικὴν ἰσὺν ἀρετῇ καὶ ἰσοστά-
 τει καὶ ἡ ἁγία τῶν ἡμετέρων παρανομῶν ἐκ τῆς ἁγίας τῶν
 ἁγίων ἀγαθῶν ἀποδοῦναι τὸ ἰσχυρὸν, ἡ ἁγία ἀπο-
 δοῦναι τῶν ἁγίων ἀγαθῶν καὶ ἰσοστάσει. ἐν τῇ τῶν
 ἡμετέρων παρανομῶν καθόσον ἵστος παρανομῶν
 καθόσον τῶν ἀρετῶν, ἐπὶ οἱ παρανομῶν ἐκ τῆς ἁγίας
 τῶν ἁγίων τῶν ἀρετῶν. ἐπὶ οἱ τῶν ἀρετῶν τῶν
 τῶν ἀρετῶν.

III. Αἱ συνδυάζοντα περὶ ἁγίας

θεωρίας

Εἰς τὰς συνδυάζοντα περὶ ἁγίας θεωρίας ἔχο-
 ντες προστάθειαν συνδυασμοῦ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν
 θεωρίων τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἐργασίας καὶ τῶν ἀρε-
 τῶν καὶ τῶν ἀρετῶν τῆς ἐλαχίστης χρησιμότητος.
 Τοιαύτα θεωρίας συνδυάζοντα εἶναι, ὁ τοῦ Διὸς

γελ. καὶ ὁ τοῦ Marshall (1871) ἀποφάναι (1871-1872)

— καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅτι ὁ Marshall (1871) ἀποφάναι (1871-1872)

α) θεωρία τῆς ἁφίας τοῦ Dietzel.

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

ὁ Dietzel ἀποφάναι ὅτι —————

β) θεωρία τῆς ἁφίας τοῦ Marshall.

Ὁ Ἄγγλος οικονομολόγος Alfred Marshall.

(1892-93) διαβάζει (αγγλ. Πρίncipes d'Économie Πολιτική 2^η Ed. 213 κ. ε.) την ἐξήγ. περί ἀγίας Οικονομίας. —

Κατὰ τὸν Marshall αἱ Οικονομικαὶ τοῦ Ricardo συνήθως παρανοούμεναι ἔχουν τὴν συνειδητὴν ἀντίρρ. διὰ τοιαύτας. Εἰς Bartholomew καὶ Leunclermann τοῦ Ricardo πρὶν καὶ ἐπαρμόνουν καὶ καὶ ἐναντιοῦνται καὶ τὸν αὐτοῦ Λεγόμενον. Ἡ ἰσχυρὴ χρησιμοῦνται καὶ τὴν νόμον τῶν παραγωγῶν συνδέουσιν. Ἀπὸ δὲ Marshall, ἀναγνίσκ. ἐπὶ ἀλλοδα. « Le principe du coût de production et le principe de l'utilité finale constituent indubitablement les parties intégrantes de l'unique loi universelle de l'offre et de la demande; l'un des ces principes peut être comparé à une des lames d'une paire de ciseaux. Lorsqu'une lame est tenue immobile et que l'autre fonctionne seule nous pouvons dire avec une brièveté peu exacte que le travail de scission est effectué par la seconde; mais la formule ne saurait être adoptée catégoriquement ni défendue de propos délibéré. » (σελ. 237).

Κατὰ τὸν Marshall αἱ ἀγοραστικαὶ καθορίζουν τὴν τιμὴν τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀγοράζουσιν οὐ μόνον οἱ τῆς πᾶσι τῶν ἰσχυρῶν χρησιμοῦνται τοῦ ἀγαθοῦ ἀλλὰ καὶ οἱ τῶν πᾶσι τῶν ἀγοραστικῶν, τῶν ἰκανοποιῶν. Ὁ καθορισμὸς τῆς ἀγίας γίνεται εὐμενικὰ καὶ τῆς ἀγίας + ὁ χρησιμοῦνται καθορίζει τὴν ποσότητα τῶν προσφερομένων ἀγαθῶν, ὁ ποσότης τῶν προσφερομένων ἀγαθῶν καθορίζει τὸ κόστος τῆς παραγωγῆς, τὸ κόστος τῆς παραγωγῆς καθορίζει τὴν ἀγίαν, διὸ τὸ κόστος καθορίζει τὴν τιμὴν καθ' ὅσον πρὶν καὶ προστεροῦν τὸ ἀγαθὸν διὰ τὴν ἐξαιρέτου καὶ ἀποδοῦν οἱ παραγωγῆς. (σελ. 235).

Κατὰ τὸν Marshall αἱ ἀγοραστικαὶ καθορίζουν τὴν τιμὴν τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀγοράζουσιν οὐ μόνον οἱ τῆς πᾶσι τῶν ἰσχυρῶν χρησιμοῦνται τοῦ ἀγαθοῦ ἀλλὰ καὶ οἱ τῶν πᾶσι τῶν ἀγοραστικῶν, τῶν ἰκανοποιῶν. Ὁ καθορισμὸς τῆς ἀγίας γίνεται εὐμενικὰ καὶ τῆς ἀγίας + ὁ χρησιμοῦνται καθορίζει τὴν ποσότητα τῶν προσφερομένων ἀγαθῶν, ὁ ποσότης τῶν προσφερομένων ἀγαθῶν καθορίζει τὸ κόστος τῆς παραγωγῆς, τὸ κόστος τῆς παραγωγῆς καθορίζει τὴν ἀγίαν, διὸ τὸ κόστος καθορίζει τὴν τιμὴν καθ' ὅσον πρὶν καὶ προστεροῦν τὸ ἀγαθὸν διὰ τὴν ἐξαιρέτου καὶ ἀποδοῦν οἱ παραγωγῆς. (σελ. 235).

IV. Ψυχοκοινωνία τῶν περὶ Ἀσίας Θεωριῶν.

Ἡ παλαιότερα θεωρία τῆς κλασσικῆς φιλο-
λογοῦσας ἀπορίας, εἶχε διακορφῶσαι θεωρίαν τῆς Ἀσίας
παρατηρήσαντος ἐπὶ ἀντικειμενικῶν στοιχείων. Αὕτως ἐστὶν ἡ
κρίσιμος ἡμετέρα ἀποδείξις.

Ἡ ἀντικειμενικὴ θεωρία τῆς Ἀσίας ἔχει
τὸ πλεονέκτημα ὅτι εἶναι εὐκλεὴ καὶ εὐλόγητος καὶ
ὅτι εὐρίσκειται ἐν ἁμερῶν καὶ αὐτῶν ἐκείνῳ μὲν τὸ
φανερὸν καὶ τὸ προφανές καὶ ἴσχυρως, ἔκθεσις
δὲ ὁ θεωρία αὐτῆς ἐστὶν ἀσπῆς καὶ ἡλικίας. Ὡς ἐν τῇ
51 Mill εἶπε περὶ αὐτῆς ὅτι δυνατὸν θὰ μεταρληθῇ
ἐν τῷ μέλλοντι. Εἶπεν ὁμοίως ὁ ἀντικειμενικὸς θεωρία
ἀποδείξις καὶ ἡ ποικιλία τῶν ἀποδείξεων (ὡς
ἡλικία ἀποδείξις) διατρίβειν πρὸς τὴν ἀποδείξις, ἔ-
χουν ἐν αὐτοῖς μικρὰν Ἀσίαν.

Ἡ θεωρητικὴ ἔρευνα ἐκδηλώσασα τὴν
συμπλοκότητα τῆς περὶ Ἀσίας θεωρίας διακορφῶσαι
ἀλλοῦ μὲν τὸ 1870 τὴν ἀποδεικτικὴν περὶ Ἀσίας θε-
ωρίαν, τὴν ἀποδείκτον θεωρίαν τῆς ἡλικίας (ὡς ἁρι-
στη) κρησιμότητος. Ἡ ἀποδεικτικὴ θεωρία, ἀπο-
λογοῦσα ἀντικειμενικῶς τὴν ἀντικειμενικὴν, δὲν ἔχει
ὡς ἀποδείξις τὸ φανερὸν καὶ τὸ προφανές καὶ ἴσχυρως
ἀλλ' αὐτὴ τὸ ἀποδεικτικὸν ἀπὸ τῶν ἀποδείξεων καὶ τῶν ἀ-
ποδείξεων αὐτῶν.

Ὁ δὲ ἐκείνη καὶ ὁ ἀποδεικτικὸς θεωρία
δὲν εἶναι ὅλα τὰ περὶ τὴν Ἀσίαν τὴν ἀποδείξις
ἐμφανιζόμενα προτάγματα, ὁ δὲ νεώτερος θεωρία μὲν
τὸ ἀποδεικτικὸν ἀποδείξις τὴν ἀποδεικτικὴν αὐ-
τῆς θεωρίαν ἐκδηλώσασα καὶ κατὰ τὴν ἀποδεικτικὴν
θεωρίαν ἀποδεικτικὴν ἀποδείξις τοῦ ἀπο-
δεικτικῆς Adolf Weber, ὅπως ὁμοίως ἀπὸ πάλαι

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Θεωρία τῶν τιμῶν

Μεταρραίνομεν ἕνα εἰς διαφορικὴν ἀνάγνωσιν τοῦ προηλθόντος τοῦ τιμῶν ἐν τῷ εἰκονισμῷ, προσκλήματα ἀπὸ πάσης ἀπόφως ἐνδιαφέροντος, διότι ἐὰν μόνον ἀποτελεῖ ἐκπαιδευτικὸν μέρος, ἔν μὲν τὸ ἐκπαιδευτικὸν τῆς θεωρίας τοῦ εἰκονισμοῦ, ἀλλὰ καὶ φέρεται ὡς πρακτικῶς εἰκονιστικῶς [τῶν διὰ τῆς ἐργασίας τοῦτον εἰσάγει] ἀκριβοῦς καὶ γίνεται ἀνεκδοκὴ. διὰ τοῦ θεωρίας τοῦ τιμῶν ἡ θεωρία ἔργου καὶ ἀμεσῶς ἐπιδείκνυται καὶ τὴν θεωρητικὴν πραγματικότητα. Ἐν τῇ ὅπως εἴπαμεν ὑπάρχουσιν εἰκονισμοὶ οἵτινες τὴν θεωρίαν τοῦ ἀξίως θέλουσιν ἐκτελεῖν καὶ ποιεῖν, ποιεῖν εἰς ἐκπαιδευτικῶς καὶ τῶν θεωρητικῶν προσκλήματα ἀποδοθῆναι, ἀειδόμενοι καὶ ἀποδίδοντες μεγάλαν σπουδὴν εἰς τὴν ἐκπαιδευτικὴν ἐργασίαν τοῦ προηλθόντος τοῦ τιμῶν.

Κατωτέρω θέλομεν καὶ πρῶτον παραρτήσθαι περὶ τοῦ εἰκονισμοῦ περιβάλλοντος ἐν τῷ τῷ εἰκονισμῷ διαμορφῶνται αἱ τιμαὶ διαλαδὴ περὶ τῶν ἀγορῶν, ἔπειτα εἰς διαδοχικὰ κεφάλαια θὰ ἀναφερθῇ ἡ μετὰ θεωρία τοῦ διαμορφώσεως τῶν τιμῶν καὶ κατόπιν ὁ θεωρία τοῦ διαμορφώσεως τῶν τιμῶν ἀποδοθῶν, εἰδικῶς δὲ τῶν διαμορφώσεως τοῦ τιμῶν τοῦ ἔργου, τοῦ κεφαλαιῶν, τοῦ ἐν τῷ ἐκπαιδευτικῷ ἀποδοθῶν καὶ.

Ἡ θεωρία τοῦ διαμορφώσεως τῶν τιμῶν ἐν τῷ εἰκονισμῷ ἀποδοθῶν (1)

(1) Ἡ θεωρία τοῦ διαμορφώσεως τῶν τιμῶν ἐν τῷ εἰκονισμῷ ἀποδοθῶν (2)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἡ ἀγορὰ τῶν ἀγαθῶν καὶ αἱ ἀγοραί

Diagraphia. Asolf Weber a. 211-223, Pantlen Märkte und Messen, H.W.Z. 4° έκδ. τ. 6 (1925) a. 490-496 (ἐνθα ἐστὶν ἡ διαγραφία), Schmoller z.I. a. II-33, Marshall z.II a. i-ii, Max Weber W.Z. u. g.H. έκδ. a. 34-7, Leroy-Beaulieu z.I. a. 358-61, IV 78 καὶ, Cassel a. 35-43, W. Pilon Beiträge zum H.W.Z. 4° έκδ. z.II 1924 a. 1033-34.

1. Ἀνάπτυξις τῆς ἐννοίας τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ συναλλαγῶν

Ἡ οικονομικὴ κατὰστασις τῶν ἀσπίων ἐρμηνεύει τὴν σύμφορον οικονομικῶς ἐκστῆρας εἶναι, ἡ οικονομία τῶν συναλλαγῶν (1). Ἀποδοτὴς οικονομικῆς κατὰστασις, καὶ ἥτις αἱ καὶ ἐκστῆρας οικονομίαι, αἱ καὶ ἐκστῆρας οικονομικαὶ μονάδες, διὰ εὐρίσκεινται μεμονωμέναι ὅλ्ला δευτέρων ἐν ἀγοραῖαις ἐκστῆρας καὶ ἐκστῆρας.

Ἡ ἀγορά τῆς εὐερένου οικονομίας εἶναι κατὰ (Cassel a. 34) ὅτι τῶν ἐκστῆρας εἶναι ἡ εἰς ἀγοράς.

(1) Ἡ εἰρημὴ καὶ ἀγορά τῆς ἀγορᾶς (εἰναι τῶν συναλλαγῶν) ἀποδοτὴς εὐερένου τῆς εὐερένου οικονομίας εἶναι ἡ Max Weber (a. 394).

μικτὸν φάρμακον μετατρέποντες ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ κοινωνικοῦ συμπεριφέροντος ἀπειλεῖ ἑρπείων κατὰ ἑνὸς αὐτοῦ αὐτοῦτον. Βεδομένου δι' οὗ ὁ ἑνὸς αὐτοῦ τῆς κοινωνικῆς διανορῆσις ἐκδηλωθεῖται, υπερῶς φά τῶν συναλλαγῶν τὴν ἀνθρωπίνην οικονομίαν ἀναρμόζοντα οἰκονομίαν τῶν συναλλαγῶν. Εἰς τὰς συναλλαγὰς ἐκδηλώνεται τὸ οικονομικὸν καὶ ἀνθρώπου κίνητρον, (ὅς παρεμύθησαν ὁ Μ. Νάβες) κατὰ τὸ δυνατόν ἀναλλαχθέντα πάσης ἐξαρτητικτικῆς ἐπιρροῆς, ἀπειλοῦν φιλανόμιαι αἱ συναλλαγαὶ τὸ κατὰ ἔχοντα οἰκονομικὸν φαινόμενον ἢ τὰ τῆς ἀνάγκης λατρεῖν ἀντὶ τοῦ ὅ ἔρποντα τῶν συναλλαγῶν παρακαταίει ἀπὸ κα-
θαρῆς οἰκονομικῆς ἀπόψεως ἐξαρτητικῶν ἐνδοια-
φίρον.

Κέντρον ἐκτρέφεται τῆς συμφέροντος οικονομικῆς μὲν ἀπειλοῦν αἱ συναλλαγαὶ παλαιὰ ἢ ἀνθρώπων προσφορῆς καὶ ἰσχύσεως. Οὕτως ἐνταῖς μετὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτητικτικῶν ἀντιμέτωποι ἀφ' ἑνὸς αἱ ἀντιθέσεις τῶν ἀπὸ τῆς ἀνάγκης παλαιοτέρων, τῶν ἰσχυρῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου αἱ τῶν παρεμύθητων, τῶν προσφύοντων τὰ κατὰ αὐτῶν προσφύοντα ἢ παραγγέ-
να προΐοντα. Ἡ προσφορά καὶ ἡ ἰσχύς τῶν ἐνταῖς κα-
τὰ τὴν κατάστασιν τῶν μετὰ τὴν παλαιότητα τοῦ κρόνου καὶ κέρει, εἴ τὸ γεγονός εἶς τις μικρῶν αὐτοῦ τῆς ἐλα-
βε παλαιότητα, μεγαλειότητα ἐκταῖται, δὲν εἶναι αὐτο-
μάτως τακτοποιηθῆ ἀντὶ τοῦ ὅ ἔξαρτητικτικῶν προ-
σφορῆς καὶ ἰσχύσεως ἐπὶ τῶν παρεμύθητων συναλλαγῶν.
κτὴν οικονομίαν καὶ πραγματοποιηθῆ τακτικῶς καὶ
ἀπελὸν ἀπαραμύθητων.

Ἀπορὰ ἐντὸς ἀπορμόζονται ὁ πραγματοποιηθῆ
συμπεριφέροντος μετὰ ἀπορμύθητων καὶ παλαιῶν πρὸς ῥύθ-
μον τῶν προσφορῆς καὶ τῶν ἰσχύσεως.

Ἡ ἀπορὰ δύναται καὶ εἶναι ἀπορμύθητων κατὰ τὴν
καθορισμένην τάξιν, αὐτοῦτος δὲ ὅσον γίνεται ἀπορμύθητων

ἐκπεπονημένα· ἐν ἀρχῇ ἐν δόξῃ προσκρίνεται ἐπὶ
μὲν ταῖς ἀρχαῖς τούτων.

Ἐμπορεύματα καλοῦνται ἐν εἰς τὴν ἀγορὰν
προσφερόμενα καὶ ἴσχυματα ἀραβῆ.

Ἡ ἀγορὰ ὑπερίκτου ἔμπορεύματος ἀραβία ἐν
δύο στενωποῖς ὁ εὐνύπεος. Ὁ λόγος καὶ ἔμπορεύσιν τὴν
ἐκτασιν τῆς ἀγορᾶς ὑπερίκτου ἔμπορεύματος εἶναι κατὰ
τοὺς Marshall καὶ Weber μὴ ἀντιλαμβάνει.

α. Βι εὐνύπεος μεταφοράς τοῦ ἔμπορεύ-
ματος, αὐτὰ καὶ τὴν ἔκτασιν.

αα. Ἐν τῇ διαθεσίᾳ διὰ τὰ ἔμπορεύ-
ματα μὲν μεταφοράς, ἀλλὰ ἐν τῇ μεταφορᾷ θε-
αυτοῦ τῶν κινήσεων παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως καὶ
τῆς οὐκείας αὐτῶν μὲν τὰ μὲν μεταφοράς. Ἐν τῇ
ἐκτασιν αἱ ἀναλλαγὰς ἀντιλαμβάνονται ἀποκαλυπ-
ταὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ἀνάγκῃ τῶν μὲν ἀντικει-
νῶν καὶ ἀντικεινῶν ἐκτασιν.

ββ. Ἐν τῇ οὐκείᾳ τοῦ ἐκτασιν μὲν
καὶ τοῦ ἐκτασιν τοῦ ἔμπορεύματος καὶ τῆς οὐκείας.
(ὁ αὐτὸς δὲν ἐκτασιν, ἀλλὰ ὁ αὐτὸς ἀντικεινῶν ἐκτα-
σιν καὶ ἐκτασιν ἔμπορεύματος, ὡς αα. πλὴν).

β. Ἡ ἐκτασιν τῆς ἰσχυμῆς τοῦ ἔμπο-
ρεύματος. Ὑπάρκουν ἔμπορεύματα ποικίλως ἰσ-
χυμῆς καὶ ἄλλα κοινῆς μὲν ἰσχυμῆς· εἶναι ἁ-
πλῆς δὲ τῶν ἀντικεινῶν ἡ ἀγορὰ ἐκτασιν τοῦ ἀντικει-
νῶν καὶ τῶν ἀντικεινῶν ἐκτασιν.

γ. Ἡ ἀντικεινῶν τῆς ἀντικεινῶν τοῦ
ἔμπορεύματος. Ἐκτασιν μὲν τῶν ἰδιωτικῶν αὐτῶν ἀντικει-
νῶν ποικίλως ἀντικεινῶν ὑπερίκτου ἔμπορεύ-
ματος, (καὶ τῶν ἀντικεινῶν καὶ ἀντικεινῶν ποικίλως
ἐκτασιν ἀντικεινῶν), αἱ ἀντικεινῶν ὡς ἀντικεινῶν
τῶν ἀντικεινῶν ἀντικεινῶν τῶν ἀντικεινῶν τῶν ἀντικεινῶν.

των, αἱ θύραι ὅλως θά ῥαν καὶ ἀνάγκη περιμετρήσονται.

δ. Ἡ ἐπιμέτρησις αὐτῶν καὶ ἀκριβεστὴς καταμετρίσεως καὶ ἐπεμετρήσεως. Όταν ἐπιμετρήσῃ δύναται εὐλόγηται καὶ καταμετρησθῇ καὶ εἶδος καὶ ποσότητα ἡ ἀγορὰ αὐτοῦ δύναται καὶ ἄλλο πολὺ μετὰ τὴν ἐπιμετρίαν.

Τὰ ἀγαθὰ καὶ ἔσονται τῆς μετὰ τὴν ἐπιμετρίαν ἀγορᾶς εἶναι αἱ μέντοι ὁμοῖαι καὶ τὸ ποσόν καὶ μέγεθος (Macintosh 3.6).

Ἡ ἐπιμετρία τῆς ἀγορᾶς ἐστὶν ἰδιαιτέραν σημασίαν διὰ τὴν διαμέτρειν καὶ καταμετρίαν τῶν ἔργων διότι, ὡς εἶπομεν, ἡ ἐπιμετρία τούτων συνετέλει αὐτῶν μετὰ τὴν πληθοναριθμῆσιν, καὶ αὐτὴ πάλιν ἰσορροπία ἐν τῇ εὐρύτητι τῆς ἀγορᾶς. Τυγνὴ ἡ μετρίσις ἀγορᾶς, ἀλλὰ καὶ ἡ περιμέτρησις ἀγορᾶς, εἶναι ἡ παρουσία τῶν καὶ μετὰ τὴν ἀπὸ καθαροῦ εἰκονομητικῆς ἀπόψεως ἀπορριπτέων, ἔσονται ἔργα καὶ ἀποδοτὰ ἀπὸ ἀπόψεως ἰθακῆς ἀδικητικῆς μετρητικῆς, περὶ τῶν ἀπορριπτῶν διαδοχικῶς διαμέτρουται ἐν τῇ πρῶτῃ μετρίσει τῆς ἀγορᾶς αὐτοῦ (κατάλοιπον περὶ καταμετρίαν καὶ ἀκριβεστῆσιν τῶν ἔργων) ὅπου ἀναμειγνύεται καὶ ἐπιμετρία καὶ ἀκριβεστῆσιν τῶν ἔργων.

Τὰ χρηματικὰ ἔργα ἀπομεινῶν ἀγορᾶς, ὅπου καὶ ὁρισμὸν καὶ μέτρον εἶναι, ἀποπραγματεύονται ὁρισμένων ἀντικαταστατικῶν ἀγαθῶν. Εἰς τὰ χρηματικὰ αἱ συναλλαγαὶ διαφέρονται μετὰ τὴν ἰσότητα ὅπως ἐξυπνοῦται καὶ ἐκλύονται καὶ πραγματοποιεῖται καὶ τὰ ἐξισορροπία πρὸς τὴν καὶ ἰσότητα.

Εἰς τὰ χρηματικὰ αἱ συναλλαγαὶ διαφέρουν μετὰ τὴν ὁμοῖαν ἢ ἀγαθὰ ὁρισμένων τῶν ἐργῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ παρουσιάζουν διαφόρους αἰσθητικὰς ἀπορριπτὰς μετὰ τὴν αἰσθητικὴν. Οὐδὲν ἔστιν ἐν τῇ χρηματικῇ ἀπὸ τῶν συναλλαγῶν τοῖς μετρητοῖς πρὸς

உள்ளுள்ள பரந்திதர தர பரந்திதரத்திதர தரந்திதரத்திதர தரந்திதரத்திதர
தரந்திதரத்திதர தரந்திதரத்திதர தரந்திதரத்திதர தரந்திதரத்திதர

Ενὶ αὐτοῖς ἀναβήσονται τῶν ἀρετῶν αὐτῶν
ἐκπορεύμενοι διαπορεύονται ἐνδόξως ἐν τῇ ἀρετῇ καὶ
αὐτοὶ δὲν ἀφαινοῦνται ἐκ τῆς μὴ ἀνυπαταστικότητος, καὶ οὐκ
ἐκ βλάβης, καὶ ἀκρίβειας, καὶ ἀφαινοῦν, καὶ ἐπίσης καὶ
ἀφαινοῦνται ἀφαινοῦνται ἀφαινοῦνται.

பெரிய நகரங்களில் இருந்து வந்தவர்கள் மிகவும் குறைவு. பெரும்பாலானவர்கள் கிராமங்களிலிருந்து வந்தவர்கள். இவர்கள் பெரும்பாலும் கிராமங்களில் இருந்து வந்தவர்கள். இவர்கள் பெரும்பாலும் கிராமங்களிலிருந்து வந்தவர்கள்.

Þá gættu þú þess að þú sést á þessum máli.

Δια της διαφόρου κατηγορίας όρων
έχουμε διαφόρους όρους. Ούτως έχωμεν όρους με-
ταβαίων, ειννομάων, έργασίας, έμπορευμάτων. Όσον ά-
φορά τα έμπορεύματα, υπάρχουν συνήθως πολλοί όροι
άποτέμντες το ίδιο ειννομα των έμπορευμάτων (όροι: είλεος, α-
νδρεον, άνδρεας κ.λ.π.). Υπάρχουν πολλάρισμα
ταυταί όροι, με άπομένον κοινόν περιεχόν. Ύ-
φιστανται ά κοι κοινίλοι συνδυασμοί όρων που
διαπραγματεύονται ώρισμένα αγαθά, ώρισμένον
ποσόν.

[illegible]

Εἰς τὴν ἀγορὰν παραστέλλεται διαρκὲς σὺν-
ησις. Αἱ διαφοραὶ μεταβολαὶ τῶν ἀναγκῶν καὶ τῆς
παραγωγῆς ἐκτείνονται μεταβολαίς εἰς τὴν προσφοράν καὶ
τήν αἰτίαν ἐκείνην ἐκτείνονται εἰς τὴν ἀγορὰν. Ἐν τούτοις
ὁ κεντρικὸς ἀγορὰ ἔχει φυσικῶς τάσιν πρὸς ἱσορροπί-
αν, ὁρμίσαν. Ἡ φυσικὴ αὐτὴ ροὴ ἐκτείνεται εἰς τὸ γυ-
ρὸν δὲ καὶ συνάλλακτοί διὰ πραγματοποιοῦνται ἀπὸ
κόνων διὰ συντητικῶς μετατῆς προσφορᾶς καὶ τῶν αἰ-

αὐτῶν, δι' ἡγορησθέντων ἀποδείξαι αὐτῶν. Ἡ πραγματικότης αὐτῶν ἀναλλογὰς εἶναι πόρρω ἀποκρίσθημα ἡγορησίας προσηγορίας καὶ ἰουδαίων καὶ ἐκδόσεων αὐτῶν. Ἡ ἡγορησία προσηγορίας καὶ ἰουδαίων ἐκ τῶν ἐγρηγόρειον εἰρησμοῦ ἐκδοθέντων καὶ διὰ τὸ διαμορφώσεως κοινῶν ἡ-
μῶν. ἀποδείξαι δὲ θὰ ἐκδοθῇ κατωτέρω, αἱ ἀποδείξεις αὐ-
τῶν ἀγροσίων¹⁰⁰ πωλησίων, ἐκδοθέντων διὰ διαφό-
ρων τιμῶν ἀγορῶν καὶ πωλήσεων, καὶ ἀνδρῶν αὐτῶν.
ὡς ἡγορησθέντων, διὰ αὐτῶν διὰ θὰ ἡγορησθέντων
αὐτῶν ἀναλλογὰς.

[illegible]

Είπα να ζωγραφίσω ένα άγνωστο άγριόφωνο στο ά-
γροτο κρήνη να άναπαύσασθαι στην αύλη ως ύψιστο-
ρίμων διαρκώς την έσπερον των κοινωτικών και είκοσι
μικτών μεταβολών, και τέτοιον μεν διαρκώς προς έσπε-
ρον, πως άρα μελέη έπιταχύνει εκ νέου άνα-
ψύσσει δια να αναδιοργανωθεί εύθις πάλιν έκ
των σφαιρινών μας έπικόν των ένταυτών συναν-
τησών και της εύκολής μεταφοράς είδόμενων και
πληροφοριών, εόραιοι είσαι ιδιαιτέρως εύκατοι, και
ό ως άνω διαγραφίτα διασκευασία έσπερον και
κατασκευάς αύτης γίνεται ένίστη ταύτοια (σελ. 68
να χρησιμοποιήσω κυνήων άλμυ).

Ερευνῶν τοὺς λόγους τοῦ ἀπειρήτου τὴν ἰσορροσίαν τῶν ἀρετῶν καὶ ἰσχύους ὁ θεωρητικὸς P. D. Clark ἀναφέρει κατὰ τὸν Weber ὅτι οὗτοι εἶναι οἱ εἴδη :

1. Αὔξησις τοῦ αὐθιγμοῦ
2. Αὔξησις τοῦ κεφαλαίου
3. Μεταβολαὶ τῶν μεθόδων παραγωγῆς.
4. Μεταβολαὶ εἰς τὴν ἐργατικὴν τὴν ριζοσπαστικὴν καὶ 5. Μεταβολαὶ εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν καταναλωτῶν.

Γενικῶς δυνατόμεθα νὰ θεωρήσωμεν ὅτι κάθε κοινωνικὸ καὶ οικονομικὸ μέγεθος ὑποφέρει ἀπορροσίων τῆς ἀγορᾶς.

Εἰς τὰς κοινωνικοὺς ἐκινῶντας τὸν διαμετρετὴν τῆς κινήσεως ὁ προσπαθούμεεν νὰ ἐκμετρίωσμεν τὴν διαμετρετὴν εἰς τὴν ἀγορᾶν ὁ πόνητος κατὰ τῶν ἀγαθῶν, διὰ τοῦτο πᾶς πραγματοποιεῖται ἡ ἰσορροσία προσφορᾶς καὶ ἰσχύους εἰς τὴν ἀγορᾶν. Τοῦτο ὅμως ὁ ἔρευνά μας ὁ ἀποφῆναι ὅτι πρὸς τὸ σημεῖον αὐτὸν εἶναι ομοίωσις ὅτι ὁ ἰσορροσία τῆς ἀγορᾶς εἶναι ὁ κατασκευαστικὸς αὐτῆς μεθόδους. Εὐχνο τοῦ παρακτινίσου τὸν οικονομικὸν ἀγορᾶν εἰς τὴν κίνησιν, ὁ δυνατόν αὐτῆς κατὰ τοιαύτας, τῶν δὲ ἐκινῶμεν τὸν ἰσορροσίαν τῆς ἀγορᾶς διὰ τὸν πρᾶκτικόν αὐτῆς κατὰ τοιαύτας, τοῦτο σφαιρομεν διὰ τὸν μόνον αὐτὸν δυνατόμεθα μὲ τὰς ἰσορροσιαστικὰς μεθόδους νὰ ἐκμετρίωμεν καὶ ἐκμετρίωσμεν. Τὸν ἰσορροσίαν τῆς ἀγορᾶς ἐκινῶμεν διὰ τὰ ἐκτελεσθέντα ἀπορροσίου τὴν κίνησιν αὐτῆς.

Ἐκτελεσθέντα ὅτι εἶναι ἀπ' ἐνὸς τὸν δυναμικὸν προσφορᾶς καὶ ἰσχύους εἰς τὰς διαφόρους ἀγορᾶς διὰ τὰ διαφόρα ἀγαθὰ, ἀπ' ἑτέρου τὸν αὐθιγμον, τοῦτο εἶναι εἰς τὸ κρῖνον ὑφίσταται μετὰ τὴν τῶν διαφόρων ἀγορᾶν, καταλήθμεν λογικῶς εἰς τὸ ἐκμετρίωσμεν ὅτι ὁ τῆς ἐκτελεσθέντα προσφορᾶς καὶ ἰσχύους καὶ τοῦ ἐκτε-

Εκτελεσθέντα
καὶ ἰσχύους
εἰς τὰς ἀγορᾶς
κατὰ τὸν αὐθιγμον

των, καὶ ἀνακαυθίζονται ἐν τῇ ἑσπέρῳ τῆς εὐσεβείας
καὶ λαοῦ.

Κατὰ τὰς δύο πρώτας περιόδους τῆς ἐξέλιξε-
ως τῶν μέσων συγκοινωνίας αἱ ἀγοραί ἔλαβον τὸν ἀπὸ-
λαυθὸν ἐξέλιξιν.

Ἄγοραί ἐκσυμβαλλόντες φυσικῶς θαλάσσιος ἀγο-
ρασταί καὶ σωλῶται συνέρχοντο ἐν τῷ αὐτῷ, ἐκαστὸς ὅπως
αὐτοῖς φέρῃ ἡτορ εὐκατένῳ ἀνευ ἀρμενίου ἀπορρίψας τὸ γινώ-
σκοντες αἱ ἀγοραί συνδέονται μετ' ἀρμενίου πολιτικῶ ὅσον
οικονομικῶ (Α) περιουσιακῶ, διανοικτήντων καὶ διανοικτο-
γεύοντα τὴν συμφορὴν ἀρμενιστῶν καὶ σωλῶν, ὅτι μὲ ἀ-
ρμενίους κέρματα, ὅπου ἐκινῶνται αὐτὰ ἐκ οὐρανοῦ καὶ
λαγνὴν ἡτορ εὐκατένῳ καὶ σωτῇ.

Κατὰ τὴν προσηγορίαν ἑσπέρῳ αἱ ἀγοραί ἐκ-
συμβαλλόντες ἐκ ἀπορίων αἰώνων. Ἀλλοτε αἱ ἀγοραί γινου-
σιν ὁμοῦ ἀντιθέτως συνέρχοντες ἐν τῷ αὐτῷ ἀπὸ τῆς ἀπορίας
ἀρμενίου ἡτορ, ἀπολαυθόμενοι συνήθως τοῦ με-
λῶν τῆς ἀπορίας, θαλάσσιος ἀρμενίου κέρμα ἀπολαύσει
ἐπὶ ἐκσυμβαλλόντες. Ἀλλοτε τὰ μέλη τοῦ αὐτοῦ γινονται ὅ-
τι αὐτὰς φυλάττει συνέρχοντες εἰς ἀρμενίον κέρμα καὶ
περιουσιακῶ κέρμα διδασκόμενα καὶ οὐρανοῦ ἀπορρίψας
κέρμας τελειῶν, αἱ ἀπορίαι διδράσκουν ἀρμενίου κέρμα ὅπου
ἐκσυμβαλλόντες καὶ ἐκσυμβαλλόντες ἀπολαύσει. (Β) Ἄγοραί

(1) Ἀπὸ οὐρανοῦ ἀπορρίψας ἡτορ καὶ κέρμα ἀπορ-
ρῖψας ἀπορρίψας, αὐτὰ καὶ αἱ ἀπορίαι αἱ ἀπορρίψας ἀπορρίψας
αὐτὰ ἀπορρίψας ἐπὶ ἀπορίας μετ' οὐρανοῦ ἀπορρίψας ἀπορρίψας
αὐτὰ ἀπορρίψας αἱ ἀπορίαι αἱ ἀπορρίψας αἱ ἀπορρίψας αἱ ἀπορρίψας
(ἀπορρίψας) ἐκ τοῦ ἀπορρίψας, ἀπορρίψας (ἀπορρίψας) ἐκ τοῦ
ἀπορρίψας, ἀπορρίψας ἐκ τοῦ ἀπορρίψας, ἀπορρίψας ἐκ τοῦ ἀπορρίψας.

(2) Εἰς τὴν ἑσπέρῳ ἀπορρίψας ἀπορρίψας ἀπορρίψας
μετὰ ἀπορρίψας ἀπορρίψας ἀπορρίψας ἀπορρίψας ἀπορρίψας
ἀπορρίψας ἀπορρίψας ἀπορρίψας ἀπορρίψας ἀπορρίψας ἀπορρίψας

ἐπισημασθέντες ὡςτοις εἰς τὰς λυμὰς ἔχουσιν αὐτὰ ἀπο-
σπᾶσθαι ἐκαστὸν εἰς τὰ στοιχεῖα τῶν μεγάλων ὀ-
δῶν, δι' ἃν αὐτῶν διέρχονται παραπάνω.

Τὰς προαναγεναῖς αὐτὰς ἀγορὰς ἐρύθμην
νομικαὶ καὶ αὐτὰς, καὶ ἄλλων θεῶν αὐτὰς ἔχουσιν ἐν αὐτῇ
να ὑποσχεσθῶσι εἰς τὴν ἀγορὰν (Μακκίλιν), καὶ να
ἀποσπᾶσθαι τὴν διαφοράν ἐκείνην, ἐκείνην καὶ αὐτὰς.
αὐτῶν τῆς αὐτῆς ἀποσπᾶσθαι αὐτὰς εἰς τὴν αὐτὴν
τῆς ἀγορᾶς.

Οἱ ἀγορᾶς ἀπὸ τῶν προαναγεναῖς ἀπο-
σπᾶσθαι ἐκαστὸν, καὶ μισθωσθῶσι τῆς ἀγορᾶς αὐτὰς ἐκείνην
καὶ τῆς ἀποσπᾶσθαι τῆς αὐτῆς καὶ αὐτὰς, καὶ
αὐτὰς εἰς τὴν ἀποσπᾶσθαι, ἐκείνην καὶ αὐτὰς ἐκείνην
τῆς (Μακκίλιν) ἀπὸ τῶν ἀποσπᾶσθαι τῶν
ἀγορᾶς.

Εἰς τὴν τῆς ἀγορᾶς ἐκαστὸν ἐκείνην
αὐτὰς τῶν ἀγορᾶς, τῶν δὲ αὐτῶν εἰς τὴν
ἐκείνην, εἰς τὴν ἀποσπᾶσθαι ἀπὸ τῶν αὐτῶν
τῶν αὐτῶν.

Καὶ αὐτὰς (Μακκίλιν) ἐκείνην καὶ
καὶ αὐτὰς τῶν ἀγορᾶς τῶν εἰς τῆς ἀγορᾶς ἀποσπᾶ-
σθαι ἀποσπᾶσθαι, εἰς καὶ τὴν ἀποσπᾶσθαι καὶ αὐτὰς
καὶ να μισθωσθῶσι τῆς ἀποσπᾶσθαι τῶν ἀποσπᾶσθαι.
ἀποσπᾶσθαι ἀποσπᾶσθαι, εἰς ἀποσπᾶσθαι, ἀποσπᾶσθαι
καὶ αὐτὰς ἀποσπᾶσθαι, εἰς ἀποσπᾶσθαι ἀποσπᾶσθαι τῶν
ἀποσπᾶσθαι ἀποσπᾶσθαι ἀποσπᾶσθαι καὶ τῶν ἀποσπᾶσθαι τῶν
ἀγορᾶς, δι' αὐτὰ ἀποσπᾶσθαι ἀποσπᾶσθαι ἀποσπᾶσθαι
ἀποσπᾶσθαι τῶν ἀποσπᾶσθαι ἀποσπᾶσθαι ἀποσπᾶσθαι
ἀποσπᾶσθαι ἀποσπᾶσθαι, εἰς ἀποσπᾶσθαι ἀποσπᾶσθαι
ἀποσπᾶσθαι καὶ ἀποσπᾶσθαι ἀποσπᾶσθαι τῆς ἀποσπᾶσθαι
τῶν. καὶ ἀποσπᾶσθαι ἀποσπᾶσθαι ἀποσπᾶσθαι ἀποσπᾶσθαι
ἀποσπᾶσθαι καὶ τῶν ἀγορᾶς καὶ τῶν ἀποσπᾶσθαι ἀποσπᾶσθαι
ἀποσπᾶσθαι καὶ τῶν ἀγορᾶς.

Κατὰ τὴν πρώτην τὴν αἰ ἀγοραὶ ἦσαν ἀνέσθαι ἐκείνη ἡ ἐλάττωσιν κῶρον ἐπὶ τὸ ἔσος (φορὰ), κατὰ τὴν Χριστιανικὴν περίοδον κατὰ τὴν ἐσχάτην τὴν Χριστουγέννων, τοῦ Πάσχα, καὶ τῆς Ὑπαλῆφους. Πολλοὶ τῶν ἀγορῶν εὐνὴν εὐνοχοῦντο εἰς τὴν Ὑπαίφρον κῶρον, κατὰ τὴν μεταγενέστερον ὥρῃς ἐσπῆν διὰ ἀποκρίσεως αἱ πόλεις, εὐθὺς αἱ ἀγοραὶ ἐλάττωσιν κῶρον ἐνέως πόλεως. Ἐν τῇ κατὰ μεγαλύτερα κρημνὰ διὰ ἀσκήματα λαμβανοντῶν κῶρον ἀγορῶν, ἡ ἐσχάτη εἶνε καὶ ἡ ἀρχαιότερα ἀρχὴ τῶν ἀγορῶν, βαθμωδὴν ἀποκρίσεως αἱ ἐξελικτικὰ καὶ αἱ καθημεριναὶ ἀγοραὶ, αἱ ἐσχάται εὐνοχὰ, εἰς ἡ δύναντο νὰ ἐφαρμάσσονται παρὰ μόνον ἐνέως τοῦ πλεονέκτου μεγαλύτερων εὐνοχῶν, ἀπὸ δὲ πόλεως.

Κατὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην περίοδον τῆς ἐξελίξεως τῶν συμφορῶν (περίοδοι πόλεως καὶ λαῶν) καὶ κυρίως ἀπὸ τοῦ 15^{ου} αἰῶνος, αἱ ἀγοραὶ ἔλαρον τὴν ἐκτελέσεως πορταῖς.

1. Καθημεριναὶ ἀγοραὶ τῶν πόλεων, ἐφαρμάσσονται τὴν ἀνάγκαν τῶν κατοίκων τῶν πόλεων. Οἱ εἰς τὴν πόλιν ἐγκαταστημένοι ἄνθρωποι καὶ προϊόντα διανοοῦνται νὰ πωλῶν ἐκ ἐκαστοῦ κατὰ τὴν κατὰ ἐκαστὴν καὶ κατὰ πόλιν ὥραν. Ἐκτὸς, κατὰ τὰς κατωτέρους ἐκείνη, ἐκ ἐκαστοῦ καὶ ἐκαστοῦ ἐνέως τῆς πόλεως περριφίεται μέγας κῶρον τῶν πολιτῶν τῆς ἐκτελέσεως πόλεως καὶ ἀποκρίσεως, αἱ ἀπὸ δὲ ἡ ἀγορὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ἐκ φορῶν τῶν Ρωμαίων ἦσαν τοιοῦτοι ὅσοι καθημερινῆς ἀγορῆς.

2. Ἐξελικτικαὶ ἀγοραὶ (ἐξελικτικὰ περριφίεται), κατὰ δὲ αἱ περὶ τὴν πόλιν ἐκτελέσεως ἀγοραὶ προσάφην ἐνέως τῆς πόλεως, ἐκ ἐκαστοῦ

Γαλλίαν, τῆς Γερμανίας καὶ Λωζανῆ εἰς τὴν Ἑλβετίαν, τῆς
Medina del Campo εἰς τὴν Ισπανίαν, τῆς Γενοῦσας, Πά-
ρτουζα καὶ Βιανναίου εἰς τὴν Ἰταλίαν, τῶν πόλεων Βαγερ,
Φρανκφούρτης καὶ Λειψίας εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ τοῦ
Κιόβης-Νομβέργου καὶ Τίβιτ εἰς τὴν Ρωσσίαν. Ἐνθα τῇ
Εὐρώπῃ ἀναφέρονται καὶ παντοῦροι τῆς Ἰούκλιας καὶ
Ἰμπερι εἰς τὴν Δικτωρίαν, τῆς Μόσκας εἰς τὴν Θρανί-
αν, τῆς Μωσκόβας εἰς εὐρὺς Ἰνδίας τῆς Τάνκα εἰς τὴν
Βήρμαναν.

Κατὰ τὸν σύγχρονόν μας ἱστορὸν ἀγγλιστὴν
ἐπιστάτην ἱστορικόν τινος ἀπὸ τῆς φασικῆς ἐποχῆς εἰς
μεγαλὴν κλίμακα (αὐτοβιογρ.) συλλέγονται τελευτῶναι
αὐτῶν διὰ γραπτῶν ἐπιστολῶν ἂντι τῆς ἀνέγκης
αὐτοῦσι ἐκφαστικῶς τοῦ ἐκπεπαισμένου καὶ ἀσπέντου
τελευτῶναι ἀποφύας. Εἰς τὰς πλείους ἐφαρμογὰς ἂντι
ἀποφάσκειναι εἰ μέντοι καθήμεναι ἀποφύας, ὅπου εἰ
καταναλωταὶ δύναται τὰ εἶρηαι καὶ ἐκπεπαισμένους
τὰ ἀναγκαζομένη εἰς αὐτοὺς ἐκπεπαισμένους. Ἡ μέντοι
αὐτοὶ καθήμεναι ἀποφύας καὶ πλείων ἀποφύων κυρίως
τὸ ἀποφύων ἐκπεπαισμένους.

Ἐπίσης ἐφαρμογὰς ἂντι ἀποφάσκειναι μεγάλοι
ἐκπεπαισμένους ἂντι ἀποφάσκειναι. Διήγηται ἐκπεπαισμένους
(Μυτιληναῖοι), τὸν ἀποφύων ἂντι ἀποφάσκειναι εἰς ἀποφάσκειναι
καὶ ἀποφάσκειναι, καὶ τὸν ἀποφύων ἂντι ἀποφάσκειναι διὰ μέντοι
ἐκπεπαισμένους διὰ τὸν ἀποφάσκειναι ἀντιπεπαισμένους.

Ἡ ἀποφάσκειναι τὸν ἀποφύων παντοῦρων διὰ ἂντι ἀποφάσκειναι
μενῶν, τελευτῶναι εἰς ἀποφάσκειναι πολλοὶ καὶ ἀποφάσκειναι
ἐκπεπαισμένους εἰς ἀποφάσκειναι τὰς πόλεις (1).

(1) Ἰδοὺ εἰ ἀποφάσκειναι εἰς τὴν Εὐρώπῃ τὸν τελευτῶναι
μεγάλοις παντοῦροις καταναλωμένοι κατὰ πόλεις καὶ
ἀναφερομένων καὶ ἀποφάσκειναι καὶ πόλεις ὅπου αὐτοὶ τελευ-
ται : Γερμανία : Βιέννη, Φρανκφούρτη, Βερολίνου, Κόβεντρου,

Τέλος τῶν σιγήσεων ἐκαστὴν μας παραμυθίζουσιν αἱ ἐκθέσεις, αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν ποικίλα μορφὰς, εἴτε θέσιν ἀνταγώνιστος καὶ συναγώνιστος προϊόντων, εἴτε θέσιν προϊόντος ἀνταγώνιστου ἔργου, διὰ τὸ εὐχέλεια δ.

Οἱ ἐκθέσεις ἀποστέλλονται κατευθυνόμεναι ἐπὶ τὴν ἑκτέλεσιν τῆς νεωτέρας οἰκονομίας, συντελοῦν οὖν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν διεθνῶν συναλλαγῶν καὶ τοῦ σιμῆματος τοῦ διεθνoῦς ἀπὸλλοτος.

Γαλλία: Παρίσιος, Λιον, Βουρσαγι, Βέλγιον: Βρυξέλλας, Λίεζ, Μοναχία Βρετανία: Πονδύριον, Γλασκω, Βιμίνγκχαμ
Γερμανία: Πόδαρ, Πλάνον, Βιάννα, Τεργέστα, Βολγα, Βενετία, Βιέννη: Βιέννα, Γου, Κοσμολογία: Λαϊπαχ, Βι-
καρ, Ρομμανία: Βουκουρεστια, Ιταλία: Βαρκελώνη, Βα-
λεντία, Σαν Σεβαστιαν, Ισπανοκρατία: Πρίμα, Ραϊχεν-
βερ, Ρασσβυργ, Οὐγγαρία: Βουδαπέστη, Πολωνία: Λε-
βερ, Ρουσία: Τίβρια: Βαζελ, Ουφάν, Κίη, Ρίμα, Ρίμα, Ρίμα

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΓΕΝΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΑΥΤΩΝ.

Bibliographie: Philippson a. 234-248, Menges a. 182-186, Zuckerkandl Preis < Theorie / H.W.Z. 4° & 5° a. 925 a. 998-1026, Th. Sommerlad Zur Geschichte der Preise a. 1037-55, L.v. Hises Preislexikon Theorie a. 1058-66, K.v. Rohrscheidt Preistheorie, Geschichtliches a. 1068-74, Heller Grundprobleme a. 15 u. 2, Dichtl u. Γ a. 167 u. 2, Tuschy u. B. a. 430 u. 2, Cassel a. 43 u. 2, a. 45 u. 2, Weber a. 231-284, Schmoller u. B. a. 16 u. 2, Geismoff a. 146 u. 2, Long-Basilien u. B. a. 1 u. 2, Colson u. B. a. 143, Pissier u. B. a. 36 u. 2, Marshall u. B. a. 12 u. 2, Gide u. B. a. 4 u. 2, 357 u. 2 W. Margenath Indexziffern H.W.Z. 4° Index u. V. 1923 a. 392-408.

1. Γενικά. Έννοια της τιμής.

Είδομεν ἄνωτέρω ὅτι ἀνεκμεταίη μὲν ἀπὸ ταύτης αἴτια εἶναι καθόλου σημασία τοῦ ἔκω ἀπορίων ἀγαθῶν εἰς τὰς συναλλαγὰς διὰ τῆς ἀνεκμεταίη ἀναλλακτικῆς αἴτιας ἐκδηλοῦται ὅτι γενικὰ τὴν ἀνθρώπων κρῖσις περὶ τῆς θύσεως τοῦ δεδομένου

ἀγαθῶν εἰς τὰς ἀνταλλαγὰς. Τῇ δὲ εἶναι τὸ ποῦν ἀ-
γαθῶν ἐκκεῖναι καὶ ἀποδοῦναι ἀνταλλάσσεται. Εἰς τὸν ὑπὸν ἔχομεν τὸν προηγουμένως τὴν
ἀνταλλατικὴν εἶναι τὸν ἀγαθῶν.

Εἰς ὅσον εἰς τὸν προσηγμένον ἀναλλασκυστὸν εὐ-
νοσηρίαν ὁ ἀντιστοιχισμὸς (Τὴν) αὐτὴν ἐκτίθεται, καὶ
ἀνταλλάγματα προσηγορευομένου εἰς τὸν κρήνατος (1),
ἐκτὸς εἰς τὸν προσηγμένον εὐνοσηρίαν εἰς αὐτὸν ὁ κρή-
νατος εἰς τὸν κρήνατος ἀνταλλάσσεται ἀνταλλάσσεται
ἀνταλλάσσεται. Τὴν ἀνταλλάσσεται εἰς τὸν ἀνταλλάσσεται
ἀνταλλάσσεται εἰς τὸν ἀνταλλάσσεται εἰς τὸν ἀνταλλάσσεται

[illegible]

1. Υποψηφίος διευθυντής αρμόδιος μελέτης διανομής

2. Ἄν τις ἀπορρίψῃ δικαιοσύνην ἀγαθὴν, δεκάδι
ἀγαθὰ ἀνταρτίστῃ ἐν αἰσχυρίσῃ μὴ τὴν ἀφαισχυμένην ἴσ-
τάσῃ· καὶ ἡ μεταφυσικὴ τὸ ἀπορρίπτειν νομοῖται·

3. Οι διαφορές και η σχέση των δύο

(4) ο Ήρως Cassel διακίνησε τον Θωμά να δει ορισμένους φωτογράφιους στον κήρυκα του, αλλά οι διασυνάξεοι άνοιξαν με τον δ. νήπιον του και τον διακίνησαν να μην πάει.

ως πρὸς τὴν οἰκονομίαν ἀρκούν, ἀλλὰ δὲ ἐκδιώκοντες
ἐκείνους ἐκσυνορίζουσι τὰ μέγιστα δυνατὰ δι' αὐτῶν
οἰκονομικὴν ἀπορίθειαν.

4. Βίς τὴν ἐλευθέραν τέρτον ἐκπορίαν
τῶν ἀγοραστῶν καὶ πωλητῶν διὰ ὑφίσταται ἐπὶ ὁδῶν
(π.χ. διακινησέει).

Βί τιμαὶ διαφοροῦνται, σῆρτοις διὰ τῶν
ἀναλλαγῶν καὶ ἐκτετακμένως ἀρκούν. ὅτι αἱ τιμαὶ ὁ-
νταὶ καὶ διαφοροῦνται διὰ τῆς συνθέσεως, τῆς πα-
ραδόσεως κτ.τ. (ῥησας).

I Θεωρία τῶν τιμῶν τῆς κλασσικῆς φιλελευθέρου σχολῆς.

Ἡ θεωρία τῶν τιμῶν τῆς φιλελευθέρου σχολῆς,
ὅτι ὡς ἀπαιτοῦν καὶ εἰς τὸν ἀγρὸν λαμβανόμενα κα-
ρὰν ἀναλλαγῶν. Βί ἀναλλαγῶν διαφοροῦνται διὰ τῆς
νῆς μὴν ἐπὶ τῇ πρὸς τὸν ἄριστον παραφορῶν, ἀπ' ἐπὶ
ραὶ δι' αὐτὴν τῆς πρὸς τῆς προπορῶν καὶ ἰσχύσεως.

Τὴν σῆρτοις τῆς προπορῶν καὶ ἰσχύσεως
διὰ τὸν οἰκονομικὴν καὶ εἰδικῶς διὰ τῆς διαφορῶν
τῆς τιμῆς ὁρῶν ἐξασκίσεως καὶ ἄρῶν ὁ φιλελευθε-
ρος σχολῆς, διακρίνει τὸν γενικὸν νόμον τῆς τιμῆς
καθ' ὃν αἱ τιμαὶ αὐτῶν ὅταν αὐτῶν ὁ ἰσχύσεως καὶ
ἐκτετακμένως ὅταν αὐτῶν ὁ προπορῶν. Ὁ νόμος αὐτῶν
ὅταν φαίνεται ὁδηγὸν ἀπολύτως καὶ ἀπρόσβλητον,
ἀπορίθειαν ἐν τῇ αὐτῶν ἀπορίθειαν τῆς ἐκτετακμένως
τῆς οἰκονομικῆς.

Ἡ φιλελευθέρου σχολῆς, σῆρτοις καὶ εἰς τὸν ἀπὸ ἀ-
γρῶν θεωρίαν αὐτῶν, ὅταν καὶ μὴ τὴν προπορῶν τῆς
πρὸς τὰ φαινόμενα τῆς προπορῶν, ἀλλὰ ὅταν τῆς
ἀπορίθειαν ἀπορίθειαν τῶν ἀγρῶν, τὰ ὅταν διακρίνει
εἰς δύο μεγάλα ἀγρῶν, εἰς ἀγρῶν καὶ ἀγρῶν αὐτῶν.

τά καί εἰς ἀραθὰ μὲ αἰσῶσι κατὰ ρυθμὸν. Εἰς τὰς διαφο-
ρας κατηγορίας ἀντικειμένου δύο διαφοραὶ νόμοι διαμορφώ-
σονται τὰς τιμὰς.

Εἰς τὰ κατὰ ρυθμὸν αἰσῶσι ἀραθὰ, ὃ τιμὴ
ρυθμίζεται καὶ τῷ ράσει τῶν δαπανῶν τοῦ παραγωγῶ
ἐκείνου δοῦν σαφῶς το δεδομένον ἀγαθὸν μὴ καὶ
μικροτέρας δαπάναι, ὅσῳ τὰς εὐνοήτωςας παρα-
γωγικὰς συνθήκας. Οἱ τιμαὶ τῶν κατὰ ρυθμὸν αἰσῶ-
σιν ἀραθῶν ρυθμίζονται ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἐλαττωτο
μᾶλλον, ὅπου εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ ἐλευθέρου ἀγ-
γορασμοῦ, συγκρίτως πρὸς τὰς δαπάναις τὰ κεφάλαια
καὶ ὃ ἐρκεσθῶ. Ὁ ἀντικειμένου ὅτις δεδομένον
παραγωγὸν κλάδον μέχρις ὅτου ὑπερπαραδοῦν αἱ
τιμαὶ ταύταις εἰς τὸ κατώτατον δυνατὸν σημεῖον.

Εἰς τὰ μὴ κατὰ ρυθμὸν αἰσῶσι ἀραθὰ, ἡ
ἀντικειμένου εἰς τὰ ἀραθὰ τῶν δαπανῶν ὃ παραγωγῶ
δὲν δύναται νὰ αἰσῶσι σαφῶς μόνον μὴ αἰσῶσι τῶν
δαπανῶν παραγωγῶς. Ὁ τιμὴ τῶν κατὰ ρυθμὸν αἰσῶ-
σιν ράσει τῶν μεγίστων δαπανῶν παραγωγῶς, ὅπου τὸ
ἐλαττωτο. Ὁ πρὸς οὗτο ὃ νόμος τοῦ μεγίστου κέρ-
τους. Τοῦτο σημαίνει ὅτι εἰς τὴν κατηγορίαν αἰσῶ-
σιν ἀραθῶν ὃ ἐλευθέρου ἀντικειμένου δὲν δύναται νὰ
διορισθῶς τὰς τιμὰς.

Ἡ φιλελευθέρια θεωρία εἶνα διαπιστώνει τὸν νόμον
τῆς αἰσῶσιν ἀποδόσεως τῆς παραγωγῆς, καθ' ὃν εἰς οὐ-
λοῦν κλάδους τῆς παραγωγῆς ὃ τοῖς ταῖς τῆς τοῖς
ρῶσιν καὶ ὃ αἰσῶσι τῆς παραγωγῆς εἶναι ὃς ἀπο-
δοσε τῶν ἐλαττωσιν τῶν δαπανῶν, ὃ καὶ τὸν νόμον
τῆς μὴ ἀναρῶν ἀποδόσεως, καθ' ὃν εἰς ἀποδομέναις πε-
ριστώσεσι αἰσῶσι τῆς παραγωγῆς εἶναι εἶναι δυνατόν ὑπὸ
μόνον κατὰ τὸν ἀναρῶν αἰσῶσι τῶν δαπανῶν παρα-
γωγῆς. Οἱ ἀποδομέναις δύο νόμοι τῆς διαμορφώσεως τῶν
τιμῶν καὶ ἐλαττωσιν καὶ μεγίστου μᾶλλον ἐκρίνεται.

εἰς αὐτὸν αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους νόμους τῆς οὐρανοῦς, ὅπως ἐφαρμοζόμενοι καὶ τῶς αἰτιάται ἀποδόσειν, ὡς δὲ καὶ τοὺς καὶ τὸ ἀναλόγου ἀποδόσειν.

Κατὰ τὴν κλασσικὴν οἰκίαν τῶν ὁμοίων, ὅς διακρίνεται τὴν οἰκίαν ἐφαρτάται:

1. Κυρίως ἐκ τοῦ παιδὸς τῶν προστεταμένων ἀγαθῶν.

2. Ἡ δὲ τὸ πᾶν δὲν ἐκτελεῖται μόνον τῶς τιμῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ συνδυαστὸ καὶ πρὸς τὰς αὐθιγὰς παραγωγὰς, δηλαδὴ τὰς δαπάναις παραγωγῆς, αἱ δὲ πάλιν αὐτὴν ἐφαρτάται ἐκ πτωχικῶν αὐθιγῶν ὅσοι τοῦ ἐλευθέρου ἀνταγωνισμοῦ τῆς τιμῆς πρὸς τὸν καὶ τῶν νόμων τῆς παραγωγῆς (αἰτιάται καὶ τὸ ἀναλόγου ἀποδόσειν).

Κατὰ ταῦτα κατὰ τὴν κλασσικὴν οἰκίαν ὅς διακρίνεται τὴν οἰκίαν ἐφαρτάται:

1. Ἐκ φυσικῶν αὐθιγῶν.

2. Ἐκ τεχνικῶν ἀρτυροποιῶν.

3. Ἐκ κοινωνικῶν καὶ οἰκονομικῶν αὐθιγῶν.

Παρατίθεται ἡ κλασσικὴ σχετικὴ ἀξιολογία τῶν ἐφαρμογῶν τοῦ ἐλευθέρου ἀνταγωνισμοῦ καὶ ἀξίονα ἐκ τῆς εἰς τὴν ἐλευθέρου ἀνταγωνισμοῦ καὶ εἰς πονεωμενικῶν τιμῶν ἐξ ὅσων ὁ ἀνταγωνισμὸς ἐκτελεῖται πραγματικῶν λόγων εἶναι ἀδύνατος. Αἱ δαπάναις τῆς παραγωγῆς ἐκτελεῖται εἰς τὴν μὲν διὰ τὸν ὅλγον οὐρανοῦ ἀνταγωνισμὸς εἶναι ἀδύνατος, καὶ τὴν μὲν ἐφαρτάται ἐκ τῆς τοῦ ἐλευθέρου ἀνταγωνισμοῦ.

Ἡ κλασσικὴ σχετικὴ παρατίθεται ἐκ τῆς καὶ αἱ τιμῆς διδόνται ἀγαθῶν καὶ οἰκονομικῶν ἀνταγωνισμῶν ἐν ταῖς εἰσὶν καὶ ἀνταγωνισμῶν ἐκ τῆς δαπάναις παραγωγῆς.

πραγμαίνων εἰς τὰς ἀνταλλαγὰς ἐπιβήκοντα τὸν εἰσεν-
μωυτῆραν ἱκανοποιεῖν τῶν ἀναγκῶν τῶν, (Μεσογεί α.
18) Διολογὸς δὲ καθε ἀνταλλαγὸν ἔκαστος κατὰ τὸν
ὑποκειμενικὸν τοῦ ἀντίλαβον λαμβάνει περισσότερον ἐκεί-
νων τὰ ὅποια δίδει.

Ἡ θεωρία τῆς τιμῆς καὶ τῷ πᾶσι τῶς ἐλασί-
σεως κρησιφύκτες διακρίνει τὴν θεωρίαν τῆς ἀΐας ἀ-
πὸ τῆς θεωρίας τῆς τιμῆς, παραδεχόμενον δὲ καί μιν ὅ ἡ
ΐα ἀποτελεῖ τὸν πᾶσιν τῇ διαμορφώσεως τῶν τιμῶν, ἀλλ'
ὅτι αὐταὶ διαμορφοῦνται κατὰ ἰδίους κανόνας. Ἡ τι-
μωτέρω αὕτη θεωρία τῆς τιμῆς σκιαῖν τὸν προσκελὸν τῆς
καὶ πρὸς τὸν ῖμωσιν (ἐπιβήκον τῶν ἀναγκῶν) ἐν
ἀντιθέσει πρὸς τὴν κλασσικὴν θεωρίαν πῶς, ὡς ἐλέγ-
θη, ἐπρόσβλεπεν ἰδίως εἰς τὴν προσφοράν.

Κατωτέρω ἐπινοῶμεν ἡ διαμορφώσεως τῆς τι-
μῆς ὑπὸ διαφόρων προϋποθέσεων, ἀναλόγως τοῦ διαφόρου
ἀριθμοῦ ἀγοραστῶν καὶ πωλητῶν.

Α. Περίπτωσις ἐνὸς μόνου πωλητοῦ. Μα-
νησιώλιον τοῦ πωλητοῦ.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐνὸς μόνου πωλητοῦ
ὁσάκις δύο δυνατότητες, ὃ ὑπάρχει ὡς μόνον ἀγο-
ραστής, ὃ ὑφίσταται περισσότερον ἀγορασταί.

1. Εἰς πωλητῆς καὶ εἰς ἀγοραστής ἐπιμω-
ρῶν ἀγοραπωλητῶν. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτῶν δὲ ἀ-
γοραπωλητῆς ἡ, ὑπερβαύτο, ἡ ἀνταλλαγὴ μεταξὺ τῶν
δύο συμπαλλομένων, θὰ λάβῃ χώραν ἐφ' ἑαυτοῦ δ' αὐτοῦς
ἀρμότως οἱ ἀνταλλάσσοντες πραγματοποιοῦν ὡφέ-
λειαν. Καὶ τοῦτο δι τὴ συνεδρ, προκειμένου μὲν κατὰ ἀνταλ-
λαγῆς, ἐάν οἱ ἀντισυμπαλλόμενοι ἔκουν σπρίτων ἀνταλ-
λασσομένων ἀρθῶν διαφόρων ἔκαστος ὑφίους.

Οὕτω, ἵνα ἀναφέρωμεν τὸ παράδειγμα τοῦ Μεσογεί
(α. 18) ἔσω δὲ ὃ εἰς νομισμικὴ θέσις τοῦ π. γεωργοῦ
εἶναι τοιαύτω ὡς δι' αὐτῶν ἰσο μανάδες πωλητῶν ἱκανο-

2. Εἰς πωλητικῆς καὶ πολλοὶ ἀγορασταί

Ἐάν ὅτιν πωλητικὴς εἴναι οἰκνύσῃται, εἰς οἱ δὲ ἀγορασταὶ περισσεύουσι τοῦ ἐνός, ἔσονται δύο δυνατοὶ περιπτώσεις, ἢ ὁ πωλητικὴς προσφέρει μίαν μόνον μονάδα ἀγαθοῦ ἢ διατίθεται ἀπὸθεον ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλὰ δὲ περισεύεται τῶντων μονάδας.

α.) Ἐάν ὁ πωλητικὴς διατίθεται μίαν μόνον μονάδα ἀγαθοῦ, ἢ ἔν μοναδικὸν ἀγαθόν, τότε ἡ διαμορφωσις τῆς τιμῆς αὐτοῦ θα λάβῃ κύριον ὑπό καὶ ὡς ἀπολεχθέντα. Τὸ ἀγαθόν θὰ περιέλθῃ εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν ἀγοραστῶν ὅστις θὰ προσφέρει τὴν μεγαλειτέραν τιμὴν διὰ τὸ ἀγαθόν. Θὰ λάβῃ διαλαχθέντα ὅσοι ἀγαθὰ ἐκ μέρους τῶν ἀγοραστῶν.

β.) Ἐάν ὁ πωλητικὴς διατίθεται περισσεύοντες μονάδας τοῦ αὐτοῦ ἀγαθοῦ, τότε ἔσονται τὰς 2) ὅς δυνατοίται.

αα.) Ὁ πωλητικὴς προσφέρει διαδοικτικῶς ἐκείτην μονάδα τοῦ ἀγαθοῦ.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ ὁρμήν προσφερομένη μονάδα θὰ θάσῃ τὴν ἀνωτάτην τιμὴν διδοί θὰ ἀγορασθῇ ἀπὸ τοῦ προστέροντος τῆς μεγίστης τιμῆς ἀγοραστοῦ. Βινατικῶν προστεθήσονται μονάδες, τὰ ἀγορασθούν ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἀγοραστῶν, οἱ οἱ τιμαὶ αὐτῶν θὰ φαίνονται βίνουσαι ἐφ' ὅσον βαθμιαίως θὰ ἵκανοποιῶνται οἱ προστέροντες τῆς μεγίστης τιμῆς ἀγορασταί. Ὅσον λοιπὸν προστέρονται διαδοικτικῶς διάφορα μονάδα τοῦ αὐτοῦ ἀγαθοῦ, τὴν διαμορφούται ἐκαστὴ τὴν, ἀλλὰ πολλοὶ τιμαί.

ββ.) Ὁ πωλητικὴς προσφέρει ἀπὸθεον ὅσον τῆς μονάδας τοῦ ἀγαθοῦ.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θὰ διαμορφωθῇ, ἐκαστὴ τιμὴ τῶν μετέχον τοῦ ἀγαθοῦ, ἀπὸ τοῦ

μικτὰς αὐταῖς ἀγορασταῖς θὰ θέλητε νὰ προσφέρῃ τυχὸν ἀ-
νωτέραν τῆς ἐπὶ ἐξίρου ἀγορασταῶς μεταβαλλομένης, ἐπὶ
ἑστέρας καὶ ὁ τελευταῖος αὐτοῖς ἀποκτῇ διὰ μικροτέρας
τιμῆς μονάδα ἀγορᾶς.

Πῶς θὰ ὑπομορφωθῇ αὐτὴ ὁ ἐννοία τυχὸν ἐπὶ
προσφερόμεναι μονάδῃ ἐν τοῦ ἀγορᾶς δὲν εἶναι ἀριθμοτικῶς
ἐπαρκεῖς ὥστε νὰ ὑπονομοποιῶσιν ὅλους τὰς ἀγορασταῖς;
Ὅτε ὑποθέσωμεν διὰ πάλιν τὴν προσφέρειν ὁ μονάδας καὶ
ἐν αὐτῇ ἀγορασταῖς εἶναι 16 προσφέροντες ὅπως διαφέρουν
τιμῆς.

16 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Δεδομένου οὖν αἱ προσφερόμεναι μονάδες δὲν ἐπαρ-
κοῦν διὰ νὰ ὑπονομοποιῶσιν ὅλους τοὺς ἀγορασταῖς,
προφανὲς εἶναι μικρὸν μόνον τοῦτων θὰ ὑπονομοποιῶσιν
καὶ ἐπὶ ὁ ὅπως αὐτῶν ὁ ἀποβαλλομένης ἐν τῇν προσφε-
ρόμεναι τὰς μεγαλύτερας τυχὸς ἀγορασταῶν. Οὕτως ἐπὶ
τοῦ προκειμένου θὰ ὑπονομοποιῶσιν οἱ προσφέροντες
τὴν τιμὴν 16, 9, 8, 7, 6 καὶ 5, οἱ ὅποιοι θὰ ἐκτενοί-
σων τοὺς ὑπερβαρὺς ἀσθενέστερους ἀγορασταῖς. Ἡ δὲ
ἐννοία τυχὸν τῶν προσφερομένων ὁ μονάδων ἀγορᾶς
θὰ εἶναι ἴσα ὅσοις ὑπερβαρὺς τὴν τιμὴν 5 ἔδωκε ἄλλως θὰ
ἔμενον ἀσφάλως μία μονάδα) καὶ ἀνωτέρα τοῦ 4 ἀπὸ
εἰς ὁ πάλιν θὰ προεμνήσθῃ ὡς εἴπαμεν τοὺς ὁ μεγαλυ-
τέρας ἀγορασταῖς. Ἡ τιμὴ δὲν δύναται νὰ εἶναι αὐτὴ κα-
τωτέρα τοῦ 4 διότι εἴπερ θὰ εἴναι τοὺς νὰ ἀνταγωνισθῇ
εἰς τὴν τιμὴν αὐτὴν καὶ ὁ ἀγοραστής ὁ προσφέρειν 5,
τοῦτο δὲ θὰ ἐμποδίσουν οἱ πλεονεκοῦντες ὁ ἀγορα-
σταῖς (οἱ προσφέροντες τιμὴν 5-16) οἵτινες θὰ προη-
λάβουν ὅφωον τῆς τιμῆς αὐτῆς 4 ἵνα ἀποκταθῶν
ἐν ἑαυτὸν ἀσθενέστερον ἀνταγωνιστήν.

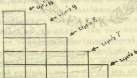
Ἐπὶ ἀνταγωνισμοῦ λοιπῶν ἀγοραστῶν
διὰ περισσούτας μονάδας ἀγορᾶς ὁ ἐννοία τοῦτων
τιμῆς κομμίσεται μεταξύ τῆς τιμῆς οὗ προσφέρειν ὁ

δοθέντες ἐν τῷ ἱκανοποιημένῳ ἀγορασίῳ, (ἀπὸ τοῦ ὅρου τῆς τιμῆς) καὶ τῆς τιμῆς ἢ προστίθῃ ὁ ἰσχυρότερος ἐν τῷ μὲν ἱκανοποιημένῳ ἀγορασίῳ (κατὰ τὸν ὅρου τῆς τιμῆς).

Ἐν τῷ ὑποθεμένῳ ἀπόθῃ ἀποτελεῖται ἀπὸ 11 μονάδων, τὰς δεδομένου ὅτι πωλεῖται δὲν θά πωλῇσιν καὶ τῆς κατωτάτης δυνατῆς τιμῆς ἀπὸ τῆς τιμῆς 1 ὅτι ἐν τῇ θά κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 2 καὶ 3 καὶ ἱκανοῖται ἐν τῷ ἰσ ἀγορασίῳ μόνον εἰ 3 θά δυναθὲν νὰ ἀγοράσῃ.

Βύθισις τοῦ ἀποθίματος τοῦ ἀγαθοῦ ἐκ τῆς ἀποτελέσας ἐλάττωσιν τῆς τιμῆς.

Ὁ μονοπωλιακὸς πωλετὴς ἐπιθυμῶν νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν εἶσιν τοῦ ἐκμεταλλεύοντος τὴν εἰρήν νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν παραγωγήν τοῦ παρ' αὐτοῦ παραγομένου προϊόντος καὶ νὰ ἐλαττώσῃ, διὰ μείωσιν τῶν συνθηκῶν παραγωγῆς, τὰς τιμὰς. Διὰ τῆς ἐλαττώσεως αὐτῶν τιμῶν ὁ πωλετὴς εὐρίσκει τὸν κύκλον τῶν καταναλωτῶν καὶ προσελκύει τοὺς ἀθηναιστέρους ἀγοραστὰς καὶ ἐξασθεῖται αἱ μεγαλύτεραι τιμαὶ ἀποσπᾶσθαι.

Ἐκείνη γράφημα παραστατικὸν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ κύκλου τῶν ἀγορασιῶν ἀναλόγως τοῦ ὑποβιβασμοῦ τῆς τιμῆς.

Περίπτωσης πολλῶν πωλητῶν
καὶ πολλῶν ἀγοραστῶν
Ἀνταγωνισμός πωλητῶν καὶ ἀγοραστῶν

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εὐκρινὲς εἶναι ὅτι αἱ μὲν αἱ
ἀγορασταὶ νὰ ἐκτελέσωσι τὰς κατωτάτας δυνατὰς
τιμὰς, ὅσοι δὲ οἱ πωληταὶ τὰς ἀνωτάτας.

Ἐφ' ὅσον δὲ οἱ πωληταὶ παρατηροῦν ὅτι εἰς ὑπερ-
νον ὑψηλὴν τιμὴν εὐπωλῶνται ἀγορασταὶ, θυσι-
κόν εἶναι νὰ ἐλαττωσούν κατὰ τὴν τὴν τιμὰν διὰ νὰ
προσελκύσωσι ἀγοραστὰς. Ἐντεθῆναι οἱ ἀγορασταὶ μὴ
εὐρίσκοντες προφορὰν εἰς κεφαλὰς τιμὰς θύσαντες εἶ-
ναι νὰ ὑψώσωσι τὰς τιμὰς τῶν διὰ νὰ προσελκύσωσι
πωλητὰς. Οὕτω εἰς τὴν ἀγορὰν διαγράφεται ἐκτελέ-
σας, εἰς τὰς πωλητὰς καὶ τὰς ἀγοραστὰς ὁ ὅσος
περισσεύει τῶν περιδῶν.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀνταγωνισμοῦ πολλῶν πω-
λητῶν καὶ πολλῶν ἀγοραστῶν, ὅτε γίνονται διαφοραὶ
διαγραφαὶ αὐτοκυρώσεις τῶν τιμῶν καὶ οἱ ὅσον
διαμορφωθῇ τιμὴ εἰς τὴν ἀγορὰν ὅς ἐνός νὰ δύναται
ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο πωληταὶ νὰ πωλήσωσι
μετὰ κέρους καὶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο ἀγο-
ρασταὶ νὰ ἀγοράσωσι μετ' ὠφελείας, ὁ ἑξῆς δὲ ὁ
ἀριθμὸς τῶν ὑπονοησομένων ἀγοραστῶν νὰ εἴναι ἴσος
μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπονοησομένων πωλητῶν.

Οὕτω δὲ ἐπιφυλάσσεται ἡ μέγιστη δυνατὴ ἰσορροπία με-
ταξὺ προφορᾶς καὶ πηλίκου καὶ ἡ ἀρίστη ἐφαρμογὴ
τῆς οικονομικῆς ἀρχῆς.

Ἐστώσαν 10 ἀγορασταὶ καὶ 10 πωληταί.										
ἀγορασταὶ	10	9	8	7	6	5	4	3	2	1
πωληταὶ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Ὅτε διαμορφωθῶσι δύο ἀσκήσεις ἰσορροπίας ἐκτελέσας
ἐν τῶν ἰσχυροτέρων ἀγοραστῶν, καὶ τῶν εὐγενέστερων

πωλησιῶν, οἷτινες θά πραγματοποιήσουν τὰς ἀγοράς-
 Απολαίας των, οἱ δὲ λοιποὶ θά παραμείνουν ἄπρακτοι.
 Οὕτω εἰς τὸ ἄνω παράδειγμα μόνον τὰ 5 πρῶτα ζεύγη θά πραγ-
 ματοποιήσουν ἀγοραπωλησίας, ἡ δὲ ἐποία τιμὴ τοῦ προσφι-
 ρομένου ἀγοραῖου θά δοκιμανθῇ μεσοῦ δ καὶ β, θά εἶται
 δὲ ἡ τιμὴ κατωτέρα τοῦ β, διότι εἰς τὴν ᾠρεσίαν ἀνωτέρα τοῦ
 του, τότε εἰς τὴν τιμὴν αὐτήν θά ἐπιπλεονῇ πωληταὶ ἐ-
 νῷ μόνον 4 ἀγορασταὶ θά ἠδύνατο νὰ ἀγοράσουν
 καὶ διὰ τὴν θά ὑφίσταται ἰσορροπία εἰς τὴν ἀγοράν. θά εἶται
 δὲ ἡ τιμὴ ἀνωτέρα τοῦ δ, διότι ἄλλοι ἐνῷ μόνον 4 πω-
 ληταὶ θά ἠδύνατο νὰ πωλήσουν (εἰς τὴν κατῶ τοῦ δ τι-
 μὴν) ἀντιθέτως θά ἠδύνατο εἰς τὴν τιμὴν αὐτήν νὰ
 ἀγοράσουν 6 ἀγορασταί, οἱ ὅσοι φανερόν εἶναι νὰ ἀν-
 ταγωνισθῶν ἀλλήλους καὶ νὰ ὑψώσουν τὰς τιμὰς.

Κατὰ ταῦτα, εἰς ἀνταγωνισμῷ πολλῶν πω-
 λητῶν, καὶ πολλῶν ἀγοραστῶν, ἡ διαμορφωμένη ἐποία
 τιμὴ θά εἶνε ἀφ' ἑνὸς κατωτέρα τῆς τιμῆς πού κατέ-
 ραθεν ὁ μὲ τὴν κατωτέραν τιμὴν ἀγοράζων ἀγοραστής
 καὶ κατωτέρα τῆς τιμῆς πού ποιεῖ ἐν τῶν ἀποκλεισμέ-
 νων πωλητῶν ὁ πωλὴν τὴν κατωτέραν τιμὴν, ἀφ' ἑτέ-
 ρου ἀνωτέρα τῆς τιμῆς πού προσφέρει ὁ ἀνώτατος ἀ-
 ποκλεισμένος ἀγοραστὴς καὶ ἀνωτέρα τῆς τιμῆς πού
 ποιεῖ ὁ πωλὴς εἰς τὴν ἀνωτάτην τιμὴν πωλητῆς.

Τὰ δύο ζεύγη ἀγοραστῶν καὶ πωλητῶν, μεσοῦ τῶν
 τιμῶν τῶν ὁρίων θά διαμορφωθῇ ἡ ἐποία τιμὴ, ἀναμό-
 ρωνται ὁριστὰ ζεύγη (quantity pairs) διὰ τοὺς τιμαὶ
 αὐτῶν ἀποτελοῦν τὰ ὅρια τῆς ἐποίας τιμῆς πρὸς τὸ
 ἄνω καὶ τὸ κατῶ. Εἰς τὸ ἄνω παράδειγμα τὰ ὁριστὰ
 ζεύγη εἶναι τὰ ἑκοντα τὰς τιμὰς δ καὶ ε.

Εἰς τὸν ἀνταγωνισμὸν πολλῶν ἀγοραστῶν
 καὶ πωλητῶν οἱ δικαιωματῶν ὅλοι θά γίνων εἰς τὴν
 αὐτὴν μὲν ἐποίαν τιμὴν, ἀλλὰ μὲ ἄντια ὀφίλιν (κέρδη)
 διὰ τοὺς διαφόρους συμβαλλομένους.

* Ἡ ἀπορία ἐκείνη τυχὸν εἶνε τοιαύτη ὥστε ἀποτυγχάνει ἰσορροπίαν προσφοράς καὶ ἰσότητος, αὐτὸς ὥστε τοὶ ἀνταλλάσσοντες ἰσοῦς, ὅσοι δύνανται νὰ πράξουν τοῦτο μετ' ὠφελείας. Ὅσα δὲ ἀπορία ἄλλη τυχὸν θὰ ᾤσθοντο μὲν τοὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν τῶν ἀγοραστῶν ἢ τῶν πωλητῶν, ἀλλὰ ὅτε προεκάλει ἀντίθετον ἐλάττωσιν ἐπὶ ἀριθμῷ τούτων. Ἡ εἰς δὲ τοῦτο ὡς ἀποτέλεσμα μέρος τῶν δυναμένων εἰς τὴν τιμὴν αὐτὴν νὰ συμπληρωθῇ ἢ νὰ μὴ εὐρίσκων ἀντισυμβαλλόμενον ἢ νὰ ὑποκρεσθῇ νὰ συμπληρωθῇ ἐπὶ ἡμέρᾳ. (Philippovich p. 260).

Εἰς τὸ ἀνω παράδειγμα ὁμοεῖθε δι' ἑκαστοῦ τῶν πωλητῶν προσφέρει ἀπὸ μίας μονάδος τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ἑκαστος τῶν ἀγοραστῶν ἰσχυρὰ ἀπὸ μίαν μονάδα. Εἰς τὴν πραγματικότητα συνῶνται οἱ πωληταὶ προσφέρων περισσότερας τῆς μίαις μονάδας καὶ οἱ ἀγορασταὶ ἀσχύτως ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποκτήσων περισσότερας μονάδας. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν αἱ τιμαὶ διακορροῦνται ἐκπρεσζόμεναι ἀναλόγως ὑπὸ τοῦ ποσῶ τῶν μονάδων ποὺ εἰς ὠρισμένην τιμὴν πωλοῦνται ἢ ἀγοράζονται. Π.χ. ἔάν εἰς τὸ ἀνω παράδειγμα ὁ πωλὴν μὲν τιμὴν 1 πωλῇ 10 μονάδας ἀγαθοῦ, οἱ δὲ ἀγορασταὶ ἰσχυρὰ ἀπὸ μίαν μονάδα, προφανὲς ὅτι ὁ πωλητὴς οὕτως θὰ ἐκτεταίη ὅλους τοὺς ἄλλους πωλητάς.

Ἐπομένως ἰσχυρὰ ἀπὸ τὰ λεκθόντα παρατηροῦμεν ὅτι ἡ ἀσυνμόρφωσις τῶν τιμῶν ἐκπρεσζέται:

α) ἀπὸ τῶν ἀριθμῶν τῶν πωλητῶν.

β) ἀπὸ τῶν ἀριθμῶν τῶν ἀγοραστῶν.

γ) ἀπὸ τοῦ ποσῶ τοῦ ἀγαθοῦ ποὺ ἰσχυρὰ εἰς ὠρισμένην τιμὴν.

δ) ἀπὸ τοῦ ποσῶ τοῦ ἀγαθοῦ ποὺ προσφέρεται εἰς ὠρισμένην τιμὴν.

ε) ἀπὸ τῆς ἐλαχίστης προσομοίωσιν τοῦ ἐξισορροποῦντος ἀγαθοῦ ἔχει τόσον ἀπὸ τοῦ ἀ-

γοραστάς ὅσον καὶ τὸν πωλητὰς,
καὶ ζ) ἀπὸ τὴν ἐλαφύστεν κεραικότητα καὶ ἐ-
κρῆμα ἔχει τόσον διὰ τοῦ πωλητῆς ὅσον καὶ
καὶ ἀγοραστάς.

Πρὸς μείονα διασφύσειν τῶν λευθένων
περὶ τῆς διακορφώσεως τῶν τιμῶν εἰς τὴν περίπτωσιν
ἀνταγωνισμοῦ πολλῶν πωλητῶν καὶ ἀγοραστῶν, πα-
ραβέτομεν ἐκ ὑπὸ τοῦ Βόημ-Βάουερ (Bohm-Bawerk) (Dichl. S. 77-80)
ἀναφερόμενον παράδειγμα :

Ἔστωσαν δύο ὁμάδες ἀγοραστῶν Ἰησων,
καὶ πωλητῶν Ἰησων, αἱ ἀκόλουθοι :

Ἀγορασταί.				Πωληταί.			
A^1	ἐκτιμῶ τὸν Ἰησὸν ὅσα			P^1	ἐκτιμῶ τὸν Ἰησὸν ὅσα		
A^2	2	"	"	280	P^1	"	"
A^3	"	"	"	260	P^2	"	"
A^4	"	"	"	240	P^3	"	"
A^5	"	"	"	220	P^4	"	"
A^6	"	"	"	210	P^5	"	"
A^7	"	"	"	200	P^6	"	"
A^8	"	"	"	180	P^7	"	"
A^9	"	"	"	170	P^8	"	"
A^{10}	"	"	"	150			

Αἱ προσφοραὶ καὶ Ἰηθήσεις λαμβάνουν τὰς ἐκ τῶν
κῶραν εἰς ἐλπιθεὶς ἀγορὰν καὶ ὅλοι οἱ προσφερόμενα
Ἰηθοὶ εἶναι τῆς αὐτῆς ἀξίας.

Τὰ παρουσιαζόμενα Ἰηθήματα εἰς ἐκ ἄνω
παράδειγμα εἶναι τὰ ἀκόλουθα :

α) Ποῖοι ἐκ τῶν πωλητῶν καὶ ἀγοραστῶν
θα πραγματοποιήσουν ἀγοραπωλησίαν;

β) Πόσους ; ἑκατέρωθεν εἰ παρουσιάζον-
τες τὴν μεγαλειέραν ἀνταλλαγματικὴν ἰκανότητα,
δηλαδὴ οἱ ἀγορασταὶ οἱ ἐκτιμῶντες περισσότερον

τοῖς Ἰπποκρίτοι, $\langle \Pi^1 - \Pi^2 \rangle$ καὶ αἱ πάλαι αἰ ἐκτιμῶντες αὐ-
τοῦ ἀλγώτερον $\langle \Pi^1 - \Pi^2 \rangle$.

β) Ποσοὶ ἀγορασταὶ καὶ πόσα πάλαι θά πραγ-
ματοποιήσουν ἀγοραπωλοσίαν;

Ἰσοδυναμεῖ. Ἐν ἄλλῃ 3 ἴσῃ, εἰς τὰ ἄρτια 2.
ἡ ποσὶς τῶν ἀντισυμβαλλομένων ἀπειρᾷ τὸ παρ' αὐτὸ
λαμβανόμενον περισσώτερον ἑκάστου τὸ ὅποῖον εἶδει.

γ) Εἰς ποίαν τιμὴν θά πραγματοποιηθῶν
αἱ σὺντε ἀγοραπωλοσίαι; Εἰς τινὴν σημειωμένον μετα-
ξὺ 210 καὶ 215.

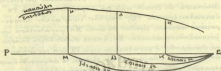
Αἱ σχέσεις μεταξὺ προσφοράς καὶ ἡμέρας
αὐτῆς, καὶ τῶν τιμῶν αὐτῆς, συνοψίζονται καὶ διαγρά-
φικῶν διαγράμμάτων ὡς κατωθί: (ἑκαστὸν σελ. 433).

Βάσει τῶν κατωτέρω λαμβάνεται διὰ τὴν προ-
σφορὰ αὐτορρυθμιζομένη ἀναλόγως τῶν τιμῶν, ἡ δὲ ἡμέρας
ἀντιστρόφως ἀναλόγως,

Ἐπὶ ἀρίσκειας γραμμῆς PQ σημειώμεν τὰς
τιμὰς. Εἰς τὰς τιμὰς αὐτὰς δύναται νὰ πωληθῇ ὡρισμέ-
νον ἡ μόνον, ἢ καὶ τὰς τιμὰς PA, PB, PC . Ἐάν ἡ δὲ ἐν-
δεσμένη εἰς τὰ σημεῖα B, C, F , τὰς καταγορεύσας $BA, BC,$
 CF , μῆκους ἀναλόγους μετὰ πᾶν τοῦ ἐμπορεύματος
καὶ προσφίεται εἰς ἐκδόχον τῶν εἰδῶν τιμῶν, ἐκείνη

μεν διὰ τὰς κορυφὰς τὰς κορυφὰς τῶν τριῶν κατακορύφων, τότε θὰ ἔκλινεν τὴν καμπύλον τῆς προσφοράς ὥστε φαίνεται ὅτι οὐκ ἀναλόγως μὲν τὸ αὐτὸ πρὸς τῶν κινήσων.

Ἐπὶ τῇ ἀρτιότητι γραμμῆς ΡΕ σημειώμεν τὰ ἵκτουμένα πρὸς ΖΗ, ΖΘ, ΖΜ, ἔστω δὲ καὶ σημεῖα Κ, Γ, Μ, εὐρωμεν τὰς κατακορύφους Νκ, ΝΓ, καὶ Μμ, μέγεθος ἀναλόγως μὲν τὰ ἐμπροσθέντα τοῦ ἵκτουστος, ἐπὶ οὖν τῇ διὰ κορυφῆς τὰς κορυφὰς τῶν τριῶν κατακορύφων, θὰ ἔκλινεν τὴν καμπύλον τῆς ἱκτώσεως.

Ἐάν ἡ δὲ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀρτιότητι ΡΕ σημειώσωμεν τὰ δύο προσκείμενα διαγράμματα καὶ σημειώσωμεν ἀφ' ἑνὸς τὰς εἰκὰς προσφοράς ΡΕ, ΡΖ καὶ ΡΗ, ἀφ' ἑτέρου τὰς ἱκτούμενας ποσότητας, ΖΗ, ΖΖ, καὶ ΖΕ, εὐρωμεν τὰς κατακορύφους ὧς καὶ προσκείμενους, καὶ διαγράψωμεν τὰς καμπύλας προσφοράς καὶ ἱκτώσεως παρατηρούμεν ὅτι αἱ καμπύλαι αὗται τέμνονται εἰς

και ἀφ' αὐτοῦ ἐν τοῦ παρὰ καὶ δύναται τὰ διακρίσει διὰ τὰ ἀγαθὰ ἢ κατακρίσει καὶ ἀφ' αὐτοῦ ἐν τοῦ γυνόνται ποῖα ἐν τῶν μέσων παραγωγῆς θά ἵστανθῶν περιεσώσονται. Ἐν ὑποθέσει μὲν εἰς μίαν ἀγορὴν αἱ ἐπικυρηκτικαὶ ἀγοραῖαν παραγωγικὰ μία, καὶ κατακρίβονται καὶ τα εἰς ἕνα ἀγαθόν, καὶ εἰς ἄλλαν ἀγορὴν πωλοῦνται ἐκ ἑστέων ταῦτα ἀγαθὰ, τότε εἰς ἀποκρίσεις τὰς ἀγορὰς θά διαμορφωθῶν αἱ τιμαὶ οὕτως ὅστε νὰ ἐκλήθῃ ἰσορροπία μεταξὺ τῆς περιορισμένης προσφοράς καὶ τῆς ἱσχυρῆς. Ἐν τέλει ἡ τιμὴ τῶν ἑστέων ἀγαθῶν θά ρασιθεῖ ἐπὶ τῶν ἐξόχων παραγωγῆς ἢ ταῦτα διαμορφωθῶσαν εἰς τὴν ἀγορὴν τῶν μέσων παραγωγῆς.

Ἀλλὰ οὐτε αἱ τιμαὶ τῶν ἑστέων ἀγαθῶν ἐξαρτῶνται μονομερῶς ἐκ τῶν τιμῶν τῶν μέσων παραγωγῆς, οὐτε αἱ τιμαὶ τῶν μέσων παραγωγῆς ἐξαρτῶνται μονομερῶς, ἐκ τῶν τιμῶν τῶν ἑστέων ἀγαθῶν, ἀλλὰ αἱ τιμαὶ ἀποκρίμων ἐξαρτῶνται ἀμοιβαίως καὶ ἐξαρτῶνται ἢ μία ἐκ τῆς ἑτέρας.

Ἡ θεωρία τοῦ Cassel θέλει μόνον τὰς σχέσεις ἀναγκαστικὰς τὰ καθορίσει. Διὰ τῆς θεωρίας αὐτῆς καθορίζεται δι' ὀρισμένον προσφορά καὶ ἱσχυροὺς καὶ ὀρισμέναις τιμαῖς προϋποθέσει ἀνταποκρίνονται ἐκ ὀρισμένης τιμῆς καὶ δι' ὀρισμένον προσφορά καὶ ἱσχυροὺς μόνον εἰς ὀρισμέναις τιμαῖς δύναται νὰ ἀνταποκρίνεται. (Weber σελ 228).

Συνάματα τῆς θεωρίας τοῦ Cassel εἶνε δι' αἱ τιμαὶ ὅλων τῶν προϊόντων, εὐρίσκονται εἰς στενήν ἀναμεταξύ τους σχέση, καὶ δι' αὐτομύτως τῆς τιμῆς δεδομένου προϊόντος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ λάβῃ χώραν εἰρή θεαν ἀπολόγως διαρθρωθῶν καὶ αἱ τιμαὶ τῶν λοιπῶν προϊόντων. Ταῦτα ἰσχύει δι' ὅλα τὰ προϊόντα ἀμοιβαίως ἀναγκαστικὰ καὶ τῆς ἰσχυροῦς (ἡ τιμὴ τῆς ἐργασίας ἥτοι τὸ ἀμερομισθίον δὲν δύνα-

ται τὰ αὐτῶν χωρὶς τὰ αἰσθητὰ καὶ οἱ υἱοὶ τῶν λα-
πῶν ἀγαθῶν).

Υ. Ἐχέουσιν υἱῶν καὶ παραγωγικῶν δαπανῶν νόμος Πλεθοπαραγωγῆς

Ἡ θεωρία τῆς κλασσικῆς οὐκ εἶναι ἡ υ-
πὸ τῶν κατὰ ρούλησιν αὐτῶν ἀγαθῶν εἰς τὴν κρῆ-
νὴ καθορίζεται. Ἐπὶ τῇ μέσῃ τῶν εἰσπαιστέων εὐθε-
τῶν παραγωγῆς, ἡ τῶν μικροτέρων δαπανῶν παρα-
γωγῆς, ἵτοι ὁ νόμος τοῦ ἐλαττωμένου κόστους, ὁ καὶ
ἀπλῶς νόμος τοῦ κόστους τῆς παραγωγῆς (Proportions-
Kosten Gesetz) εἶναι παραδεικτὴ καὶ ἀρκούν καὶ ἐπὶ
τῶν θαυμάτων τῆς θεωρίας τῆς ἐλαττωμένης χρησιμότη-
τος πάντως καὶ τὴν προϋποθέσιν εἶναι ἐνδεχόμε-
νος ἀναγὰρ ἡ κατὰ ρούλησιν αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν καὶ
τὰς μικροτέρας παραγωγικὰς δαπάνας. Αἱ τιμαὶ τῶν τοι-
ούτων ἀγαθῶν αἰσθητοῦνται ἀναλόγως τῶν αἰσθητι-
κῶν τῶν παραγωγικῶν ἐξαιτίας.

Ἡ θεωρία ὅμως αὐτὴ θεωρεῖ ὅτι καὶ ἡπο-
λείσκει περιορισμούς (Philippson a. 266 κ.ε.), οἱ ὅ-
ποιοι εἶναι ἰδιαιτέρως εἰσυλάτοι καὶ ἀποσαφηνίσουν
τὴν διαμόρφωσιν τῶν τιμῶν.

1) Οἱ τιμαὶ δὲν δύνανται πάντως νὰ ὑ-
περβαῖν τὴν ἐκτίμησιν, ὅν ἔχουν ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ
οἱ ἀγορασταί, διότι ἄλλως θὰ πᾶναι ἡ ἵκτισις. Δεδο-
σθὲν οἱ ἀνῶταται τιμαὶ καθορίζονται ὅτι τῶν ἀγορα-
σῶν.

2) Ὁμοίως ὅμως αἱ παραγωγικαὶ δα-
πάναι δὲν καθορίζουν πάντως τὰς κατωτάτας τιμὰς
τῶν ἀγαθῶν, ὡς θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποτιθεῖ. Ὑπὸ ὑπὸ-
σέμενος ὁπλαδὴ προϋποθέσιν οἱ παραγωγικοὶ ἀγορα-

αἰσθάνονται καὶ πωλήσονται εἰς τιμὰς καὶ διὰ καλύνουσιν τὰς δαπάνας παραγωγῆς. τὸν τοῦ ἀπορροφῆσθαι τῆς συνολικῆς τιμῆς καὶ 3)

3) Παραμένει γὰρ κύριον ἐναρμόνιστον τῶν τιμῶν ἀφ' ἑνὸς, καὶ τῶν δαπανῶν παραγωγῆς ἀφ' ἑτέρου, ἀλλ' ἡ ἐναρμόνιστος αὖτις διὰ πραγματοποιεῖται διὰ τῆς ἐκ τῶν ὑποκρίσεων (κατὰ τὸ μέρος τῆς παραγωγῆς) προσπαρονοίας τῶν τιμῶν τοῦ προϊόντος ἐπὶ τὰς δαπάνας παραγωγῆς, ἀλλὰ συναντῶν ἡ παραγωγὴ προσηκόντων ἐπιπλοῶν τῆς παραγωγῆς ἔκταν ὅτι ὅσον ὡς καὶ τιμὰς τοῦ προϊόντος καὶ τὰς διαθίσεις τοῦ αγοραστικοῦ καὶ καὶ ἀναλόγως συμβαίνει τὰ τῆς παραγωγῆς τῶν.

4) Ἡ ἐλάττωσις τῶν δαπανῶν παραγωγῆς προκαλεῖ ἀκρίτως καὶ ἀπ' αὐθιγὰς ἐλάττωσιν τῶν τιμῶν. Ἡ ἐλάττωσις τῶν δαπανῶν παραγωγῆς προκαλεῖ συνήθως αὖθιγον τῆς παραγωγῆς καὶ αὖθιγον τῆς προσφοράς, ὅπως ἐκείνη ὡς ἀποτέλεσμα μείων τῶν τιμῶν.

5) Ἀύξησης τῶν δαπανῶν παραγωγῆς προκαλεῖ αὖθιγον τῶν τιμῶν μόνον διὰ πρόκειται περὶ ἀγαθῶν (π.χ. μέσον διατροφῆς) τὰ ὅποια ζητοῦνται ἐκτετατικῶς. Κατὰ τὰ λοιπὰ ἢ αὖθιγος τῶν δαπανῶν παραγωγῆς προκαλεῖ ἐλάττωσιν τῆς παραγωγῆς συνεπὴς ἐλαττώσεως τῆς ζήτησεως.

6). Οἱ παραγωγεῖς προσφέρουν διὰ τὸ παραγωγικὰ μέρος τιμὰς καθοριζομένης ἐπὶ τῇ πρᾶσι τῶν τιμῶν, τὰς ὁποίας δύνανται τὰ ἀποκρίσθαι τὰ προϊόντα τὰ ὅποια θὰ παρασκευασθῶν διὰ τῶν παραγωγικῶν μέσων.

7) Ἀπὸ τῶν κατὰ προέχοντων αὖθιγος ἀποδοῦν ἐφαρμόζεται ὁ νόμος τοῦ μερίστου πόρους, < περὶ οὗ ἀναφέρει ἐν τῇ ἐκείνῃ ἀφ᾽ ἑνὸς > ἀφ᾽ ἑνὸς καὶ μερίστο

είναι οι 3 άνω γραφές άνω ύπαγορεύου. Εάν προ-
αποθούν 4 άνω γραφές τότε θα απαιτηθούν τρεις
ή ίσοι άνω άνω γραφές άνω των ίσοι άνω άνω και θα
ελαττώοντο οι 4 άνω γραφές.

Ηδη έλαβεν οικονομικήν δαπάνην διά
της πλοθοπαράκλητος, η οικονομία όμως αυτή φαίνεται
ελαττωμένη κατά προϊούσαν κλίμακα έφόσον
αυτήν η παράκλησις, όπως δείκνυται σ' κείνην
πίνα).

Αριθμός άντιτύπων	Έργον άνω γραφής κατά άνω γραφόμενον άντιτύπον	Ελάττωσις της % του πρώτου καί άπαιτούμενον έξισόσυν άνω- γράφον
1	600	-
2	450	25
3	400	33
4	315	47
5	260	54
6	250	56
7	245	59
8	237	61
9	233	62
10	230	63
20	215	65
30	210	66
100	205	67

Ο αριθμός των αντιτύπων δεν δύναται να υπερβεί
τον αριθμόν των γραφών που δύναται να άναί-
σιν των ύπαγορεύοντα.

Σε των προτεθειμένων προκύπτει ότι

II. Ψαίρεσις τῶν γενικῶν κανόνων διαμορφώσεως τῶν τιμῶν.

A. Ἐμπροσθεναι τιμαί

Αἱ τιμαί ὑποκείμενων ἐμπορευμάτων ἐμπροσθεναι ἔσονται ὑποκείμενων λόγων ἐκ τῶν τιμῶν ἄλλων ἐμπορευμάτων. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὕτην αἱ τιμαί τῶν ἐμπροσθεναι τιμῶν ἐμπορευμάτων διαμορφώσονται κατὰ περίκλισιν τοῦ νόμου τοῦ ἐλαττωσίου ἢ τοῦ μεγίστου πλείους καὶ τῶν γενικῶν κανόνων διαμορφώσεως τῶν τιμῶν οἱ οποίοι ἐξετάσθαι ἀνωτέρω.

Ἐμπροσθεναι τιμαί παρακινῶνται διὰ τὰς ἀκολουθοῦσας περιπτώσεις (Pohlmann'sche Fälle):

1). Όταν ἡ παραγωγὴ διαφόρων ἀγαθῶν εὐθὺς δίδωται ἑνὶ καὶ τινὶ γενικῶν λόγων (π.χ. πρόβατα, ἔργα καὶ δέματα).

2). Όταν αἱ παραγωγικαὶ ἐκμεταλλεύσεις διαφόρων ἀγαθῶν ἀποτελοῦν μέρος ἐνός καὶ ἐκμεταλλεύσεως.

3). Όταν διάφορα ἐκμεταλλεύσιν ἀνήκουν εἰς τὸν αὐτὸν κεφαλαιοῦσιν.

4). Εἰς τὰ μίσα μεταφορᾶς, ἔσθαι ὁ καθορι-

(1) Ἡ ὑφιστάριστη διαφορὰ μεταξὺ τῶν τιμῶν ὡς κονδρινῆς καὶ ὡς πανικῆς πωλήσεως δὲν ἀποτελεῖ ψαίρεσιν τῶν γενικῶν κανόνων διαμορφώσεως τῶν τιμῶν. Ἐάν αἱ κονδριναί τιμαὶ εἶνε κατώτεροι τῶν πανικῶν τοῦτο δὲ φέρεται εἰς τὸ γεγονός διὰ τὴν κονδρινὴν πώλησιν παρενοχλεῖ μεγάλα οἰκονομικὰ πλεονεκτήματα.

μετα ἀλλοιῶνται, φυσικὸν εἶναι νὰ προτιμῶνται ἀκόμα καὶ τὰ εὐθηνότερα παραγωγικὰ μέσα ἢ τὰ εὐθηνότερα ἀγαθὰ. Κατὰ τὴν νόμον τῆς ἀντικαταστάσεως (Loi de substitution) ἢ νόμον τῶν εὐθηνότερων μέσων (Gesetz des minimums) ἢ ὑψώσεως τῆς τιμῆς ἐκδομένου ἀγαθοῦ ὥστε τὴν ἰσότηταν πρὸς τὰ συνδράμιστα νὰ ἀντικαταστήσουν τοῦτο ἀγαθὸν ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι εὐθηνότερα (Colson α. 218).

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τῆς ἀντικαταστάσεως ἐνηρεῖται σπουδαίως ὑπὸ τῶν συνηθειῶν τῆς καταναλώσεως. Ὁ νόμος αὗτος ἔχει ὡς συνέτησιν αὐτοῦ ἢ τὴν ἐπιθυμιάν, ἀγαθοῦ ἀγοραστέου καὶ ἐν τῶν τιμῶν συνδράμιστα νὰ ἀντικαταστήσουν αὐτὸ ἀγαθὸν.

Τέλος, ἐφ' ὅσον καὶ αὐτὰ παραγωγικὰ μέσα ἀμφοῖν νὰ χρησιμοποιηθῶσι εἰς διαφόρους παραγωγικὰς ἐπεργείας, φυσικὸν ἐπὶ τοῦτο εἶναι νὰ ἐκμεταλληθῶσι, ὥς ἂν ἐκτελέσθῃ εἰς τὴν ἔκτασιν περὶ τῶν πολυμερῶν ἐπιχειρημάτων τῆς παραγωγῆς, εἰς τὴν ἐπὶ ἐργίαν ἐκείνην εἰς ἣν ἀποβῇ τὸ μέγιστον οικονομικὸν ἀποτέλεσμα (ἐφαρμογὴ τῆς οικονομικῆς ἀρχῆς, ἀρχὴ τοῦ μεγίστου ἀποτέλεματος).

Β. Τιμαὶ εἰδὼν διατροφῆς

Ὁ κατὼν, καθ' ὃν αἱ τιμαὶ αὐξάνουσιν ἀναλόγως τῇ ἰσότητι καὶ ἐλαττοῦνται ἀναλόγως τῇ ποσότητι, ὁρίζεται μεταβαλὼν ὅσον ἀφορᾷ καὶ εἰς διαιτροφικὰ, καθόσον ὡς πρὸς αὐτὰ ἡ ἐλάττωσις τῆς ποσότητος ἐπιφέρει δυσανάλογον ποσοτικὴν αὐξάνειν τῶν τιμῶν καὶ διὸ μεγαλειότερον τῆς ἀναλογίας.

Ὁ Ἀγγλος οἰκονομολόγος James King

1. Tiêu đề:

1) Το έδαφος των αειώνων ανανεώνεται
είναι ανεπληρότερον. Επομένως δεν υπάρχει
ανεργονομία, ποσότητα ως προς το αυτό (κατά
τάξις αειώνος πόλεως).

၈၆။ ဤသို့ အား အပိုမရှိသော သမ္မတတော်
 ပါတော် မဟုတ်သောကြောင့် ဤသို့ အား မရှိသော အား

ἰδόντων. Περὶ τοῦτου θεογίνω κατωτέρω εἰρηνοῦται λέγοντες εἰς τὸ περὶ μονεπικλίων κεφάλαιον.

Πάντως οἱ ἐς ἄνω παρρησιαίαι ἀποφύγοντες τὰ ἀσυνά ἰδοῦν καὶ ὅτι τὰ ἀρετῶδη.

Δ. Διατηρήσεις.

Διατήματα εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς ἐξουσίας καθορισμένη ἀνωκρίτως τιμὴ πωλήσεως δεδομένου προϊόντος (β. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὗτην καταργεῖται ἡ ἐλευθερία προσφοράς καὶ ἱσχυρίζεται οὐκ ἔστιν ὁλοκαυρῶς. Διατηρήσεις τίθεται ὅταν πρόκειται νὰ προσκευθῇ ἡ κατανάλωσις κατὰ τῶν μονεπικλιῶν τῶν ὡριμάντων παραγωγῶν ἢ ἐμπόρων. Τοῦτο συμβαίνει κυρίως ὅταν ἡ χώρα εἶναι ἐξοικονομημένη, π.χ. ἀνοικτὴ πωλείᾳ.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν διατηρήσεων εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

α). Αὐτοκρατεῖς τῶν παραγωγῶν, οἱ ὅποιοι δὲν δύναται νὰ παραγάγουν εἰς τὰς τιμὰς τῆς διατηρήσεως.

β). Οἱ παραγωγεῖς ἀποκρύπτουν τὰ προϊόντα καὶ προσπαθεῖν νὰ διαθέσῃ ταῦτα κρυφίως εἰς τιμὰς ἀνωκρίτους τῶν διατηρήσεων.

γ). Οἱ παραγωγεῖς προσπαθεῖν νὰ ἐξαργύρουν τὰ προϊόντα των ἐξω τῆς χώρας, παραβιάζοντας τὰς ἀδείας ἀναφορῶν ἀπὸ τῆς.

δ). Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν διατηρήσεων τὸ ἐμπόριον μεταβάλλει παρὸν (π.χ. τίθεται διατίμησις εἰς τὰ κοινὰ κέρματα, ὅπου ταῦτα πωλοῦνται εἰς

1). Δυνατὸν νὰ ἀριθμῇ καὶ κατωτέρω τιμὴ πωλήσεως προϊόντος, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἐξαιρέσις. Εἰρηνοῦται

Ασκήσεις ἢ δι' ἡμετέρας λ.

Ἢ διατυπώσας εὐκολότες ἐπισημάνουν διὰ τι ἐπιπέδου εἰς τὸν παρεχόμενόν νά παρέχῃ, ἀλλὰ μίμνησκον ὥστε, ἐν ταῦτοις δύναται νά ἔχουν ἀποτελέσματα ἐφ' ἑσὶν μνηστῆς ἢ ἐνύπναιε εἰς τὸ κοινόν, ὅτι θά μείνουν σταθεροὶ καὶ ἀναλλοίωτοι. Συνήθως αἱ διατυπώσεις προκαλοῦν μίαν τῆς παρατηρήσεως.

Ἢ καταστάσει ἐπισημάνουν ἀποβλεπόντων αὐτοπροσέγγον μορφήν ἐπισημάνει τῆς ἐξουσίας εἰς τὰς ἀναλλαγὰς.

VII. Ἡ ἰσορροπία τῆς προσφορᾶς καὶ ἰσχύσεως.

Ἐκ τῆς προκειμένης παραδείξεως ἀνταρθεσίου πολλῶν πωλητῶν καὶ πολλῶν ἀγοραστῶν προκύπτει ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ δημιουργεῖται καὶ καταστάσις ἰσορροπίας προσφορᾶς καὶ ἰσχύσεως εἰς τὴν ἀποῖαν ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλειότερος ἀριθμὸς πωλητῶν καὶ ἀγοραστῶν ἐξασφαλίζει τὴν μεγίστην δυνατὴν ὠφέλειαν. Φυσικὸν δὲ εἶναι γενικεύσασθαι τὴν παρατήρησιν καὶ εἰπωμεν ὅτι ἡ γενικὴ ἐλευθερία προσφορᾶς καὶ ἰσχύσεως ἐκείνη ἀποτελεσθαι τὴν μεγίστην δυνατὴν οικονομικὴν ὠφέλειαν.

Τοῦτο ἀπὸ καθαρᾶς οικονομικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀναμφισβήτητον, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἐλευθερὸς ἀνταγωνισμὸς δὲν διαφέρει ἐκ μέρους ὅλων τῶν τοιούτοις καὶ ἐπειδὴ εἶναι κατ' αὐτὸν πεινῶντες καὶ ἡ θέσις τῶν ἐκόντων κεφάλαια καὶ δὴ μεγάλα ποσῶτα, οἱ αὐτοὶ ἢ ἀπλήτως ἐλευθερία προσφορᾶς καὶ ἰσχύσεως καὶ οἱ οικονομικῶς πλεονεκτοῦντες εἶναι κοινωνικῶς ἐπιβλαβῆς δι' δημιουργίαν μεγάλων κοινωνικῶν ἀνταρθεσίων καὶ ἀνταρθεσίων.

Ἐν τούτῳ ἀποδεικνύεται ὅτι ἐνδεχόμενον

την τὴν ἐκ ἀραιοῦν μέτρων ἐν περιωρισμένῃ μέτρῃ ἐπιμετρῶν εἰς τὰς ἀναλλογὰς πρὸς ἀποφασίαν τῶν τοιούτων κατισχυασθῶν κινδύνων καὶ ἐκείδων ἐκ κατισχυασθῶν ἰσορροπίας ἀποφασίαν ἐκείδων ἐκ κατισχυασθῶν. Εἰς τὴν προηγουμένην αἰχμὴν δὲν μεταβάλλονται πάντως εὐκόλως, δι' ὠρισμένα μέτρα ἀναλλογὰς, ὡς π.χ. τὴν ἰσορροπίαν, ἀρκεῖ πάλιν νὰ πραγματοποιηθῇ ἰσορροπία προσηγορίας καὶ ἰσορροπίας.

Συντομίζονται οὖν οἱ οἱ μεταβίβαστες καὶ ἰσορροπίας παρατηροῦν τὰ ἀναλλογὰς καὶ ἰσορροπίας συντομίζονται ἡ παραγωγή νὰ καθορίσῃ τὴν ἰσορροπία, τὸν συντομίζονται ἐπὶ ἀποφασίαν τῶν τοιούτων μεταβίβαστων ὅπως ὑποφασίαν τῶν τοιούτων μεταβίβαστων ἡ παραγωγή προσηγορίας καὶ ὅπως δὲν κατισχυασθῶν προσηγορίας.

Κατὰ τὸν τρόπον ἡ παραγωγή καθορίζεται ἀπὸ τῆς ἰσορροπίας καὶ συντομίζονται ἡ παραγωγή εἶναι ποσικινῶς τὸν ὅπως νὰ ἰσορροπίας περιττοῦ τὴν ἰσορροπία. Οἱ παραγωγοὶ κατὰ ταῦτα εἰς τὰς ἐργασίας τῶν καθορισμένων ἀπὸ τῆς ἰσορροπίας καὶ προσηγορίας νὰ ἀναποφασίαν εἰς τὴν τὴν τὴν.

Τοῦτο εἶναι εὐκόλως ἐκείνους νὰ πραγματοποιηθῇ εἰς τὰς παραγωγικούς κλάδους εἰς τὰς ὅπως ἡ παραγωγὴν διαδικασία εἶναι μικρῶς οἰκονομικῶς διαρκείας, (ὅπως π.χ. εἶναι εὐκόλως ἡ ποσικινῶς προσηγορίας τῶν ἐκείνους παραγωγικῶν πρὸς τὰ ἐκείνους ἰσορροπίας), δυσχερέστερον δὲ νὰ γίνῃ εἰς τὰς κλάδους μέγα προσηγορίας παραγωγικῶν διαδικασίαν (ὡς π.χ. εἰς ὠρισμένους γεωργικούς κλάδους εἰς τὰς ὅπως τὰ φυτὰ ἀποφέρουν μετὰ εἰς). Ἐπίσης ἡ προσηγορία εἶναι δυσχερέστερον εἰς τὰς παραγωγικούς κλάδους μὲ μεγάλα σταθερὰς δαπάνας

δίδει ἐπὶ αὐτοῖς οἱ παραγωγῆς καὶ μὴ ἐλαττώσων τῇ
[πρὸς] αὐτοῖς ἀναγκά]ονται ἐνίοτε νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰ
παραγωγὰ καὶ ἐπιδώκωσι τῇ [πρὸς] αὐτοῖς ἵνα ἐ]κπληρωθῶσι
τοὶ νόμοι τῶν μεταλλείων τῶν σταθερῶν δαπανῶν.

Διὰ τὰ ἀγαθὰ καὶ ἐνίοτε φθείρον-
ται (οὐκ ἔχοντες) ἢ τιμὴ καθορίζεται ἀπὸ τῆς κα-
ταστάσεως τῆς ἀγορᾶς.

Εἰς τὰ ἀγαθὰ καὶ μὴ φθαρτὰ καὶ οἱ
παραγόμενα διὰ συνεκοῦς παραγωγῆς ἐνέργειαι,
καὶ ἐκπομῆς συνεπὶ προσφερόμενα, καὶ τὰ ὅποια
ἐκπληρῶσι καὶ φθάνουσιν [πρὸς] αὐτοῖς, ὁ προσφορὰ καὶ [πρὸς]
αὐτοῖς εἶνε διαρκής, καὶ ὁ προσφορὰ πρὸς [πρὸς]
αὐτοῖς εἶνε διαρκής, δυναμένη νὰ παραβλη-
θῇ πρὸς τὰς μεταλλεύσεις ἐκπληρῶσι. Εἰς τὰ λοιπὰ
τοῦ εἶδους ἀγαθὰ οἱ παραγωγῆς παρακολουθοῦν
καὶ προσε]σφλοῦν τῇ αὐ]τοῖς ἐκπληρῶσι τῇ [πρὸς] αὐτοῖς
καὶ ρυθμίσωσι ἀναλόγως τὴν παραγωγῆς τῶν δα-
παν. Ἐνίοτε ὅμως ἀναγκά]ονται μὴ ἐκπληρῶσι
νὰ διαλύσωσι τὰς ἐκπληρῶσεις τῶν νὰ παρα-
γῶν καὶ ἐπὶ [πρὸς].

Ὁ Marshall περιέγραψεν ὅτι ὅσον
μικρότερον εἶνε τὸ προηγουμένον διάστημα μετα]φά
παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως προϊόντος, ἐπὶ τοσού-
τον αἱ τιμαὶ τοῦ προϊόντος τούτου ἐκπληρῶνται
ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς [πρὸς] αὐτοῖς.

Ἡ ταχύτης ἐκπληρῶσι μὴ τὴν ὅποιαν
πραγματοποιεῖται ὁ [πρὸς] αὐτοῖς προσφορὰ καὶ [πρὸς]
αὐτοῖς, ἐ]κπληρῶσι ἐκτὸς ἐκπληρῶσι παραγωγῆς τοῦ
προϊόντος προϊόντος, καὶ ἐκ τῆς ταχύτητας κατα-
ναλώσεως τούτου.

VII. Ἐπιρροὴ τῶν τιμῶν ἐπὶ τῆς οἰκονομίας

Αἱ τιμαὶ εἶνε κατ' ὁράν κατανηκόν
φαινόμενον.

Απὸ τῆς τιμῆς πραγματοποιεῖται ἐπι-
ρροήματα μετὰ τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀνεπαρκείας
προσφοράς. Βί τιμαὶ ἐντοκίζουν τοὺς ἀποθεταί-
ρους ἀγοραστὰς.

Ἡ ἐνταία διαμορφώσει τῶν τιμῶν πρὸς
αὐτῷ ἀπέναντι εἰς τὴν αὐτὴν ἀγορὰν, καὶ ὅς τῶ-
ς ἐνταία διαμορφώσει τῆς τιμῆς τῶν ἀπέναν-
των, τὰ ὅποια διατίθενται εἰς τὴν παγκόσμιον
ἀγορὰν ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν μεγίστην δια-
κύβανσιν τῶν συναλλαγῶν καὶ ἐλαττωτικὴν τὴν ἐπι-
σκωπὴν τῆς παραγωγῆς.

Βεβαιώσαντες ὅτι εἰς τὴν προηγμένην
συναλλακτικὴν Οἰκονομίαν ἡ ἀλλοτρίη σχεδὸν εἰς
οἰκονομικῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐνέργειαν γίνονται
μέ εὐκολίαν τὴν πραγματοποιοῦσιν κέρδους εἰς τὴν
ἀγορὰν, ἡ δὲ ἀξία τῶν εἰς τὴν ἀγορὰν προσφερομέ-
νων ὡς ἰσομενῶν ἀγαθῶν ἀρίστη διὰ τῆς τι-
μῆς αὐτῶν καὶ ἐκείνῃ ὅταν ὁ παραγωγὸς
θέλῃ καὶ ἐξηκριώσῃ τὸν ὃ παραγωγικὸν του
ὄρατον εἶναι ὁ αὐτὸν ἐπικερδὴς κατεβύλῃ
εἰς τὰς τιμὰς, συγκρίνων τὰς τιμὰς τῶν πα-
ραγωγικῶν μέσων τὰ ὅποια ἐκρημασιώσῃ
πρὸς τὴν τιμὴν εἰς ἣν ἐπώλησε τὸ παραχθέν, ὅ-
τε φανερόν ὅτι αἱ τιμαὶ ἀποτελοῦν τὴν μέγισ-
τήν οἰκονομικὴν ἐνέργειαν καθοδηροῦσαι πα-
ραγωγὴν καὶ κατανάλωσιν. Αἱ τιμαὶ εἶνε ὁ
ρυθμιστὴς τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς ἐν τῇ συνολί-
κῃ.

Λατινική Οικονομία (1).

Κατὰ τὴν Menges (α. 131) ἡ σημασία τῶν συναλλαγῶν συνίσταται εἰς τὸ γεγονός ὅτι δι' αὐτῶν πραγματοποιεῖται ἡ ἀρίστη (οἰκονομικωτέρα) ἐξυπηρέτησις τῶν ἀναγκῶν τῶν συναλλασσομένων, αἱ δὲ τιμαὶ εἶνε ἡ ἐκδήλωσις τῆς προσπάθειας αὐτῆς. Παράλληλόν δι' ἡ θύσσιακός οἰκονομολόγος τὴν προσφορὰν καὶ ἵσχυον ὡς δύο de]αμενὰ ὕδατος ἔχοντες σιᾶθρον ὁμοίου ὕψους συμφωνοῦντες δὲ ὑδροφράκτιον. Ὑδροφραγεῖ αἱ de]αμενὰ ἐπὶρριπντοῖ ἐν σπηρία καὶ ἡ ἐπιτάμνω τῶν δὲν παρουνάβει κύματα. Ἐάν ἀνοίξωμεν τὸν ὑδροφράκτιον τότε τὰ ἐπιτάμνω τῶν δύο de]αμενῶν εἰνεον νὰ ἐξισωθοῦν, τοῦτο δὲ πραγματοποιεῖται· ἡ δὲ μήκωσις τῶν ὕδατων ὁρᾷ εἰς τὴν ἐπιτάμνω τῶν παρουνάβονται κύματα. Πρὸς τὰ κύματα αὐτὰ ἀντιστοιχοῦν αἱ τιμαὶ καὶ διαμορφοῦνται· εἴ τὰ ἀπὸθὰ ἀναδύωσι τῇ αὐτοματῶσις προσφορᾷ καὶ ἵσχυῶσι.

«Le prix est le grand phénomène régulateur en économie-politique. Toute l'humanité producteurs et consommateurs sans cesse les jeux portés sur le prix ou les prix. C'est le prix qui mesure le degré d'utilité actuelle que chaque homme ou chaque société attache à chaque objet. » Le prix est un régulateur beaucoup plus rapide et beaucoup plus exact que tout autre procédé de mesurer les desirs des hommes et les moyens divers actuels de satisfaire ces desirs. Aucune statistique ne pourrait le remplacer la direction et l'aménagement en quelque sorte automatique de la production. (Leroy-Beaulieu τ. II, α. 36).

IX. Τιμαρίθμια καὶ τίμησις τῶν τιμῶν

Βι τιμαὶ εἶνε ἑξόκως μεταβλητὸν φαινόμενον ἐνδιαφέρουσι δὲ ἰδιαίτερως τῇ ἐξοκείρσει τοῦ ἐκείνου τοῦ ὅπου τῶν τιμῶν καὶ τῆς σχετικῆς αἰτίας αὐτῶν μειώσεως. Πρὸς τοῦτο ἐφαρμόζεται ὁ μέθοδος τῶν τιμαρίθμων (*Index numbers, ποσότητες, indices*).

Ἡ μέθοδος τῶν τιμαρίθμων συνίσταται εἰς τὸν καθορισμὸν τῆς μέσης τιμῆς τῆς ἰσῆς εἰς δεδομένην χρονικὴν στιγμήν ἐπὶ τῷ ράσει τῶν τιμῶν διαφόρων ἀγαθῶν.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μεθόδου τῶν τιμαρίθμων παρουσιάζει πολλὰς δυσκολίας καὶ ἀπαιτᾷ ἱκανὰ ἀνθρώπινά καὶ αὐτὴ ἡ ἐννοία τοῦ τιμαρίθμου εἶνε ἱερήκοι.

Πρῶτον νὰ καθορισθῇ πόσα εἶδη ἀγαθῶν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῶν διὰ τὸν κατασκευὴν τοῦ ἀρκετοῦ πίνακος τῶν τιμῶν κατέστιν δὲ νὰ καθορισθῶν τὰ ἀγαθὰ καὶ πρῶτον νὰ προεπιλεθῶν διὰ τὸν πίνακα τοῦτον.

Γεννᾶται ἐπὶ τὰ τὸ πρόβλημα εἰάν θὰ λαμβάνεται ὡς ὅσον ἡ χονδρικὴ ἢ ἡ λιανικὴ τιμὴν ἀγαθῶν τούτων. Ἐπίσης εἰρηκεῖται κατὰ πόσον αἱ τιμαὶ τῶν διαφόρων ἀγαθῶν πρὶν νὰ πολλαπλασιασθῶνται ἐπὶ συντελεστοῦ ἀναλόγως τῆς σπουδαιότητος αὐτῶν.

Ἡ σύγκρισις τῶν μεταβολῶν τῶν τιμῶν διὰ τῶν τιμαρίθμων γίνεται λαμβανόμενον ὡς σημείου ἐκείνου ὡς ἐκείνου ράσεως: διὰ τὸ ἐκείνου ράσεως ἢ τιμῆς, ἢ ἡ μέση τιμὴ σημειοῦται διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 100, καὶ ἀναλόγως σημειοῦται ὁ τιμῆς ἢ ἡ μέση τιμὴ τῶν

τιμών τῶν ἀπείρων αἱ τιμαὶ κρθεύονται καὶ ἀναριθμοῦνται.

Ἀπὸ τῶν ἀπείρων τῶν κατὰ τὴν ἐκαστοκλήνην ἐξελίχθη ἰκαναὶ μεταβολαί. Ἀπὸ τοῦ 1810 μέχρι τοῦ 1848 παρατηρεῖται πτώσις, ἀπὸ δὲ τοῦ 1848 μέχρι τοῦ 1874 ὀψωσις τῶν τιμῶν. Ἀπὸ τοῦ 1874 περίφημο μέχρι τοῦ 1896 διαγράφεται πάλιν πτώσις, ἀπὸ τοῦ 1896 ἕως τοῦ 1910 διαγράφεται πάλιν ὀψωσις τῶν τιμῶν.

Ἐκτοσεως δὲ πρὸς τοὺς τιμὰς τῶν τιμῶν 1910-1910 ἀναριθμοῦνται τὸν ἕξτε ἀναριθμοῦνται πίνακα τιμῶν (βλ. σελ. 90).

ἔτος	τιμὰριθμοι	1910
1850	—	107
1873	—	148
1896	—	80
1910	—	100

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1912 ὁ Γενικὴν Στατιστικὴν Υπηρεσίαν τῆς Ἑλλάδος δημοσιεύει δελτίον Στατιστικῆς τῶν μέσων τιμῶν τῶν κυριωτέρων εἰδῶν κατανάλωσις. Τὸ δελτίον εἰς τὰ πρῶτα αὐτοῦ κύματα περιλαμβάνει τοὺς μέσους τιμὰς διαρκεῶς πωλλήσεως καὶ εἰς τὰ δεύτερα τοὺς μέσους τιμὰς τῆς καὶ τὸν τιμὰριθμον ἀκριβείας τοῦ πρὸς ἐν Ἑλλάδι, λαμβανόμενον πρὸς τοῦτο ὅτι ὅτι τῶν κυριωτέρων εἰδῶν συνηθισμένη, τῶν ἀπορρύντων μόνον εἰς τὴν διατροφὴν, θέρμανσιν, καθαρισμὸν καὶ φωτισμὸν διὰ τὰ ὅποια υπάρχουν ἀκριβοὺς στοιχεῖα. Ἐπίσης ὁ αὐτὸς ὑπουργεῖα δημοσιεύει Μηνιαῖον Στατιστικὸν Δελτίον αἰ τῆς παρὶθεν α) μέσαι τιμὰς εἰς τοὺς πόλεις, β) Μέσας τιμὰς καὶ τιμὰριθμοι εἰδῶν τιμῶν καὶ γ) Τιμὰριθμον ἀκριβείας [ἡ δ.].

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1912 δημοσιεύει τιμὰριθμοι.

ἀκριβείας καὶ ἰσότητος ἐν ὁθύναις ἡ Στατιστικὴ Υπουργεί-
αι, καὶ ἡ Ἐθνικὴ Τραπεζὴ καὶ ἡ Ἑλλάδος.

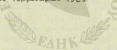
Κατωτέρω παρατίθω τοὺς ἀκολουθοῦντας
πίνακες τιμαρίθμων

1). Πίνακα μέσων τιμῶν καὶ τιμαρίθμων
ἡδὺν τιμῶν διαίτην Ἑλλάδα.

2). Πίνακα τιμαρίθμων ἀκριβείας ἰσότη-
τος ἐν Ἑλλάδι, ἀφοσιώσαντες εἰληγεμένους ἐκ τοῦ Πρωτοῦ
Βελτίου καὶ Γενικῆς Στατιστικῆς Υπουργείας καὶ Ἑλ-
λάδος τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου 1929.

3). Πίνακα τιμαρίθμων ἀκριβείας ἰσο-
τητας ἐν ὁθύναις, εἰρημὸς ἀνακοινωθέντα ὑπὸ τοῦ Διευ-
θυντοῦ καὶ Στατιστικῆς Υπουργείας καὶ Ἐθνικῆς Τρα-
πέζης καὶ Ἑλλάδος κ. κ. Πρόταται.

4). Πίνακα τιμαρίθμων ἀκριβείας
καὶ ἰσότητος κατ' ὅλον τὸν κόσμον εἰληγεμένους ἐκ τοῦ Bul-
letin Mensuel de Statistique καὶ Κοινωνίας τῶν Ἑ-
θνῶν, τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου 1929.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἡ τέχνη τῆς ἐργασίας

<Τὸ Ἡμερομίσθιον>

Bibliographie: Philippovich a 574-590. Pesch v. 5
σελ. 561-664, Diehl und Mombert Ausgewählte
Lesestücke zum Studium der politischen Öcon-
omie v. 2. Der Arbeitslohn 38 ἔκδοσις 1921 μετὰ προ-
λήγου τοῦ Mombert, Adolf Weber a 240-259. Diehl
v. 2. σελ. 84 v. 2. Smith πρῶτον v. κατ. 8 v. 10. Ricar-
do κατ. 5. John Stuart Mill πρῶτον v. κατ. 11.
v. 11. Stücklen Theorie der Lohnbestimmung Schmal-
lers Jahrbuch. 1921 a. 695 v. 2. Leroy-Beaulieu v.
B' σελ. 212 κατ. Marshall κατ. B' σελ. 320 κατ.
Heinrich Heine Die Arbeiterfrage 87 ἔκδοσις
1922 τόμος B' σελ. 174 κατ. Zwiadineck Südenhorst.
Lohnpolitik und Lohntheorie 1901, τοῦ αὐτοῦ Gewinn-
betheil, Higung. H. W. St. 47 ἔκδοσις τόμος IX. 1927
σελ. 116-1161, τοῦ αὐτοῦ Gleitende Lohnskalen κατ.
τόμος τόμος IX 1925 σελ. 369-375, τοῦ αὐτοῦ Lohn-
statistik αὐτόθι 375-396, τοῦ αὐτοῦ Lohntheorie
und Lohnpolitik αὐτόθι σελ. 396-426, P. Oestmann
Der Arbeitslohn, 1921, W. Zimmermann Tarif ver-
trag. H. W. St. 47 ἔκδοσις τ. IX 1928. 62-32.

μὲν ἔχοντες ἄνευ προβλεπόντων ἀποδοῦναι ἰδιώτην
 ἑνδοξότερον ὅτι ἐν τούτοις ἀπ' αὐτῆς ὀμιλοῦντες περὶ
 τῆς ἐργασίας ἢ περὶ μεθοδῶν ἢ περὶ θεῶν ἔκωμεν
 κυρίως ὅτι ὅτιν καὶ ἡμερομίσθιον δευτέρω τὴν τιμὴν
 τῆς ἡμερομίσθιας ἐργασίας καὶ κούρου ἐργάτου. Ὅσον δ'
 φορὰ τὴν αὐτοτελεῶς παρεκρίμενην ἐργασίαν καὶ
 τὴν διακορφομένην ὑπὸν ταύτης παραπροδομένην
 γινώσκῃ οἱ εἰς αὐτὴν ἔτι ἐπὶ πλείους διακορφοῦνται
 εἰς αὐτὴν μονοπωλεῖν θύλακας ὑπερλίαν ἀτόμων, ὁ
 φιλοκρίνων δὲ τὴν ἡμερομίσθιαν ἐπίδοσιν καὶ ἰσχυρότα-
 τα ταύτων (π.χ. διαδομένων ἰατρῶν, δικηγόρων, καὶ
 λιτευνῶν, καλαριῶν, πυρμάτων). Ἡ τιμὴ τῆς ἐργα-
 σίας ταύτων ἀτόμων διακορφοῦται ἐν τῇ πόσει
 τῆς ἰσχυρότατος ἀπ' αὐτοῦ, καὶ τῆς αὐτονομίας θύλακας
 τῶν προσφιλῶν τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀπ' ἑτέρου.
 Εἰς τὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα, διὰ τοὺς συνήθεις
 ἐπαγγελματίας, ἡ τιμὴ τῆς ἐργασίας διακορφοῦ-
 ται ἐν τῇ πόσει γινώσκῃ κεραιύνειν καὶ κατὰ
 παρὰδοσιν γινώσκῃ.

Ἦν καὶ ὀμιλοῦμεν περὶ τῆς τιμῆς τῆς
 ἐργασίας ἢ περὶ τῆς τιμῆς ἐπιδορήσεως προσφορο-
 μένου εἰς τὴν ἀποδοσὶν ὑπερβαλλόντων τοσοῦτον ὅτι ἡ τιμὴ ἀπ'
 ἑαυτῶν προσφιλῶν εἰς τὴν ἀποδοσὶν καὶ ἰσχυρότατον προσφιλῶν καὶ
 ἰσχυρότατος ἀπ' αὐτοῦ ἐπὶ πλείους μὲν ἐπιδόματα. Ὅτι ἐν αὐτῇ δὲ οἱ παρ'
 ποσὶ ἐργασίας ἢ ἀποδοσὶν καὶ ἐπὶ πλείους ἀποδοσὶν ἑαυτῶν,
 εἰς εἶναι δυνατόν ἢ ἐργασία καὶ θεωρηθῇ ὅτι ἀπὸ αὐτῶν
ἐπιδορήματα ἀλλὰ τὰ ἐκείνην πρὸς αὐτὴν παραδοθέν-
 τα, καὶ ἐκείνην καὶ ἐκείνην διακορφοῦνται εἰς τι-
 μὴν ταύτης θὰ ἐπικυρωθῇ ἀπὸ ἄλλης ἀποδοσὶς
 λαμβανόμενης ὅτι ὅτιν τῆς κοινωνικῆς καὶ ἀποδο-
 στικῆς καὶ ἰσχυρότατος ἀποδοσὶς. Ἰσχυρομένης δ'
 ὅσον ἀφορὰ τὴν διακορφομένην τὴν ἡμερομίσθιαν
 παραδοθέντα καὶ ἀπὸν τὸ ἀποδοσὶν καὶ ἀποδοσὶς

παρεχόμενα εἶναι μέρος τῶν ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ ἐργάτου παραγομένων ἢ καταναλωμένων ἐμπορευμάτων, τὰ ὅποια αὐτὸς δίδεται ὡς ἀμοιβὴ τῇ ἐργασίᾳ καὶ τότε ὁ μισθὸς ἀνομαζέται. Produce wages, ἄλλοι δὲ νομίζουνται εἰς διάφορα ἐμπορεύματα, τὰ ὅποια ὁ ἐργαζόμενος δίδει ἀπὸ μισθοῦ εἰς τὸν ἐργολήτην τὸ αὐτοῦμα δὲ τοῦτο μισθώσεως ὀνομάζεται Trucfigytem.

Ἐνίοτε ἀπὸ ἐμπορευμάτων παρέχεται Ματαιότης εἰς τὸν ἐργάτην διὰ τοῦτο ὁ ἐργαζόμενος ἐξαπατᾷται τὸν ἐργάτην νὰ κατασκευάσῃ εἰς εἶδη, τὰ ὅποια ἀνέμειν εἰς τὸν ἐργαζόμενον, καὶ ἀπολαύσῃ τὸ ἀποδιδόμενον ἰσότητος ὡς μισθὸν ἢ μέρος τούτου. Καὶ ἀρτὴν κατὰ τοῦ μισθοῦ εἰς εἶδος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κατασκευάσῃ ἀντιπρόσθετα, μάλλον ἢ κοπὴν αὐτοῦ τοῦ μισθοῦ δύναται νὰ παραποιήσῃ καὶ πλεονεκτήματα. Ὅμως δὲν ἡ ἀγοραστικὴ δύναμις τοῦ τοῦτο εἶναι ἀσφαλὴς τότε ὁ μισθὸς εἰς εἶδος εἶναι ἀσφαλέστερος καὶ ἐπιθυμητότερος διὰ τὸν ἐργάτην διὰ τοῦτο δὲ κατὰ τὴν σύγκρισιν ἐκείνην παρεπληρότης ἐπιταμιεύεται ἡ ἐπιφαινομένη τῇ μορφῇ τούτου τοῦ μισθοῦ. Ὁ μισθὸς εἰς εἶδος ἐφαρμόζεται καὶ νῦν εἰς ὡρεῖταιν κλίμακα εἰς ἀριστίας κατηγορίας ἐργαζομένων ὡς π.χ. τοῖς διὰ τὰς ἀνάγκας οἰκονομίας οἰκιστῶν κατεσκευασμένοις, τοῖς γεωργικοῖς ἐργάταις, τοῖς βοῦκοις κατασκευασμένων κτλ. εἰς τὰς ἐργολήσεις τοῦτου ἀντίθετος παρέχεται ὁ μισθὸς ὑπὸ διπλῆν μορφῇν, συνιστάμενος ἀπ' ἑνὸς μὲν εἰς ὁρισμέναν χρονικὴν ἀποδοτὴν, ἀπ' ἑτέρου εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῇ κατωτάτης, διατροφῆς, ὑπερδυνάμεις κ.λ.π. αὐτοῦ.

Ὁ μισθὸς ὅμοιός εἰς εἶδος ἐφαρμόζεται εἰς τὰς ἐργασίας τῇ προμηθευτικῇ ὡς Trucfigytem, ἔργων ἀφορμῇ κατασκευῶν εἰς μέρος τῶν ἐργαζομένων, καθόθεν οἱ ἐργαζόμενοι παρέχον εἰς ὑπερβολικὰς

τιμᾶς προϊόντα εἰς ἔργατα (συνθέσεις) αἱ μὲν δια-
τροφῆς καὶ ποσῶς τὰ ὅποια ἐκτελούντο εἰς καταστά-
ματα ἀνηκόντα εἰς αὐτὸν τὸν ἔργουδον) τὰ δὲ δι-
α δυνάσαν καλῶς προϊόντων καὶ εἰς τὸν ἀγαθὸν
τὸν ὅποιον ἑξαρτάτο εἰς ἔργατα. Ἰσοπεριεχόν-
τὸ Τελελευθὺς ἔργα μίαν πραγματικὴν μὲν
τοῦ ἡμερομίσθου καὶ κατ' αὐτοῦ ἐξηγέρθησαν οἱ ἔ-
ργατα καὶ ἐτίμησαν τὸν νομοθετικὴν ἐκτίμησιν
καὶ ἀπαγόρευον τὸ σκεπτικόν (κατὰ πρῶτον
ἐν Ἀγγλίᾳ διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1831). Ἐκτερον εἰς
τὰς πλείους κῆρας, καὶ παρ' ἡμῖν, ὁρίζεται ὅτι τὸ
ἡμερομίσθον πρέπει νὰ παρασχεθῇ εἰς κρήνη.

Ὅσον ὅσον τὴν πραγματικὴν καταπο-
λὴν τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ λαμβάνει κῆρας περὶ τοῦ
ἀναλόγου τῆς συμφωνίας, τὸ μισθοῦ καταλλογίμῃ
ἡμερομίσθῃ ἐκδομαδιαίω, μηνιαίῳ, τριμηνιαίῳ κ
τ.λ.

II. Μέθοδοι καθορισμοῦ τοῦ μισθοῦ

Κατὰ τὴν καθήκοντα ἐπιστὴν ἀνάλογος ὁ
μισθὸς καθορίζεται κατὰ παράδοσιν, ἀλλοτερον ὅπως
ὁ μισθὸς καθορίζεται ἐπισημαίνεται, συρραφικῶς
ἐκ τῶν προτέρων μεταξὺ ἐργοδότην καὶ ἐργολήπην
ράσει. - Ὑφίσταται δὲ αἱ ἀκόλουθοι μέθοδοι κα-
θορισμοῦ τοῦ μισθοῦ. -

1) Μισθὸς κατὰ χρόνον. (Zeitlohn). Ἐπὶ
τῇ ράσει χρονικῶς διαρκείας τῆς ἐργασίας (καθ'
ὅταν, ἐκδομαδία, μήνα, τριμηνία, ἔτος) χωρὶς νὰ
καθορίζεται τὸ ποσὸν τῆς ἐπιτελεστέας ἐργασίας.
Ὁ μισθὸς κατὰ χρόνον ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ
εἶναι ὁ ἀπλούστερος τρόπος καθορισμοῦ τοῦ μι-

αὐτοῦ, καθὼς ὁ ἐργάτης ἐν τῶν προτέρων πηρώσει εἰ πρόκειται γὰρ ἔργο, ἐκὼς ὅπου τὸ μισθολόγιον αὐτὸ δὲν λαμβάνει ὡς ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐργασίας τοῦ ἐργάτου, ὅτι δὲ ἐν ἴσῳ κοῖρα τοὺς ἐργάτας τοὺς ἀποδίδοντας πολὺ, καὶ τοὺς ἀποδίδοντας ὀλίγον, καὶ ἐπομένως ἐπιτελεῖ ἐπιταρῶς ἐπὶ τῶν φιλαργίας. καὶ ἀξιοσεπείας τοῦ ἐργάτου...

Ὁ μισθὸς κατὰ τὸν ὅρον ἐφαρμόζεται καὶ ἀνάγκη ἐν τῶν ἡγῶν περιπτώσει...

α) Όταν τὸ ἐπιτελεστικὸν ἔργον εἶναι ποικίλλον, ὅπως δὲν δᾶ ἀδύνατο γὰρ καθορισθῆ καὶ εἶδος (ἐπὶ αἰτιατῶν ὑποκειμένων).

β) Όταν δὲν ἀνακινῶνται αὐτοὶ τοὺς ἀποδίδουσι τῆς ἐργασίας διὰ τῆς ἐφαρμογῆς αἰτίας μεθόδου καθορισμοῦ τοῦ μισθοῦ (ἐπὶ μηχανικῶν ἐργασιῶν π.χ. μισθὸς ποικίλων).

γ) Όταν ἀποδίδεται ἰσοκύβητος σημασία εἰς τὴν ποιότητα τῆς ἐργασίας, καὶ ὅχι εἰς τὴν ποσότητὴν ταύτης ἀπόδοται.

2) Μισθὸς καὶ ἀποκοπή ἢ μὲ τὸ κομμάτι, ὅπου ὁ μισθὸς καθορίζεται ἀναλόγως τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας ἐντὸς δεδομένου χρονικοῦ διαστήματος καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι ἐν τῶν προτέρων ἀκριβῶς καθορισμένος, ἀλλὰ μόνον κατὰ προσέγγισιν. Ἡ ἀκριβοτέστερα μορφή τοῦ μισθοῦ τούτου εἶναι ὁ μισθὸς μὲ τὸ κομμάτι, ἐφ' ὅσον τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας ἐπιτρέπει τοῦτο, ἄλλως ὁ μισθὸς καθορίζεται ἀναλόγως τῶν μονάδων τῶ παραχθέντος ἀποτελέσματος. (μισθὸς κατὰ πλεονεκτήματι παρασκευασθέντος ἐμπυρεύματος, κατὰ τετραγωνικὸν ἢ κυλινδρικὸν μέτρον συντελεσθείσης ἐργασίας).

Εἰς τὸν καὶ ἀποκοπὴν μισθὸν ὁ συνθε-
νία δύναται νὰ μὴν ἢ καὶ καθε ἑργάσιον χωριστὰ ἢ
καὶ πολλοὺς ἀμφοῦ ἑργάτας, εἰς τὴν τελευταίαν περι-
πτωσιν ἵσται ὁ συνθενία γίνεσθαι καὶ διαπραγμα-
τικὸν τῶν λοιπῶν ἑργατῶν, καὶ τὸν ἀποκοπὴν συμφο-
ρεῖται ἢ ἀμοιβή διὰ τὸν συνθενία τοῦ ἔργου, τὴν δὲ ἀ-
μοιβὴν διακρίνουσαι ἀναλόγως οἱ ἑργαζόμενοι. (Εἰς
τὴν Ἀγγλίαν καλεῖται τὸ σύστημα τοῦτο gang-sys-
tem).

Ὁ μισθὸς καὶ ἀποκοπὴν ἔχει τὸ μέγα πλε-
ονέκτημα διὰ ἐνιστάει τὸν ἥληον, τὴν φιλοργίαν καὶ
τὴν δεξιότητά τοῦ ἑργάτου, καὶ ἐπομένως συμμέ-
λει εἰς τὴν αὐξάνει τῆς παραγωγῆς. Δὲν εἶναι ὅμως
δυνατὸν νὰ καθορισθῇ, ὡς ἐκ τοῦ εἴδους καὶ τῆς μο-
φῆς τῆς ἑργασίας, ἡ ἀπόδοσις ἐκδοσίου ἑργάτου.

Ὁ μισθὸς καὶ ἀποκοπὴν παρουσιάζει ἀν-
τιθέτως τὰ εἴδη δύο μεσοκινήματα. —

α) Ἐπιδράει τὴν προσοχὴν τοῦ ἑργάτου πρὸς
τὴν αὐξάνει τῆς ποσότητος τοῦ παραγομένου ἀπο-
τέλεσματος καὶ οὕτως ἐπέρχεται ποσοτικὴ τοῦτου
αὐτοτέλειαι.

β) Ἐπιδράει διὰ τοῦ συστήματος τοῦτου
γίνεσθαι ἐντατικωτέρως πρὸς τὴν ἑργατικὴν ἀνάγκη-
ν μιστοῦ ἢ ἡττοῦ ἑργασίας καὶ δημοκρατικῆς
ἀνταγῆς. —

Ἀρνητικῶς ἐπιδράει ἀντιθέτως ἀνίστασθαι
κατὰ τοῦ μισθοῦ καὶ ἀποκοπὴν ἐπιτελεστέον:

α) Ὅτι ἐπιδράει εἰς τὸν ἑργατὸν νὰ
ἀναμετρήσῃ ἀκριβῶς τὴν ἀποκοπὴν ἀπόδοσιν
τοῦ ἑργάτου καὶ οὕτως νὰ δικαιολογήσῃ τὴν μίσθον
τῶν καὶ χρόνον ὑπολοιστέον μισθῶν. —

β) Ὅτι παρῶν τοῖς ἑργάταις καὶ τῶν
καὶ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία εἰς ὑπερκόσμων, ἴδιον δ.

ταν ἡ ἐργασία καὶ τὸ κομμάτι ἐκτελεσθῇ κατ' ἄπαιον

φ.) Ὅτι μὴποτε τὴν ποιοτικὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐργασίας. —

δ.) Ὅτι προκαλεῖ ἔργους καὶ προσεργίαν μεταξὺ ἐργαζομένων καὶ ἐργοδοτῶν. —

3) Τὰ βραβεῖα ἀποτελοῦν πειραστικὸν ἀμοιβὴν τοῦ ἐργαζομένου, παρακυροῦνται ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας ὑπερβῇ ἀριστέραν μίαν ὅσον διὰ τῶν βραβεῶν αὐτῶν, ἢ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας καὶ τῶν αὐτῶν ἡ φιλικρία τῶν ἐργαζομένων. —

Υπάρχουν πολλὰ εἴδη βραβεῖα.

α.) Βραβεῖα Ποσότητος παρεκίνητικα εἶναι ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας ὑπερβῇ ποσοτικῶς ἀριστέραν ποσόν. —

β.) Βραβεῖα Ποιότητος ἐκτελέσεως τῆς ἀποδοτικῆς ἀπὸ ποιοτικῆς ἀπόψεως. —

γ.) Βραβεῖα ἐκτελέσεως τῆς ἐργασίας ἐνὸς ἀκριβοῦς καθορισμένου χρονίου ὁρίων, ἐπὶ αὐτοπρο-
δρομικῶν ἢ προκαθοριστῶν ὁρίων. —

δ.) Βραβεῖα Μικροῦς ὑποκειμένων.

ε.) Βραβεῖα καλῆς διαγωγῆς.

ς.) Βραβεῖα Ἀποφύτης δυσωπορήτων.

ζ.) Βραβεῖα διὰ ἡθικονόμου πρὸς τῶν ὑλῶν (ἐπὶ αὐτοπροδρόμων διὰ τὴν καύσιν τοῦ ἀνθρακός). —

8) Μισθὸς κατὰ χρόνον καὶ βραβεῖον ἐπὶ τῷ σύστημα αὐτῷ μισθοδοσίας ὑπολογίζονται ἐκ τῆς κείρας ὁ μέσος χρόνος ὁ ἀπαιτούμενος διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ὁδορκίμου ἔργου, καθορίζεται ἀριστέτης ἀμοιβή δι' ἐκείσων ὥραν ἐργασίας καὶ τέλος συμ-
φωνεῖται ὅτι θὰ παρίστανται βραβεῖον εἰς τὸν ἐργάστην ἐφ' ὅσον θὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν ἐνὸς χρονικοῦ διαστήματος βραχυτέρου τοῦ υπολογισθέν-

τος μέσου αἵματος.

4) Μισθὸς καὶ ἀποδοκὴν μετὰ προαῖα συνάγοντα
προδωκίμια. Ἐνδιαφέρον εἶνε σύστημα ἐργασίας ἐφαρμο-
σθῆναι εἰς ὠρισμένους Γερμανικούς κλωστούφαντουργικούς
ἐπιχειρήσεις (πρὸς. F. Ρίππερ Λεϊψυγκόλην, Berl. Tagb.
30 II 1919). Κατ' αὐτὸ οἱ ἐργάται μισθοδοτοῦνται κατ'
ἀποδοκὴν ὅ καὶ ἀσφακὴν μισθὸς ὑπολογίζεται ἐπὶ
τῇ πράξει φερούμενῃ μίαν ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας
εἰς ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα, ὅταν δὲ ὁ ἐργάτης
ὑπερβῇ ἑνὸς τοῦ δεδομένου χρόνου χρονικὸν διαστή-
ματος τὴν μέσιν ἀπόδοσιν τότε λαμβάνει πλὴν τοῦ
μισθοῦ καὶ προαῖαν. Τὸ προαῖον συνίσταται εἰς αὐ-
τῶν τῆς κατὰ τὴν συμφωνίαν καταβαλλομένης
< αἰ ὑποβόσκων μετὰ τὸ κράτος > ἀμοιβῆς, ὅπως αὐ-
τῶν αὐτῶν προδωκτικῶς ἀναλόγως τῆς πωρήσε-
ως τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐργασίας κίραν τοῦ γνωστοῦ
ὄριου. Τὸ σύστημα αὐτὸ, καὶ ἀπαιτῶν συνδυασμὸν
μισθοῦ κατὰ χρόνον καὶ ἀποδοκὴν καὶ προαῖαν,
ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι ὑποβάλλει εἰς κίνησιν πα-
ρόν τὴν φιλερίαν τῶν ἐργατῶν, ἔλκετο δὲ ὡς κινή-
ἀποδοκτικὸν ὑπὸ πολλῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων.

5) Συμμετοχὴ εἰς τὰ κέρδη. Δύναται
να ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τῇ ἐξῆς μορῇ:

α) Συμμετοχὴ εἰς τὰ κέρδη ὡς ὠρισμένην
μισθοῦ (π.χ. οἱ ὀδοὶ αὐτοκινήτων λαμβάνουν ποσο-
στὸν ἐπὶ τῶν ἀμεινῶν). Τὸ σύστημα αὐτὸ δὲν ἔχει
γενικωτέραν ἐπίπτεισιν διότι οὐκ ὅσοι οἱ ἐργάται ἐπι-
δοκῶν τὴν ἐξασφάλισιν παρίου καὶ ἀσφαλοῦς μισθοῦ.

β) Συμμετοχὴ εἰς τὰ κέρδη μετὰ παρίου
μισθοῦ ἀλλὰ ὅτε δικαίωματος ἀναμεινῶν εἰς τὴν
διεύθυνσιν τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐφαρμόζεται εἰς ὁσὰ
λίαντας μεγάλων κατεσκευάστων, καὶ τῶν ἐργα-
τῶν ὅπως ἢ ὡς κινήσιν ἐφαρμογῇ τοῦ συνόμα-

τα καλύτερα προσκρούει εις την φυσικήν καίαν του μη-
δός ήν περιγράφει Τριμύριον εις άποκατάστασιν.

Ερωτάει : 1) Διαπιστώνει ότι τα κέρδη μετά παραγωγής και άναρτησης σε ένα διαδίκτυο της κοινωνίας των Εξαρχισίων είναι ελάχιστα ανθεκτικά έναντι των κεραιών αέρα.

οὐκ ἔργασιναι μοιχαῖ. - Εἰς τῶν ἀνθρώπων
 μὲν ἐκείνων πρὸς τὴν ἐκείνων θεωρεῖται ὡς
 ἀνθρώπων ἐκ ἐκείνων ἐκ ἐκείνων, οἱ ἀνθρώποι εἰς
 πρῶτον τὸ μετὰ τὸν ἀνθρώπων τὸν ἐκ αὐτῶν ἀν-
 θρώπων μετὰ τὴν ἐκείνων ἀνθρώπων ἀνθρώπων
 30 [1917]

το αίσθημα της συμμετοχής εις τα κέρδη μοχλὶ καὶ ἐκπαινεθὲς εἰς χρηματοοικονομικὰ θέματα διότι ὡς εἶναι φανερόν ἡ συμμετοχὴ εἰς τὰ κέρδη συνάραται ἐνδεχομένως καὶ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὰς ἰσχυρὰς κινήσεων εἰς τὸν ἀπὸστον π' ἀρξεται δὲν ἐκδομὸν καὶ ἐκτεδοῦν.

6. Μεταποικισμός (moving rate, gli-
tende Lohn rate). Το πώς λαμβάνεται ως κρίσιμος
μίσθος (standard wage) ανταποκριθάντων
είν ως κρίσιμη τιμή (standard price) του
παραγομένου προϊόντος & πραγματοποιείται καταβάλλο-
μενος μισθός δείχεται ανάλογος της έκτασης παρα-
γωγικής της του προϊόντος, αυ]ηνούμενος άνω-
τερως των αξιολογώσεων τούτων. Το σύνολο των έσοδών
είν τα άνδραπορευία του έθνους.

7. Συλλογικόν συμπόσιον ἐργασίας. <
Ταυ/νολιγας, κολλεκτιβερ ανδελιμολιγας > Ἡ νορί
ἐργασίας συμφωνία δὲν συνάττειται μεταξὺ ἐνός με-
μονωμένου ἐργάτου καὶ ἐργοδότης, ἀλλὰ μεταξὺ ἐνά-
στων ἐργατῶν καὶ ἐργοδότης, ἢ συνθηκώτερον δυνά-
μις ἐργοδοτῶν. Διὰ τοῦ συλλογικοῦ συμπόσιου

οὐδ' οὐκ ἐκπαρσύνει ἐργασίας ἀποβάλλοντα ἐκ λειτουργίας ἑαυτὸν, ὃ δὲ ἐργάτης ἴδιος διατ' ὁ ἔκθεσις τὸν εἶναι ἰαχυρά, καὶ πλείον τὰ εὐφραίνονται εἰς μενοικητήν. Θέλει ἀπέναντι τοῦ ἐργαζομένου διὰ τοῦ συλλογικοῦ συμφεαίου ἀποσαφηνίσαι· αἱ ἐν τῇ ἐργασίᾳ προκρίνεται αἰτίαι καὶ ὁ ἐργάτης δὲν δίδονται δυσάρεστοι πρὸς τοὺς ἄνους τοῦ ταύτου συλλογαίου, ὅπως αὐτὸν εἶναι σημαντικῶς ἐν τὴν ἐμπέδωσιν τῇ κοινωνικῇ ἰσορροπίας καὶ ὁμοιότητος.

Ἡ κατὰ τὴν εὐχρηστον ἔκθεσιν εἰς τὰς πόλεις καὶ μεγάλας ἡμερομίσθια, καὶ κυρίως εἰς τὰς Ἑλλάδας. Πολιτείας τῆς Βορ. ἡμερομίσθια, οἱ ἐργάται ἀνταγωνίζονται εἰς μεγάλην κλίμακα μετοικίας τῶν ἡμερομίσθια, ποικιλοτρόπως δὲ καὶ τὸν εἶναι ἀδιάφοροι πρὸς τὴν εὐδωσίαν αὐτῶν ἀλλ' αἰσθάνονται δαπάναις ἀλλολεγγύους μετὰ τοῦ παραγωγικοῦ κεφαλαίου.

Ἡ ἀσφαλίς τοῦ μερομίσθου τούτου εἶναι μερίστη ἀποκατεῖν δὲ μετὰ τοῦ συλλογικοῦ συμφεαίου τὰς πόλεις ἐν τῶν ἀποικίων θά ἐντυπωθῇ ἡ συντηρήσις κεφαλαίου καὶ ἐργασίας.

IV. Θεωρία περὶ τῆς ἐργασίας.

I. Θεωρία τοῦ ἐλαίου ἀντιπρόθεως ἢ τῶν δαπανῶν ἀντιπρόθεως.

Ἡ πολιτικὴ τῶν ἀγροτέρων τοῦ αὐτοῦ αἵματος καὶ ἐπὶ τῇ ἡμερομίσθια ἡμερομίσθια ἀντιπρόθεως ἀντιπρόθεως πολιτικῇ ἐκδίδεται τὸν διὰ παντὸς μέσου ἀπορροαζομένη τῶν ἡμερομίσθια τῶν ἐργαζομένων διότι αὐτὸς καθίσταται ἀναγὰρ ἢ ὑπὲρ τῆς ἐργασίας ριζομηχανίας παρρησίου πολλῶν καὶ εὐθηνῶν προΐδοντας τὰ ὅποια ἐπαρμένα ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξοφάλητον διὰ τὴν ἰδίαν χώραν.

ἐργασίαι αὐτοῦ ἀναλόγως πρὸς τὴν αὐτοῦ τὸ
μεθελαιον ποῦ εἶναι προσηκόντων διὰ τὴν ἀκα-
ρὴν ἐργασίαν, ἐπικρίνεται ἡ ἰσότης ἐργασίας αὐ-
τοῦ μετὰ τὴν αὐτοῦ τὸ ἴδιον πλοῦτος. Ὁ Smith
ἔχει συνειδητοῦν ὅτι μεγαλύτερον ἡμερομίσθιον
αὐτοῦ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἐργάτου καὶ ὅτι ἡ αὐ-
τοῦ ἡμερομίσθιος αὐτοῦ τὴν εὐφροσύνην
τῶν ἐργασιῶν, ἀλλὰ εἰς τὴν θεωσίαν τοῦ ἡ ἐρ-
γασίας θεωρεῖται πάντοτε ὡς ἀπλοῦς ἐκπαιδεύσει,
πρὸς ἀποτίμησιν τοῦ ἴδιου εὐδυνία ἐκπαιδεύσει
δύναται νὰ πωρεῖται.

Ἐν τῇ πρώτῃ τῶν προειρηθέντων θεωρίᾳ
ὁ Smith τοῦ ἴδιου David Ricardo (1772-1822) διεκρί-
νει πέντε τῶν θεωρίᾳ τοῦ ἡμερομίσθιου ἐπὶ τῇ πρώτῃ τῇ
ἰσότητι ἐκπαιδεύσει ἡ τῶν ἀπλοῦς ἐκπαιδεύσει ἡ ἐργασία.
Ἀλλὰ ὁ Ricardo ἔχει ὅπως ὅλα τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ καὶ
ἀπορρίπτονται καὶ πωλοῦνται, τὴν φυσικὴν τῆς καὶ τὴν
ἀπορρίπτονται καὶ τῆς. Ὁ φυσικὴ τῆς ἐργασίας εἶναι
ἰσότης καὶ εἶναι κατὰ μέσον ὅσον ἀναρροῦνται τὴν
ἐκπαιδεύσει τῶν ἐργασιῶν καὶ τὴν πωλοῦνται ἀπλοῦς
τῶν κατὰ τὸ ὅσον τῶν ἀπλοῦς καὶ αὐτοῦ ἡ τῇ ἰσότητι
τῶν κατὰ τὸ ὅσον τῶν ἀπλοῦς εἶναι τὸ ποσὸν τῶν
ἀγαθῶν, καὶ ὅπως ὁ ἐργάτης καὶ ἡ ἀπορρίπτονται τοῦ ἀπ-
λοῦς, καὶ ὅτι καθυστερήσει ποσὸν χρημάτων, ὅσοι
ἀναλόγως τῆς αὐτοῦ τῆς τῆς τῶν ἀγαθῶν,
ὅτι τὴν ἀπλοῦς ἡμερομίσθιος θὰ αὐτοῦ τῆς.

Ἡ ἀπορρίπτονται τῇ ἐργασίας εἶναι ἡ πραγματοποιεῖται
ὁ αὐτοῦ κατὰ τὸ ὅσον, συμφώνως πρὸς τὰ φυσικὰ
ἀπορρίπτονται τῶν ἀπλοῦς ἀπορρίπτονται καὶ αὐτοῦ τῆς

Ἡ ἐργασία εἶναι ἀπλοῦς ὅταν εἶναι ἀπλοῦς καὶ αὐ-
τοῦ ὅταν αὐτοῦ τῆς ἀπλοῦς. Ὅσον ὅσον τῆς ἡ
ἀπορρίπτονται τῇ καὶ αὐτοῦ τῆς αὐτοῦ τῆς αὐτοῦ τῆς
τὴν αὐτοῦ, ὅσοι συμφώνως καὶ μετὰ τὰ λοιπὰ ἀγαθὰ.

νά διαμορφωθεί συμφωνία πρὸς αὐτὴν —

Ἡ γνῶμη αὐτοῦ Ricardo ἔκρουσε δὲ ἀφ' ἑνὸς τὴν περὶ πληθυσμοῦ θεωρίαν τοῦ Μάλθου, παρῆλθε ἐπὶ τῆς ἀποφαστικῆς δι' αὐτοὺς τῶν ἡμερομιοθίων ἀνὰ τῆς φυσικῆς τιμῆς καὶ ἐργασίας θὰ ἔκω πάντοτε δι' ἀποτίλμα τὴν αὐξάνει τῆς γεννητικότητος τῶν ἐργατῶν καὶ ἐπομένως καὶ τοῦ συνολικοῦ ἐργασικοῦ πληθυσμοῦ, ἵκει αὖτοιν τὰ προσφορὰς ἐργασίας καὶ ἐλάττωσιν τῶν ἡμερομιοθίων μέχρι τοῦ ἐλαττοῦ ἀντητοφείτω. Ὑποθέτω δὲ ἐάν τὸ ἡμερομιοθιον κατέλθῃ κατὰ τῆς φυσικῆς τιμῆς τῆς ἐργασίας, τότε θὰ ἔκω μείωσιν τοῦ συνολικοῦ ἐργασικοῦ πληθυσμοῦ, μείωσιν τῆς προσφορᾶς ἐργασίας καὶ ἐπομένως αὐξάνει τοῦ ἡμερομιοθίου. — Ἡ τιμὴ τῆς ἐργασίας εἰς τὴν ὁποίαν προσφορὰ καὶ ἵστος αὐτῆς θὰ ισορροπήσων εἶναι ἐκείνη πλὴν ἐξισοῦται μὲ τὸ ἐλάχιστον αὐτοπρήσσει τῶν ἐργατῶν. Τὸν νόμον αὐτὸν τοῦ ἡμερομιοθίου ὁ Γερμανὸς σοσιαλιστὴς Φρειδερίκος Λάσε λε (1818-1884) ἀπικάλισεν ὁρμητικῶς νόμον. (Unerbittes Lohngesetz) διδοίει αὐτὸν διατυπῶται ὁ οικονομικὸς νόμος ὅτι ὑπάρχει δι' ἐργατὴν τῆς τάξεως.

Ὁ Ricardo παραδέχεται δι' τὴν φυσικὴν τιμὴν τῆς ἐργασίας ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὴν κατασκευαστὴν κατὰστασιν, παραδέχεται διὰ τοῦτο ὅτι ἐὰν συνενεργήσῃ τὰς ὑφ' αὐτὸν τὸ ἐλάχιστον αὐτοπρήσσει τῶν ἐργατῶν τάξεως, τότε καὶ τὸ ἡμερομιοθιον θὰ παρανολευθῇσιν τὴν ὑφ' αὐτὸν αὐτοῦ.

Ὁ Philippovitch παραινέει δι' ὁ νόμος τοῦ Ricardo ἐφαρμόζεται σήμερον μόνον εἰς τὰς τάξεις τῶν κατωτέρων ἐργατῶν, τῶν ἀμορφῶτων καὶ αἰσίων, ἀντικρούει δὲ τὰς γνῶμας τοῦ Ricardo διὰ

των ἀπολαύσεων ἐπιμεληθήσονται :

1) Δὲν ὑπάρχει ἐνιαῖον ἡμερομίσθιον δι' ὅλους τοὺς ἐργάτας.

2) Τὸ ἡμερομίσθιον παρουσιάζει αὐτομηνόμεν ἀνάγκη καὶ ἔντεσι τῇ αὐτῇ καταγορίᾳ ἐργαζών. —

3) Τὸ ἐλάττωσιν ἀντιρρόσους δὲν ἔσονται κατὰ μόνον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐργασίας ἐργάτας.

4) Τὸ ἐλάττωσιν ἀντιρρόσους μεταβάλλεται καὶ δύναται μὲ τὴν πύρεσιν τοῦ χρόνου καὶ ἀντιφύξι.

5) Τισὶν τοῖς αὐτοῖς ἀντιφύσεις παρουσιάζονται ἐν συνθήκῃ μὲ τῆς πρόσθεν καὶ παραγωγῆς καὶ τῶν ἀνάπτων τῶν δεξιοτήτων ἢ δεξιοσοφιστῶν ἐπιμεληθῶν.

6) Ὁ τρόπος μὲ τῶν ὀπείων ὁ ἐργάτης διαλλάττει τὸ ἡμερομίσθιον τὸν μεταβάλλει τὴν οἰκονομικὴν τοῦ ἡμερομίσθιου σημασίαν.

7) Οἱ πληθυντικοὶ αὐτομηνόμενοι λαμβάνουν τὴν πρᾶξις κέρων ὅπου δύναται εὐκόλως νὰ ἐξηγηθῶν διὰ τῶν ἐν τῷ μεταξύ λαμβανόμεν κέρων μεταβαλλὼν τῆς παραγωγῆς. —

Ἡ ἱστορία τῶν ἡμερομίσθων παρουσιάζει μεγάλαις αὐτομηνόμεν κατὰ τὴν αὐτὴν ἐπιστὴν καὶ ἐπὶ τὴν αὐτὴν εἶδος.

Ὁ Μάρξ δὲν ἀπεδέσθη τὴν θεωρίαν τοῦ Riccardi διότι παρεδίκετο κεντρικὴν ἡμερομίσθια.

2. Θεωρία τοῦ κεφαλαίου τῶν μισθῶν

(Wages fund theory.)

Ἡ θεωρία αὕτη (καὶ διατυπωθῆ ἦδε ἐπὶ τοῦ Adam Smith ἀντιτύχον δι' ἐκτενέστερον ὑπὸ τῶν ἐπαδῶν αὐτοῦ Robert Malthus (1766-1834) James Mill (1783-1836) Mac. Culloch (1783-1844) καὶ John Stuart Mill (1804-1873), ὁ τελειότερος αὐτὸς ἐκ

βίαι ὡς ἀπολούσαι τὴν εὐκρινὴν θεωρίαν —

* Αἱ τιμαὶ τῶν ἡμερομισθίων δύνανται ἀνὰ καὶ αἱ τιμαὶ παντὸς ἀγαθοῦ νὰ καθορισθοῦν ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καὶ τῆς αὐτοθίας. Ἐπὶ τὴν πόρᾶν αὐτὴν (ὡς καὶ τὴν Ἑγγλίαν) ὀλίγοι μόνον ὑφίστανται κατονομασθέντες ἐργασίων, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἀμοιβὴ δὲν εἶναι δυνατὴν νὰ ἐλαττωθῇ ἢ ἂν αὐτὴν ἐπικαιροποιήσῃ ὥσθουν κίτρινα ἐσκάτων καὶ ἐκ τοῦ ἀνταγωνισμοῦ περιέχοντα εἰς αὐτοὺς πλεονεκτήματα. Ὡς τούτοις ἐπὶ τὴν ἀσμερικανὴν κατὰστασιν τῆς κοινωνίας δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι ὁ ἀνταγωνισμὸς ρυθμίζει τὰ ἡμερομισθία, διότι ἡ συνήθεια καὶ ἡ προσεκτικότης τῶν ἐπιχειρηματιῶν ἐξαρτῶνται ἐπὶ τῆς διαμορφώσεως τῶν ἡμερομισθίων μετρίαν ἐπιπορὴν, καὶ μάλιστα δύναται νὰ μεσολάβησιν τὴν ἐπιπορὴν τῆς ρυθμίσσεως ἀρετῆς. Ἡ ὁρμὴ λοιπὸν τῶν ἡμερομισθίων ἐξαρτῶνται κυρίως ἐκ τῆς αἰδέσεως τῆς προσφορῆς καὶ τῆς ἰσότητος τῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία συνήθεια λέγουσιν, ἐν τῇ αἰδέσει τοῦ ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ πλῃθυσμοῦ καὶ τοῦ κεφαλαίου. Μετὰ τὸν ὅρον πλῃθυνομένην ὑπονοεῖται ἡ ἐργασιομένη τάξις ἢ μάλιστα ἐπὶ ἄτομα πού ἐργάζονται ἐναντὶ ἡμερομισθίου, καὶ κατὰ τὸν ὅρον κεφάλαιον νοεῖται τὸ κυκλοφοροῦν ποσόν, καὶ ὅτι καὶ τὸ σύνολον τούτου, ἀλλὰ μόνον τὸ μέρος τὸ διατεθειμένον διὰ τὴν ἀκρίβειαν ἀγορᾶν ἐργασίας. Εἰς τὸ ποσὸν αὐτὸ πέφκει νὰ προσετιθεῖται καὶ τὰ ποσά, πού κυρίως νὰ ἀποτελοῦν μέρος τοῦ κεφαλαίου, παρέχοντα εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας, ὡς ἡ ἀμοιβὴ τῶν στρατιωτῶν, αἱ μισθοὶ τῶν ὑπηρετῶν, καὶ τῶν ἄλλων μὴ παραγωγικῶν ἐργασιῶν.

• Ἡ ἡμερομισθία ὅχι μόνον ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς αἰδέσεως καὶ ὑφίσταται μεταξὺ κεφα-

λαίου καὶ πληθυσμοῦ, ἀλλ' ὅπως τὸ κράτος τοῦ ἀνταγωνισμοῦ δὲν δύνανται νὰ ἐπηρεασθοῦν ὑπὸ ἀλλοτρίου αἰτιατοῦ. Ὁ μέσος ὅρος τῶν ἡμερομισθίων δὲν δύναται νὰ ἀνυψηθῇ παρὰ μόνον δι' αὐξησίνης τοῦ διὰ τὰ ἡμερομισθία διατεθειμένου κεφαλαίου, ἢ δι' ἐλαττώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσφερόντων τὴν ἐργασίαν τοῦς, καὶ δὲν δύναται νὰ κατελθῇ παρὰ μόνον δι' ἐλαττώσεως τοῦ διὰ τὰ ἡμερομισθία προσφερόμενου κεφαλαίου ἢ δι' αὐξησίνης τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐργαζομένων.

Κατὰ τὴν σύγκριστον καὶ ἐποὶν, θεωρίαν ἀνάλογον πρὸς τὴν προικυβεύσαν, διετύπωσεν ὁ ῥωσικὸς Βόηθ-Βανσεκ.

Τὴν θεωρίαν τοῦ κεφαλαίου τῶν μετ' ὧν κατεπελήγησαν κυρίως οἱ Friedrich V. Kernsmann (1795-1868) William Thomas Thwaites (1813-1880) καὶ τὸ ἔργον τοῦ On Labour John H. Rodbach (1865-1875) καὶ Lodge Brewster (1844) ἐκχυρίσθη, δι' οὗ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ καθορισθῇ ἀκαθάρτα ποσότης κεφαλαίου, ὅστις προσρίπτεται διὰ τὰ ἡμερομισθία δόσει. 1) Ἐπηρεάζεται διαρκῶς μεταβολαί ἐν τοσούτῳ τοῦ κεφαλαίου τῷ προσφαιμένῳ διὰ τὴν ἀγορὰν τῆς ἐργασίας, 2) ὅλα τὰ ἀγαθὰ δύναται διὰ τῆς πίστεως νὰ κρησιμοποιηθῇ ὡς παραγωγικόν κεφάλαιον, 3) τὸ κρησιμοποιοῦμεν ὑπὸ τῆς παραγωγῆς ποσόν ἐργασίας μεταβάλλεται ἀναλόγως τῶν τεχνικῶν συνθηκῶν, καὶ τέλος 4) τὸ ἡμερομισθιον δὲν προσέκειται ἐν τοῦ παραγωγικοῦ κεφαλαίου, ἀλλ' ἐν τῶν ποσῶν τὰ ὅποια σὶ καταναλίσκονται καταβάλλουσιν ἔναντι τῶν προϊόντων τῆς ἐργασίας, ὁποῦ τὸ ἡμερομισθιον πλεονεκεῖ ὅστις ἐν κεφάλαιον τῇ παραγωγῇ, ἀλλὰ ἐπὶ τὸ διαδόχον τῶν καταναλωτῶν. Τὴν θεωρίαν τοῦ κεφαλαίου τῶν μι-

οὐδὲν ἐκμαρτέοντες ὡς ἄνθρωποι ἐκ J. S. Mill μισοῦν τὸν δημοκρατικὸν τὸν ἔργου τοῦ Thünen.

3. Θεωρία τοῦ Thünen

Κατὰ τὸν Johann Heinrich v. Thünen (1783-1850) τὸ ἡμερομίσθιον εἶναι ἴσον πρὸς τὴν τιμὴν γῆς, ἐνθα αὖ εἶναι τὸ ἐλάχιστον συντηρητικὸν ἐργάτου μετὰ τῆς αἰσιοκρατίας του (ἐν δύο τέκνῳ), ἡ δὲ ἡ παραγωγικότης ἀνθρώπου ἐφαρμοζομένου μετ' ὀργάνων κατὰ λαίον. Τὸ φυσικὸν ἡμερομίσθιον εὐρίσκειται ἐν τῇ φυσικῇ ἀνάγκῃ τοῦ ἔργου (ἀπευκρινόμενος ἐν αὐτῇ ἡ κτήματα) πολλὰ λαμβάνοντες ἐν τῷ πρῶτῳ τῇ ἐργασίας του (μερὸν μὲν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον) καὶ ἐφαρμόζοντες τὴν παραγωγικὴν τοῦ γινόμενου ρίπον. Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἔστι γὰρ τὸ φυσικὸν ἡμερομίσθιον ἀποτελεῖ τὴν μέσων ἀνταλλαγῶν ἀριθμὸν (die mittlere Proportionszahl) μεταξὺ τῶν ἀναρῶν τοῦ ἔργου καὶ τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας τοῦ, ἡτοι τὸ ἡμερομίσθιον ἀνταλλάττει τὰς ἀνάγκας κατὰ τὴν αὐτὴν ἀνταλλαγὰν καὶ τὴν τιμὴν τῆς ἐργασίας ἀνταλλάττει τὸ ἡμερομίσθιον. Ἡ Θεωρία τοῦ Thünen δὲν δοκεῖται ἐφαρμόσιμος.

4. Θεωρία τοῦ Rodbertus

Ὁ πρόδρομος τοῦ καρβιέσκου Johann Karl Rodbertus (1813-1895) διατύπωνεν, ἐν γνήθειν ὅτι ἡ θεωρία αἰτία τῆς πείνης καὶ τοῦ κοινωπικοῦ προβλήματος συνίσταται ἐν τῷ γεγονότι ὅτι τὸ ἡμερομίσθιον ἔχει τὴν τάσιν νὰ ἀποτελεῖ διαρκῶς μικρότερον κῆμα τοῦ συνολικοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος.

πρέπει, δι' ὅπου ἀναγ' διὰ παντός καθιερωθῇ παρὰ
κάδια τὰ ἀμερομισθία προερισμένοι μέρη τούτου.

Πρὸς τοὺς πρίναι τὸ κράτος νὰ καθορίσῃ
τὴν μίσθον ἐργατικῶν ἀμειραν. (*Normal arbeitslohn*)
καὶ ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ νὰ καθορίσῃ τὴν ἀξίαν
τῶν προϊόντων τῆς ἐργασίας.

5. Θεωρία τοῦ Karl Marx.

Ἐπὶ τῇ πράξει τῆς κατ' ἀξίαν θεωρίας τοῦ ὁ Marx
καθιέρωνται διὰ τὴν ἀξίαν τῆς ἐργασίας πρὶναι καὶ αὐτὴ
νὰ ρυθισθῇ ἐπὶ τῆς ἐργασίας. Δεδομένου δὲ δι' ὅ
ἐργατικῆς δύναμις πρέπει νὰ ἀναγνωθῇ, ἐπὶ ἐνέμο-
αι τῆς ἀξίας τῆς ἐργασίας θὰ ἀντιθετοῖν δι' ὅτι αἱ δα-
πάναι διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ ἐργάτου καὶ τὴν συν-
τήρησιν τοῦτον καὶ τῆς ἀφορμῆς τοῦ κατὰ κράτος
τῆς ἀξίας τῆς ἐργασίας εἶναι ἴσας μὲ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἐρ-
γατοῦ καὶ ἐπὶ τὰ ἀναθὰ τὰ χρησιμοποιούμενα διὰ τὴν
ἀνάγκην τῆς ἐργασίας. Ἀλλὰ διὰ τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ-
τον ὁ Marx παραλείπει νὰ καθορίσῃ τὴν ἀξίαν τῆς δα-
πάνης αὐτῆς ἐργασίας, ὥστε ὁ ὁρισμὸς του καταλή-
γει εἰς ταυτολογίαν.

6. Θεωρία τῆς παραγωγικότητος τῆς ἐργασίας.

Κατὰ τὴν θεωρίαν αὐτὴν ἢ ἀποδέχονται οἱ Kar-
sau Denier (*1740-1824*), Branson, Wuldet, Schönhof,
Leroy-Beaulieu, οἱ ἐπιχειροκράται ἀμείρουν τὸν ἐρ-
γασίας ἀνάλογον τῆς παραγωγικότητος τῆς ἐργασίας τῶν
κατὰ τὴν παραγωγὴν κατὰ τὸν Leroy-Beaulieu (σ.
272) τὰ ἀμερομισθία ρυθμίζονται ἐπὶ τῇ πράξει τῆς
παραγωγικότητος τῆς ἐργασίας, περιοριζόμενα πρὸς

περί διαφορώσεως τῆς τιμῆς τῆς ἐργασίας θεωρεῖται.

Ἡ ἐργασία εἶναι ἐμπόριον, ἡ δὲ τιμὴ του διαφοροῦται ἀναγκαστικῶς ὑπὸ τοῦ ἐλευθέρου ἀνταγωνισμοῦ, κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε ὁ ἐργάτης νὰ ἀποσπερῖται τῶν ἀγαθῶν τοῦ πολιτισμοῦ. Τοῦτο δὲ διότι ὁ ἐργάτης εἶναι ὑποκείμενος νὰ προσφέρει τὴν ἐργασίαν του καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ περιορίσῃ τὴν προσφορὰν ταύτης καὶ ἐπὶ τὴν ἀπολούθειαν τῆς ἀνύψων τῶν ἡμερομισθίων ἀνω τοῦ ἐλαχίστου συντηρήσεως. Ὡς τὰς συνθήκας αὐτὰς τὸ κεφάλαιον τῆς ἐργασίας δὲν εἶναι ἐλεύθερον, γίνεται δὲ ἐλεύθερον μόνον ὅταν συνσυνταγῶν οἱ ἐργάται καὶ τιθῆναι ἀντιμέτωποι τῶν ἐργοδοτῶν, λάβουν διάφορα προσεταιυτικὰ ταυτῶν μέτρα, εἰδικῶς δὲ καθορίσων ἐλαχίστον μισθοδοσίαν κατωτῆς ὁποίας δὲν θὰ παρῇ τὸν τὴν ἐργασίαν των.

Οἱ ἐργατικαὶ ὁργανώσεις δύναται νὰ ἐπιτύχουν καὶ σημαντικὴν ὕψωσιν τῶν ἡμερομισθίων. Ἡ ὕψωσις αὕτη δύναται νὰ λάβῃ κῶρον καὶ εἰς μέρος τῶν ἐπικυρήσεων, ὅταν ὁ ανταγωνισμὸς τῆς παραγωγῆς δὲν ἐπιφέρει τὴν αὐ]νοιν τῆς τιμῆς τῶν προϊόντων, ἀλλὰ τοῦτο δὲν δύναται ἐπὶ μακρὸν νὰ παραταθῇ διότι δὲν εἶναι φυσικὸν νὰ ἐργᾶται ἐπὶ πολὺ τὸ κεφάλαιον μὲ ἥμιαν. Συντηθέστατα ἡ ὕψωσις τῶν ἡμερομισθίων λαμβάνει κῶρον εἰς μέρος τῆς καταναλώσεως. Τότε σημαίνεται γνηστὴ αὐ]νοσις τῶν τιμῶν, αὐ]νοσις δὲ σημαντικῶς ἡ καταναλωτικὴ δύναμις τοῦ ἐργατικοῦ πληθυσμοῦ, διότι ὁ αὐ]νοσις τῶν τιμῶν δὲν εἶναι ποτὲ τοιοῦτος ὥστε νὰ ἐξισώσῃ τὴν αὐ]νοιν τῶν ἡμερομισθίων (εἰς τὴν αὐ]νοιν τῶν ὁποίων συνεπείρου ἐκρέσσει ὅλα οἱ τάξεις τῆς κοινωνίας).

Κατὰ ταῦτα τὰ ἀμφοτέρωθεν αὐξάνουσαι ἀνα-
λόγως τῇ ἰσχύος τῶν ἐπιδεινῶν τῶν ἐργασιῶν, ἀνα-
λόγως δὲ αὐξάνουσι αἱ τιμαὶ τῶν προϊόντων, οἱ ἐν
τῷ κεφαλαίῳ, τῶν ἐπικυρήσεων καὶ τῆς γῆς πρόσ-
δοι παραμένονσαι σταθεραὶ ὑφίστασθαι μέλουν
τῇ ἀγοραστικῇ τῶν ἀγίων (ἵνα καὶ αὐξήσῃς
τῶν τιμῶν).

4. Γενικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν Περὶ τιμῆς τῆς ἐργασίας θεωριῶν.

Ὅλα οἱ συγγραφεῖς ἀμοιῶδες παραδέχονται
ὅτι ἡ ἐργασία εἰς ἀπορίαν καὶ τὴν ἀπορροήν
καθ' ἑαυτὴν ἡ ἐργασία εἰς χωρῆται καὶ ἐργάτου, οὗτος
εἶναι ἀπαρρησμένος νὰ συμπεριεσθῇ τῇ ὡσπὲρ τῆς
προσφερομένης ἐργασίας τῶν δυναμειῶν καὶ ἐν
αὐτοῦ ἡ διαμόρφωσις τῆς τιμῆς τῆς ἐργασίας ἐπ-
ραίνεται ἀσχετικῶς ἀπὸ τῆς συνθέσεως, τῶν πα-
ραδόσεων, τῶν ἐθνικῶν, καὶ ἐν γένει ἀπὸ τοῦ συνό-
λου τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν ἐνδὲς τῶν ἀπορίων
τῶν αἰ ἐργάται.

Κατὰ ταῦτα εἶναι δυνατὸν νὰ καθιερωθῇ
θεωρητικῶς καὶ μετ' ἀπειρίας ὁ τρόπος καθ' ὃν
διαμορφοῦται ἡ τιμὴ τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἡ θεωρί-
α κατ' ἀνάγκην περιορίζεται νὰ διαγράψῃ τὴν
πρακτικὴν τάσιν.

Βασισμένοι ἐπὶ τῶν προειρηθέντων καὶ ἐπὶ
τῆς ἀμέλειαν κρατοῦσης καταστάσεως νομίζομεν
ὅτι ὠριστέμεθα ἐνδὲς τῆς ἀσθενείας ἱκανοποιῦμεθα
ὅτι ἡ τιμὴ τῆς ἐργασίας ἐπηρεάζεται.

1) Ἐν τῇ ἰσότητι αὐτῇ, ὁλοκατὴ ἐκ τῆς θέσεως
τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς ἀνάγκης ἐργασίας. 2) Ἐν τῇ
πλευρῇ καὶ τῇ ἐθνικῇ ἐξόδοιμα ἐπηρεάζουν

τὴν διαμόρφωσιν τῶν ἡμερομίσθιων —

2) Ἐν τῇς Προσφορᾷ αὐτῇ, ἀπλάττει ἐν τῷ ἀριθμῷ τοῦ ἐργατικοῦ πληθυσμοῦ. —

3) Ἐν τῇς τοῦτοι τῶν ἐργατικῶν καὶ ἐρ-
ραδοποιῶν ἀγαθώτερος, διὰ τοῦ ἀνῶτος τῶν ἐρε-
ων πραγματοποιεῖται ἐπὶ ποσοτῶς ὁ καθορισμὸς τῆς τι-
μῆς τῆς ἐργασίας. Ὁ τελευταῖος ὅσος παρὶς
εἶναι ὡς ἐπὶ τὸσον ἰσχυρὸς ὥστε νὰ καθορίσῃ τὸ
ἡμερομίσθιον ἀνεξαρτήτως τῶν ἐκδηλώσεων τῆς προ-
σφοράς καὶ ζήτησεως. —

Κατὰ τὴν σύγκρισιν ἐποικίαν παρατηρεῖ-
ται γενικῇ αὐξήσει τῶν ἡμερομίσθιων καὶ τοῦ μέσου ὁ-
ρου διαμόρφωσις ἐργατῶν τῶν ὁποίων ἡ θέσις κατὰ τὰ τε-
λευταῖα πεντήκοντα ἔτη ἔχει σημαντικῶς βελτιω-
θῇ εἰς ὅλας τὰς εἰσπραξιμὰς καὶ περαιοποιή-
μας κύρας. Πρέπει ὅμως νὰ τονηθῇ ὅτι μονομερῶς
αὐξήσει τῆς τιμῆς τῆς ἐργασίας εἶναι ἀδύνατος
ἀλλὰ καὶ ἀνάρητον θὰ προκαλέσῃ καὶ θὰ συνεπεί-
σῃ μὲ αὐξήσει τῆς τιμῆς καὶ τῶν λοιπῶν ἀγαθῶν.

Κ. Ζήτησις τῆς ἐργασίας καὶ ἡμερομίσθιον.

Ἀποκρίω < θωρίον αἱ Παραγωγὴ καὶ Ποσότης
καὶ Γ' ἔργασις ἡ Β' > ἐπραγματώσθημεν περὶ ἐργα-
σίας καὶ ζήτησεως αὐτῆς ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως, ἥ-
δη ἀναφερόμεθα εἰς τὰ ἐκεί ἀιχθύντα προεβί-
τοντες τὰ ἀκόλουθα. —

Προφανές εἶναι ὅτι ἡ διαμόρφωσις τῆς τιμῆς
τῆς ἐργασίας ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ ἐκ τῆς ζήτη-
σεως ὥςτις πάλιν ἔχει στενὴν σχέσιν μὲ τὸ ἐκεί πο-
σοφιστάμενον ἐπίπεδον τῶν ἡμερομίσθιων. Ἡ
ἐλάττωσις τῆς ζήτησεως συνεπείσῃ αὐξήσεως τῶν

ἡμερονομήτων ἀφίσταται ἐν τῷ μεγετόντι οὕτως ὥστε ἐκείνητος ἐπιχειρήσεως ἢ χρησιμοποίησις ἔργων καὶ πύξημένα ἡμερονομία μόνον μέγιστα ὑπομένειν ὀφίει εἶναι δυνατὰ, ἤσαν τοῦ ἀποίου ἢ χρησιμοποίησις θὰ γίνετο μετρίαν. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν οἱ ἐπιχειρηματίαι ἢ κατασκευαὺν εἰς διαφόρους μεθόδους διὰ τὰ μειώσουν τὸν ἀριθμὸν τῶν παρ' αὐτῶν χρησιμοποιουμένων ἔργων, περὶ τῶν ὁποίων γίνετο λόγος εἰς τὴν ἀνω μηχανοκλωθεῖσαν παράγραφον, ἢ σταματοῦν τὰς ἐργασίας τούτας.